

E. Dž. Vagoner

JEVANĐELJE
PO
JOVANU
KOMENTARI

E. DŽ. VAGONER
JEVANĐELJE PO JOVANU – KOMENTARI

E. Dž. Vagoner
JEVANĐELJE PO JOVANU – KOMENTARI

Naslov originala:
WAGGONER ON THE GOSPEL OF JOHN
By Ellet Joseph Waggoner

Izdavač:
Branko Đurić

Prevod sa engleskog:
Suzana Stojanovski

Dizajn korica:
Gordana Ardeljan

Pesme prepevao:
Zvonimir Kostić Palanski

Štampa:
Apollo Graphic Production Beograd

Tiraž 50 primeraka

Prvo izdanje, Beograd, 2018.

Elektronska verzija knjige „*Jevanđelje po Jovanu – Komentari*“ besplatno je dostupna na Internetu, za ličnu upotrebu. Ukoliko želite da kupite ovu knjigu u štampanom obliku, možete je naručiti na:

dobrvest@yahoo.com
(+381) 064/40-29-428

E. DŽ. VAGONER

JEVANĐELJE PO
JOVANU
KOMENTARI

Beograd, 2018

SADRŽAJ

UVOD.....	7
1. HRISTOS – POČETAK.....	9
2. „POĐI ZA MNOM“	16
3. OTKRIVANJE SLAVE.....	22
4. NOVOROĐENJE	26
5. VODA ŽIVOTA.....	31
6. ISCELJENJE SINA CARSKOG SLUŽBENIKA.....	37
7. ČOVEKOVA ZAKONITA VLAST	43
8. HRIŠĆANSKO DAVANJE.....	50
9. ŽIVOT POSREDSTVOM OCA.....	57
10. TEST ISTINE.....	63
11. KAKO NE VEROVATI	68
12. DOBAR PASTIR.....	73
13. SPASENI I SAČUVANI	77
14. BOŽJA SLAVA	82
15. POMAZANJE U VITANIJI	87
16. ISUS UČI PONIZNOSTI	91
17. REČI UTEHE.....	101
18. UTEŠITELJ.....	113

19. ČOKOT I LOZE	120
20. ČUDESNO IME	125
21. ODRICANJE OD GOSPODA	131
22. CAR PRED SUDOM	137
23. DOVRŠENO DELO	142
24. VASKRSLI HRISTOS	149

UVOD

Apostol Jovan, pišući kao poslednji od autora Novog zaveta, od svih biblijskih pisaca dao je svetu najdublji uvid u misiju Božjeg Sina, kao našeg Spasitelja.

Njegovo jevanđelje jasnije i dublje istražuje dubinu bola koji je Hristos podneo zbog odbacivanja od strane „crkvenog vođstva“ naroda koji je On došao da spase. Samo neki teolozi, ako ih i ima, koji pišu stručne komentare o Jevanđelju po Jovanu, mogu pisati iz ličnog saučestvovanja sa Hristom u Njegovim stradanjima.

Gospod je Elletu J. Waggoneru dao neuobičajen ugao gledanja na Jovanovo jevanđelje, pošto je imao zadatak da godinama podnosi žestoko i nepravedno odbacivanje od strane svoje braće-savremenika u službi. Duševna bol, koju je bio pozvan da trpi, izgradila je za njega posebnu vezu sa jevanđeljem ovog apostola. Na svoj jedinstven, ličan način, Waggoner je barem mogao da počne to da ispoljava i objavljuje. On je godinama bio prinuđen da razmišlja o odbacivanju i patnji koje je Hristos morao da podnosi.

Rezultat je najneobičniji „komentar“ Jovanovog jevanđelja, ne školski iscrpno – stih po stih – već radije kao serija nadahnutih razmišljanja koja diraju srce. Ona su bila pažljivo zapisivana u toku perioda od šest meseci.

Najbolje od svega je to što je Waggoner nastojao da bude kao njegov Gospod, tako da nikada nije postao ogorčen ili ozlojađen. On je sledio Isusova uputstva: „...molite se za one koji vas klevetaju i progone“. Tako sunčev zrak Hristolike ljubavi obasjava Waggonerove stranice o Jovanovom jevanđelju.

– Robert J. Wieland

1. HRISTOS – POČETAK

„U početku je bila Reč, i Reč je bila kod Boga (sa Bogom – engleski prevod KJV), i Reč je bila Bog. Ona je u početku bila kod Boga. Sve je kroz nju postalo i bez nje nije postalo ništa što je postalo“ (Jovan 1,1 – SSP).¹

Ta Božanska Reč pojavila se u ličnosti Isusa iz Nazareta; jer, „Reč je postala telo i nastanila se među nama“ (Jovan 1,14), a Jovan je svedočio o Njoj, govoreći: „Onaj koji za mnom dolazi, veći je od mene jer je bio pre mene“ (stih 15).

Ovo rešava pitanje Hristove preegzistencije (prapostojanja) za sve koji poštuju Bibliju (ili Sveto pismo) kao Božju Reč. Tačno je da Isusovo telo, odnosno, Njegovo fizičko (zemaljsko) telo, u početku nije bilo sa Bogom, Tvorcem svega; jer, „ulazeći u svet [On je], rekao: ‘Nisi želeo žrtve i prinose, nego si mi pripremio telo’“ (Jevrejima 10,5 – SSP). Međutim, „telo ništa ne koristi“ (Jovan 6,63 – SSP); Duh je ono što oživljava; a taj život koji je oživeo Isusovo telo, i koji je stvarna osoba, bila je Reč koja je u početku bila kod Boga i koja je bila Bog. Dok se sitničari možda zabavljaju, igrajući se rečima, mi se radujemo u punom uverenju da je ovaj Isus jednorodni Božji Sin, odsjaj Očeve slave i izraz (verna slika) Njegove ličnosti.

Sam Isus Hristos je Početak (Kološanima 1,18). On je „Začetnik tvorevine Božije“ (Otkrivenje 3,14 – Sinod SPC). On je Božja sila i „Božja mudrost“ (1. Korinćanima 1,24). Stoga je On taj koji govori u osmom poglavlju Priča Solomunovih, govoreći: „Ja hodam putem pravdnosti, posred staza suda; da bih onima koji me vole dao nasledstvo i da bih napunio njihove riznice. Gospod me je imao na početku svog puta, pre svojih dela od davnina. Postavljen sam od večnosti, od samog početka, pre nego što je bilo Zemlje“ (Priče 8,20-23 – KJV).

U vezi sa ovim poslednjim tekstom može se napomenuti da reč „postavljen“ potiče od jedne hebrejske reči koja znači „pomazan“, tako da je to isto značenje kao i u drugom psalmu: „Ja sam pomazao cara

---

1 SSP – Savremeni srpski prevod

svog na Sionu, na svetoj gori svojoj“ (stih 6 – Daničić). Reč je ista na hebrejskom i primetiće se da na margini² imamo reč „pomazan“, kao prevod sa hebrejskog. Tako saznajemo da je Hristos bio pomazani Car pre nego što je Zemlja postojala.

Štaviše, reči „na“ zaista nema mesta u 20. stihu Priča 8, pošto nema ničega u hebrejskom što ukazuje na nju. Tako čitamo: „Gospod me je imao, Početak svog puta, pre svojih dela od davnina“. Takođe, trebalo bi istaći da je reč „imao“ ona ista koja se pojavljuje u 1. Mojsijevoj 4,1, gde čitamo da je Eva, prilikom Kainovog rođenja, rekla: „Dobih čoveka od Gospoda“ (Daničić). Stoga, povezujući sve ovo, saznajemo da je Isus rođen „od večnih vremena“ (Mihej 5,2 – Daničić), pre nego što je bilo šta stvoreno i da je On sam početak svih Božjih puteva. On je „slika nevidljivoga Boga, Prvorođeni nad svim što je stvoreno“ (Kološanima 1,15 – SSP). On je Početak svega.

PRVOROĐENI

„Jer koje je unapred znao, one i odredi da budu jednaki obličju Sina njegovog, da bi On bio prvorođeni među mnogom braćom“ (Rimljanima 8,29 – kombinacija prevoda Čarnić-Karadžić). „A onima koji su ga primili, dao je moć da postanu Božija deca - onima koji veruju u njegovo ime“ (Jovan 1,12 – SSP). To je razlog zašto se radujemo činjenici da je Isus iz Nazareta, koji je bio „rođen od žene, i rođen pod zakonom“ (Galatima 4,4 – Bakotić), Božji Sin. To nam pokazuje da, iako smo rođeni uniženi, prirodno podložni svim slabostima koje su nasleđe čoveka rođenog od žene, možemo da postanemo Božji sinovi, sopstvena braća Gospoda Isusa Hrista i oni koji dele celu Njegovu puninu.

Hristos je prvorođeni među mnogo braće. Tako je On naslednik; ali mi smo sunaslednici sa Njim. To nije kao u slučaju zemaljske imovine, gde je onaj koji je najstariji jedini naslednik titula i imovine, dok se mlađa braća moraju pobrinuti sami za sebe. Hristos je zaista naslednik titula i čitave Božje imovine, ali u Njemu nema isključivosti. Šta god

---

2 U engleskim prevodima postoje komentari na marginama – *prim. izdavača*

ima, On deli na jednake delove sa svom svojom braćom. „Od njegove smo punine svi primili“ (Jovan 1,16 – SSP). Ako primamo Njega u Njegovoj punini, On nam daje, ne samo privilegiju, već i moć, pravo, da budemo Božji sinovi. Sve to što je On, možemo biti i mi, ali samo u Njemu kao Početku, Tvorcu i Dovršiocu naše vere i, samim tim, i naših dela. Božjom voljom, kroz blagoslovenog Duha, mi imamo ista prava koja ima i sam Hristos.

„Kako to može biti?“ Ako ste mudri, i ako biste da budete mudriji, nećete postavljati to pitanje. Zadovoljite se time da ne znate toliko kao Bog, jer to nikada i ne možete znati, bez obzira koliko se trudili. Ko može objasniti tajnu života? „Kao što ne znaš kakav je put Duha i kako rastu kosti u utrobi trudne žene, tako ne znaš ni dela Boga koji sve stvara“ (Knjiga propovednika 11,5 – KJV). Pa ipak, niko ne odbija da se nazove sinom svog oca niti da nasledi imanje koje mu može pripasti kao sinu, samo zato što ne može razumeti tajnu rođenja. Zašto bismo, onda, bili nerazumniji baveći se tim novim rođenjem koje nas čini istinskim Božjim sinovima? „Plan spasenja“ je potpuno van poimanja ljudskog uma; ali sprovođenje tog plana, njegov ishod, možemo znati iskustvom, pod uslovom da verujemo.

Isus Hristos je prvorodeni među mnogo braće, „Prvorodeni nad svim što je stvoreno“, „jer je u njemu stvoreno sve što je na nebesima i na zemlji“ (Kološanima 1,16 – SSP); i iz tog razloga u Njemu imamo otkupljenje, čak oproštenje svojih greha. Otkupljenje je stvaranje, jer „ako je, dakle, neko u Hristu, novo je stvorenje“ (2. Korinćanima 5,17 – SSP). Stoga, postajemo Božji sinovi istom silom kojom je Hristos, Božanska Reč, stvorio sve u početku. Stvaranje nije iluzija, već činjenica. To nije puki mentalni proces, zamisao, već opipljiva stvarnost, učinjena stvar. To je, međutim, učinjeno samo Božjom Rečju. „Jer On reče, i postade (i bilo je tako – KJV); On zapovedi, i pokaza se“ (Psalam 33,9 – Daničić). Dakle, činjenica da smo mi isto tako stvarno Božji sinovi, kao što je i Hristos, počiva na istom temelju kao i stvaranje. Sve je to od Hrista, „koji je početak, Prvorodeni iz mrtvih, da u svemu On bude prvi“ (Kološanima 1,18 – Sinod SPC).

BOŽJA VOLJA

„A svima, koji ga primiše, dade moć da postanu deca Božija, - onima što veruju u njegovo ime, koji se ne rodiše od krvi, ni od volje tela, ni od muževljeve volje - nego od Boga“ (Jovan 1,12.13 – Čarnić).

„Po svojoj volji on nas je rodio istinitom rečju, da budemo neka prvina od njegovih stvorenja“ (Jakov 1,18 – Čarnić).

Ljudi o Božjoj volji obično govore kao da je to nešto od čega treba strepeti i što treba trpeti kada se ne može izbeći. Kada uživaju u blagostanju, ili u onome što im se čini da je blagostanje, oni to prihvataju kao nešto prirodno. Međutim, kada postoje nedaće, oni se neko vreme žale, a onda bogobojažljivo govore o potčinjavanju Božjoj volji. Po njima, Božja volja kao da se koristila samo da bi nas osujetila i opteretila naše živote. Naprotiv, Božja volja se koristi da bi nam dala život i sreću. „Tako nije volja Oca vašega nebeskog da propadne jedan od ovih malih“ (Matej 18,14 – Čarnić).

„Ovo je Božja volja, upravo vaše posvećenje“ (1. Solunjanima 4,3 – KJV). On kaže: „Budite sveti, jer sam ja svet“ (1. Petrova 1,16 – Čarnić). Svakako je to i najprikladnije, jer je sin naslednik oca. Mi smo Božja deca, a ako smo deca, onda smo i naslednici. Dakle, naravno da moramo da budemo sveti, jer je svetost Njegova priroda. Biti Božji sinovi ne znači ništa drugo nego biti učesnici u Božanskoj prirodi. Dakle, ako je Njegova volja da budemo Njegovi sinovi, onda je Njegova volja i da budemo sveti. Njegova volja nam je otkrivena u Njegovoj Reči. Kada čujemo Njegovu Reč, jednostavno iz srca moramo reći: „Neka bude Tvoja volja“ i tako će biti, kao što je „bilo tako“ kada je govorio prilikom stvaranja, rekavši: Neka bude to i to. Postoji večna sila u Božjoj misli. Sve što možemo videti u vidljivoj tvorevini, samo je proizvod Njegove misli. Zato, ako prihvatimo Njegovu misao, Njegovu volju, mi ćemo biti učinjeni na hvalu Njegove slavne blagodati.³

³ **Blagodat** – Božja *nezasluziva* milost i naklonost (ne može se zaslužiti bilo čim. Nije pravilna upotreba reči *nezasluzena* jer ona u svom značenju ostavlja mogućnost da se milost zasluži, što nije moguće u slučaju blagodati).

Mi nismo imali nikakvih zasluga, što se tiče našeg dolaska na ovaj svet. Rođeni smo od tela i krvi i volje čoveka, a ne od svoje sopstvene volje. Kada primamo Gospoda, ne kao stilsku figuru u govoru, već kao stvarnu Osobu, stvarno prisutnu među nama kroz večnog Duha, kojim je On sebe prineo Bogu, Njegova volja nas čini Božjim sinovima, čiji celokupni životi onda vode poreklo direktno od Gospoda, podjednako stvarno kao što su, kad smo bili rođeni od tela, naši životi vodili poreklo od naših roditelja.

„Ah, da“, reći će neko, „ali to je samo u duhovnom smislu; samo duhovno smo Božji sinovi“. To je jezik kojim sotona čini da ljudi poriču istinu, čak i dok izgovaraju reči istine. Tačno je da smo samo duhovno Božji sinovi, ali to ne znači da nismo zaista i potpuno Božji sinovi verom u Hrista Isusa. „Oni koji su u telu, ne mogu da ugone Bogu. Ali, vi niste u telu, nego u Duhu, ako zaista Božiji Duh prebiva u vama. Ako neko nema Hristovog Duha, nije njegov. A ako je Hristos u vama, onda je vaše telo mrtvo zbog greha, ali je vaš duh živ zbog pravednosti“ (Rimljanima 8,8-10 – SSP). Duhovne stvari su stvarne i njima se može upravljati. Hristos je u potpunosti bio duhovan, čak i dok je hodao ovom Zemljom kao čovek, i u Njemu su svi oni koji veruju učinjeni duhovnim, čak i dok su još uvek na ovoj Zemlji.

U Hristu smo svi „uzidani zajedno za Božji stan kroz Duha“ (Efescima 2,22 – KJV). A o živim bićima koja formiraju Božji presto na nebesima, kaže se: „Išli su, svako od njih, pravo napred; kuda god je Duh išao, išli su i oni“ (Jezekilj 1,12 – KJV). Božja misao je zakon njihovog života; ona ih pokreće. Njegov Duh života je u njima, tako da oni ne postoje, nemaju misao nezavisno od Njega; kako On pomisli, tako oni

---

Iako reči *milost* i *blagodat* imaju slično značenje, one nisu isto. Osnovna razlika bi se mogla izraziti u sledećem: *milost* predstavlja Božje kažnjavanje u mnogo manjoj meri nego što naši gresi zaslužuju, a *blagodat* predstavlja još i dodatne Božje blagoslove (pored *milosti*), uprkos činjenici da ih ne zaslužujemo. *Milost* je oslobađanje od osude u određenoj meri ili oslobađanje od osude u potpunosti. *Blagodat* je pružanje nedostojnima dodatne naklonosti, pored *milosti*. Očigledno je da je *blagodat* širi pojam od *milosti*, koja predstavlja samo jedan njen aspekt.

Nažalost, u Savremenom srpskom prevodu i svim poznatijim hrvatskim prevodima, prevodioci nisu pravili razliku u značenju između ta dva pojma, tako da su i reč koja, zapravo, znači *blagodat*, prevodili rečju *milost*, što je pogrešno – *prim. izdavača*

rade. Neka naša molitva bude: „Neka dođe carstvo tvoje; neka bude volja tvoja i na zemlji kao na nebu“ (Matej 6,12 – Čarnić). Ovo jeste mogućnost, inače nam Spasitelj ne bi rekao da se molimo za to. Neka bude po Njegovoj reči.

SVETLOST ŽIVOTA

„U njoj (Reči) je bio život i taj život je ljudima bio svetlost“ (SSP). „To beše istinita svetlost, koja obasjava svakoga čoveka koji dolazi na svet“ (Bakotić) – Jovan 1,4.9. Neki od najučenijih ljudi su stihove 3 i 4 preveli ovako: „Sve je nastalo posredstvom Nje; i bez Nje ništa nije nastalo. Ono što je nastalo u Njoj, bio je život; i život je bio svetlost ljudima“. Jednostavno je razlika u stavljanju znakova interpunkcije koji, kao što se dobro zna, nisu deo originalnog teksta. Činjenica je da sve što je u Njoj nastalo, jeste život. Ko god je u Njoj, mora živeti, jer je Ona sama život.

„I svetlost svetli u tami i tama je nije obuzela (obuhvatila – KJV)“ (stih 5 – SSP). Margina Revidirane verzije daje reč „nadvladala“ umesto „obuhvatila“. Možda možemo bolje shvatiti ideju koja nam se prenosi ovom rečju „obuhvatila“, zapažajući Isaiju 40,12, gde nam se govori da je Bog „merom obuhvatio zemaljski prah“ (KJV). Kada neku stvar izmerimo, ona je omeđena. Isto tako i svetlost ponekad može biti omeđena tamom. Izadite napolje neke maglovite noći u Londonu; ako niste pažljivi, možete naleteti na banderu. Zašto? Zato što gusta magla tako zakloni zrake koji dolaze od svetiljke, da oni ne dopiru dalje od nekoliko centimetara. Omeđeni su kao debelim zidom ili kao da su stavljeni u mericu⁴. Ne mogu da probiju tamu. Tama obuhvata ili nadvladava svetlost. Ali, to nije tako sa svetlošću života. Ona svetli u tami i tama je ne savladava. To je istinska svetlost; ona ima vrednost. Ne samo da je neugasiva, već se i ne može zadržati u granicama tame.

Deo ovog neugasivog života je u svakom čoveku koji dolazi na svet. Sve bi se to nalazilo u svakom čoveku, kada čovek to ne bi odba-

---

⁴ Merov, merica (eng. bushel) – američka i engleska mera za žitarice, zapremine oko 35 litara – *prim. prev.*

cio; jer „Od njegove smo punine svi primili“. Međutim, ljudi „zadržavaju istinu u nepravdi“ (Rimljanima 1,18 – KJV). Hristos je istina i život. Oni rade protiv života, zato što vole smrt (Priče 8,36). Kakvu čudesnu blagodat je Gospod pokazao time što se tako veličanstveno postarao za spasenje svih ljudi. Svakoj duši je On darovao ovu čudesnu ljubav, da bi se svi mogli nazvati Božjim sinovima. Ljudi mogu da odbace tu ljubav, ali to uopšte ne poništava činjenicu da je ona darovana.

Svetlost života je u svakom čoveku koji dolazi na svet. Ona „obasjava svakoga čoveka koji dolazi na svet“. Kada dođe na svet, on prima svetlost. Ona je naša od našeg najranijeg detinjstva. Sa prvim udahom, mi imamo Hristov život. Za šta? „Nego ti je vrlo blizu ova reč, u ustima tvojim i u srcu tvom, da bi je tvorio“ (5. Mojsijeva 30,14 – Daničić). A ova Reč je u početku bila kod Boga i Reč je bila Bog. Dakle, iako „od samog rođenja zastraniše bezakonici (zli – KJV), od utrobe materine tumaraju govoreći laž“ (Psalam 58,3 – Daničić), nema izgovora da tako čine. Božja večna sila i Božanstvo treba da se vide u njima, isto kao i u drugim stvarima koje je On stvorio, „da bi bili bez izgovora“ (Rimljanima 1,19.20 – KJV). Život je sa njima od samog početka, da bi mogli da žive baš kao što je Hristos živeo.

Da li kažete da ovo samo uvećava osudu celog ljudskog roda, pošto su svi zgrešili i „nema nikoga ko čini dobro, nema nijednoga“ (SSP)? Sasvim tačno, ali „gde je obilovao greh, mnogo više je obilovala blagodat“ (Rimljanima 5,20 – KJV). Koliko osuda može biti velika, još veće je spasenje. „[Jer] nije Bog svog Sina poslao u svet da svet osudi, nego da se svet kroz njega spase“ (Jovan 3,17 – SSP). Ove stvari su nam za nauk, ne za raspravu. To nisu teorije, već činjenice. Mi treba da ih razumemo verujući u njih, a na taj način dobijamo život kroz Njegovo ime.

22. decembar 1898.

2. „POĐI ZA MNOM“

„Sutradan je Jovan opet bio onde sa dvojicom svojih učenika. Kad je ugledao Isusa kako prolazi, reče: ‘Evo Jagnjeta Božijeg!’ Kad su ona dva učenika čula šta je rekao, pođoše za Isusom“ (Jovan 1,35-37 – SSP).

„Sutradan Isus odluči da ide u Galileju pa nađe Filipa i reče mu: ‘Pođi za mnom’“ (stih 43).

Da prvi spomenuti učenici nisu krenuli za Gospodom, bez da su pozvani, vidi se iz izveštaja u Matejevom jevanđelju. Tamo čitamo: „Dok je išao pored Galilejskog mora, vide dva brata - Simona, zvanog Petar, i njegovog brata Andreju - kako bacaju mrežu u more jer su bili ribari pa im reče: ‘Pođite za mnom i učiniću vas ribarima ljudi.’ I oni odmah ostaviše mreže i pođoše za njim“ (Matej 4,18-20).

Prvo što treba uzeti u obzir jeste da je ovaj Isusov poziv upućen i nama, isto kao i onima o kojima čitamo u ovoj pripovesti. Svima koji su izmoredeni i opterećeni Spasitelj kaže: „Dođite k meni“ (Matej 11,28). „I Duh i nevesta govore: Dođi. I koji čuje neka govori: Dođi. I ko je žedan neka dođe, i ko hoće neka uzme vodu života za badava“ (Otkrivenje 22,17 – Karadžić).

Mi smo skloni tome da izgubimo većinu blagoslova koje bi trebalo da primimo iz pripovesti o pozivu prvih Isusovih učenika, zato što dozvoljavamo da priča o tome šta su oni postali potisne iz našeg uma spoznaju o tome šta su bili kada su pozvani. Zamišljamo da ih je Isus pozvao zbog neke posebne dobrote u njima, koja Ga je i privukla, i tako mislimo da su oni bili posebni miljenici u odnosu na druge ljude. Na taj način se uzima zdravo za gotovo (prihvata kao istina – *prim. izdavača*) da takvi obični smrtnici, kao što smo mi, nikada ne bi mogli biti pozvani od strane Gospoda, kao što su oni bili pozvani. Hajde da, onda, vidimo da li možemo da saznamo nešto o prirodi ovih ljudi koji su bili tako počastvovani od strane Gospoda pa su bili pozvani da pođu za Njim.

Bilo ih je dvanaestorica, ali samo o nekolicini imamo neke pojedinosti. Znamo da su Petar, Andrija, Jakov i Jovan bili ribari. Ribolov

nije najprefinjenije i najnežnije zanimanje na svetu i daje nam se uvid u karakter Jakova i Jovana, koji pokazuje da oni nisu bili baš blagi po prirodi. Oni su, kao i Petar, bili spremni da se pobiju sa svakim ko bi uvredio njih ili njihovog Učitelja.

Kada je Petar bio doveden u situaciju gde se činilo da je njegov život ugrožen zbog njegovog poznanstva sa Hristom, strah je ovladao njime i on se odrekao svog Gospoda. I ne samo to, učinio je to sa prizivanjem prokletstva na sebe i zaklinjanjem. Ne možemo pretpostavljati da je Petar u to vreme imao naviku da koristi vulgaran rečnik, ali dobro znamo da ljudi koji nikada u svom životu nisu navikli da koriste takav jezik, ne pribegavaju vulgarnim izrazima ni u kakvim okolnostima, bez obzira koliko ih nesvesno koriste. A čovek koji je nekada imao naviku da psuje i proklinje, ali se, kroz druženje sa Hristom, neko vreme uzdržavao od toga, veoma lako može da se vrati na stari put, kada ga napadne iznenadno iskušenje, dok je udaljen od Gospoda. Zaista, bez obzira na to koliko dugo čovek bio gospodar neke loše navike, onog trenutka kada izgubi svoju povezanost sa Gospodom, tog trenutka počinje da klizi nazad u svoju staru naviku. Dakle, činjenica da, kada je Petar bio toliko uplašen da se odrekao Hrista i to učinio sa proklinjanjem i psovkama, pokazuje da je on nekada, pre nego što je znao Gospoda, bio grub i prost ribar, veoma plahovit i, kako bi svet to nazvao, „dobrog srca“, ali prava suprotnost hrišćanskom gospodinu, kakav je postao kada se ispunio Božjim duhom.

Juda – kao još jedan od ljudi koje je Isus pozvao. On je bio onaj koji je izdao Gospoda, prodajući Ga za 30 srebrnjaka. Njegov glavni greh bio je pohlepa. Kada su sredstva male družine učenika bila poverena njemu na čuvanje, on je postao lopov. Pa ipak, ne smemo zaboraviti da je on bio pozvan od strane Gospoda da bude apostol i da je, kao jedan od dvanaestorice, bio poslat sa vlašću „nad nečistim duhovima, da ih isteruju i da isceljuju sve vrste bolesti i sve vrste slabosti“; jer dato im je ovlašćenje: „Bolesne lečite, mrtve dižite, gubave čistite, demone izgonite“ (Matej 10,1-8 – Čarnić). Čak do samog trenutka kada je predao Gospoda u ruke rulje, niko, osim samog Gospoda, nije mogao da primeti neku posebnu razliku između njega i drugih učenika. On je

spolja bio isto tako ispravan u svom ponašanju kao i oni; i nema ničega što bi ukazalo na to da je u početku njegova priroda bila išta gora od njihove. Zaista, iz onoga što Biblija uči o prirodi svih ljudi, znamo da, kada su učenici bili pozvani, Juda je bio sledbenik koji je isto tako obećavao, kao i bilo ko od njih.

Pa u čemu je, onda, bila razlika? – Jednostavno, u tome da su se jedanaestorica pokorila uticaju Gospoda; bili su istrgnuti iz svojih starih života i preobraženi Njegovim Duhom, dok se Juda, koliko god je u početku bio privučen, čvrsto držao svog starog načina života, tvrdoglavost se opirući preobražavajućoj sili Gospoda, i tako je postajao sve tvrdokorniji. Juda pokazuje dokle svaki čovek može da dođe, ako se opire Duhu, dok nam Petar, Jakov i Jovan, zajedno sa mnogo drugih ljudi, otkrivaju šta Božja blagodati može da učini za bilo koga ko joj se preda.

Nije potcenjivanje apostola reći da oni, po svojoj prirodi, nisu bili ništa bolji nego bilo koji drugi ljudi. Svi oni, uključujući i Judu, imali su sposobnosti koje bi, kada bi se usmeravale i razvijale od strane Gospoda, mogle od njih da stvore najmoćnije radnike u Njegovoj službi, ali koje bi ih, ako ostanu neusmerene, učinile jednako jakim da čine zlo. Na večnu je hvalu slave blagodati Gospoda Isusa što su takvi ljudi, uzeti iz takvog okruženja, iz kakvog su oni bili uzeti, mogli da se razviju u takve divove u duhovnom smislu i tako sposobne poslanike Svetog Duha.

Pouka koju treba naučiti iz poziva ovih učenika jeste pouka nade, ohrabrenja i poverenja. Mi treba da zapamtimo da su oni bili ljudi „istih strasti“ kao i mi, po prirodi ni bolji ni gori nego što smo mi. Možda su oni imali neke značajnije osobine nego što mi imamo, koje bi ih činile sposobnim da imaju veću sferu uticaja nego što je ona za koju smo mi određeni, ali u tom pogledu se nisu razlikovali od nas ništa više nego naši neverujući bližnji u sadašnje vreme; jer, nema sumnje da u svetu ima veoma mnogo ljudi koji imaju veću prirodnu sposobnost, nego većina onih koji su sebe dali u Gospodnju službu. Treba da naučimo da, ono što je neki čovek po prirodi, ni na koji način nije merilo onoga što može postati Božjom blagodaću. Samo u meri u kojoj, razmišljajući o tome šta je većina od dvanaestorice postala, gubimo iz vida ono što su

bili kada su pozvani – gubimo tu korist svete pripovesti. To je napisano za našu pouku, da bismo, kroz strpljenje i utehu Pisma, mogli da imamo nadu. Pošto su oni bili samo pojedinačni primerci celog ljudskog roda, a Bog ne gleda ko je ko, mi u njihovom pozivanju vidimo poziv upućen svim ljudima. Na nama je da, poniznim prihvatanjem Božje volje, naše pozivanje i izbor učinimo sigurnim.

CILJ POZIVA

Isus je prvim učenicima rekao upravo ono što govori svima: „Pođite za mnom“. Hajde da sada vidimo zašto su oni bili pozvani. Videli smo da su tada, kada su bili pozvani, bili grešnici. Isus ih nije pozvao zbog onoga što su bili, već zbog onoga što bi mogli da postanu pod Njegovim usmeravanjem. Da li je On, stoga, rekao: „Pođite za mnom i ja ću vas spasiti od vaših greha“? To je bilo nagovešteno u pozivu, ali to nije ono što je On rekao. Ono što je On rekao bilo je: „Pođite za mnom i učiniću vas ribarima ljudi“ (Matej 4,19 – SSP). A to je upravo ono što Njegov poziv znači za svakoga od nas. Lično spasenje je uključeno u poziv, kao prirodna stvar; jer, niko ne može da dâ drugima ono što sam nema; ali ta činjenica da nas Isus zove k sebi, da bismo mogli da budemo spaseni, naglašava se i postaje sigurnija time što nas On poziva, kako bi nas učinio spasiteljima drugih.

Među onima koji se izjašnjavaju kao sledbenici Gospoda Isusa, ima toliko mnogo onih koji su, čak i posle toliko godina deklarisanja kao hrišćana, često uznemireni sumnjama u pogledu svoje prihvaćenosti kod Boga. Oni bi želeli da znaju da su prihvaćeni od Hrista. Kakvo je, onda, čudo što nalazimo toliko mnogo onih koji traže Boga, a užasnuti su osećajem svoje sopstvene nedostojnosti i oklevaju da počnu da služe Gospodu, plašeci se da On neće prihvatiti takve grešnike, kakvi su oni. Svi ti strahovi bi bili uklonjeni kada bi ove osobe mogle da se dovedu do toga da vide puninu smisla poziva Gospoda Isusa. A poziv se ne zaustavlja na pojedincu koji je pozvan. Bog nas poziva, da bi kroz nas mogao da dopre do nekog drugog. „I ko god ovo čuje, neka kaže: ‘Dođi!’“ (Otkrivenje 22,17 – SSP). Dakle, kada bi neko rekao: „Mislim

da Gospod ne može da spase ovako velikog grešnika kao što sam ja“, kao odgovor uvek možete reći: „Dragi brate, ili sestro, Gospod te je pozvao iz jednog jedinog razloga – da bi te učinio spasiteljem nekog drugog jadnog grešnika; spasavanje tebe je sporedna stvar u odnosu na to. Njemu je lako da samo tebe spase; no, velika je stvar to što će tebe učiniti sredstvom spasenja“.

Hajde da sada pročitamo jedan ili dva teksta koji ovo još više razjašnjavaju. Prvi je u 2. Korinćanima 5,17-20. Citiramo marginu Revidirane verzije i iz 20. stiha izostavljamo reč „vas“ koja, kako je nagovešteno stavljanjem u kurziv, nije deo teksta. „Ako je neki čovek [osoba] u Hristu, novo je stvorenje; staro je prošlo, gle, postalo je novo. Ali sve je od Boga, koji nas je pomirio sa sobom kroz Hrista i dao nam službu pomirenja; jer Bog je bio u Hristu, mireći svet sa sobom, ne računajući im njihove prestupe i stavivši u nas reč pomirenja. Stoga smo mi poslanici u ime Hrista, kao da je Bog preklinjao kroz nas; molimo, u ime Hrista, pomirite se sa Bogom“ (eng. prevod RV).

Čitajući ovo, ne zaboravite da oni koji imaju reč pomirenja stavljenu u njih, jesu oni koji su pomireni. Ko god je, dakle, u Hristu, time je i novo stvorenje, ima u sebi reč pomirenja i tako je i poslanik za Hrista, da bi nastavio službu pomirenja. Posredstvom svakog koji prihvati Gospoda Isusa, Bog preklinje grešnike, baš kao što je činio posredstvom Njega. Ako ovo nikada niste videli u tekstu, čitajte sve dok ne budete videli, jer se nalazi tamo.

Sada ćemo čitati Isaiju 49,6-9: „Malo je da mi budeš sluga da se podigne pleme Jakovljevo i da se vrati (obnovi) ostatak Izrailjev, nego te učinih da budeš svetlost neznabošcima, kako bi bio moje spasenje do krajeva Zemlje. Ovako veli Gospod, Otkupitelj Izrailjev, Svetac njegov, onome koga preziru, na koga se gadi narod, služi onih koji gospodare: carevi će videti i ustati, i knezovi će se pokloniti radi Gospoda, koji je veran, radi Sveca Izrailjevog, koji te je izabrao. Ovako veli Gospod: U vreme milosno (pogodno) usliših te, i u dan spasenja pomogoh ti; i čuvaću te i daću te da budeš zavet (savez) narodu da utvrdiš zemlju i naslediš opustelo nasleđstvo; da bi mogao da kažeš zarobljenima: Izadite; onima koji su u mraku: Pokažite se“ (kombinacija prevoda KJV-Daničić).

Ne može biti nikakve sumnje da se te reči primenjuju prvenstveno na Hrista; On je „Sin čovečiji“ i došao je na Zemlju, na mesto čoveka, da bismo mi mogli da budemo poslanici umesto Njega. Da se ove reči odnose na ljude koje Gospod poziva, ravnopravno sa Hristom, može se videti kada se uporedi stih 6 sa Delima 13,46.47, gde čitamo da su Pavle i Varnava rekli: „Okrećemo se neznabošcima. Jer nam je Gospod tako zapovedio, govoreći: Postavio sam te da budeš svetlost neznabošcima, da bi bio spasenje do samih krajeva Zemlje“ (eng. prevod RV). Apostoli su primenili te reči na sebe, tako prirodno, kao da su i sami po imenu bili spomenuti u proročanstvu. Ovo pokazuje da, kakvo je god delo Gospodu dato da obavi na ovoj Zemlji, dato je svakome ko će prihvatiti Njegov poziv.

Koliko samo divnu utehu imamo u ovom tekstu! Kome Gospod govori da će ga učiniti spasenjem? „Onome koga preziru.“ Tačno je da je Isus bio prezren i odbačen od ljudi; ali bio je prezren samo zbog nas, jer je nosio našu sramotu. On je sebe u potpunosti stavio na mesto grešnika. Iako prezren, kao što je bio, kao onaj koji je napušten od Gospoda zbog svojih greha, On je bio Božje spasenje, pokazujući da je svako ko je prezren zbog greha koje je sam počinio, takođe izabran da bude Božje spasenje.

Kako samo Gospodnji poziv blagosloveno zvuči! Kako otklanja svaku senku sumnje i straha. Kada ga čujemo onako kako treba, više nema prostora za sumnju da li Gospod može da nas spase. Poziv Gospoda dopire daleko iznad toga, govoreći nam, kada nas nađe u poniženju greha: „Sine, idi, radi danas u mom vinogradu“ (Matej 21,28). „Budite, stoga, Božji sledbenici, kao draga deca.“

29. decembar 1898.

3. OTKRIVANJE SLAVE

Kaže se da je Isus na Zemlji u tri različite prilike pokazao svoju slavu. Prvi put je to bilo na svadbenoj gozbi u Kani Galilejskoj; drugi put je bilo kada je Petra, Jakova i Jovana same odveo na visoku goru i bio preobražen pred njima; i treći put je bilo u Lazarevoj grobnici. To treba da nam pokaže da se Božja slava neće pojaviti i ispoljiti u nama jedino kada se odvojimo od sveta, već kada smo uključeni u najobičnije životne poslove. Pošto je Zemlja puna Njegove slave, najprikladnije je da bi ona trebalo da se otkriva u svakom trenutku. Isto tako bi trebalo da se otkriva i svima, i u svima koji veruju.

Isus je imao oko trideset godina kada je započeo svoju javnu službu. Pre tog vremena imamo samo jedan kratak osvrt na Njega, na jedan jedini dan kada je imao dvanaest godina i, kao sinu sinagoge, bilo Mu je dozvoljeno da učestvuje u službi u hramu. Onda sledi osamnaest godina rada u stolarskoj radionici, potpuno skrivenih od pogleda javnosti. Njemu je bilo povereno silno delo i On je od najranijeg detinjstva znao da mora da se pobrine za to Očevo delo, pa ipak, čini se da nije žurio da se pojavi u javnosti. Da li ćemo reći da On nije sve vreme obavljao Očevo delo? Ni u kom slučaju. Kakva pouka za nas, koji smo tako skloni da mislimo kako ne obavljamo nikakvu aktivnu službu za Učitelja, ukoliko nismo uključeni u neku javnu službu. A onda zapazite koliko Ga često za veoma kratko vreme koje je imao za javno delo, nalazimo kako prisustvuje nekoj gozbi ili nečem drugom. Nikada ne deluje kao da je u žurbi. Zašto? Razlog je u tome što je prebivao u večnosti i radio je u njenoj sili. Onaj koji ima svu večnost, nikada ne treba da bude užurban; tako je i kada je u pitanju On, koji radi sa silom večnog života. Međutim, bez obzira da li je prisustvovao svadbenoj gozbi ili je propovedao mnoštvu, Isus je obavljao posao svog Oca. Slava Boga se uvek otkrivala, bez obzira da li je On jeo, pio ili propovedao.

Vina je ponestalo, ali kakve je to imalo veze, kada je pravo vino bilo prisutno? Element vremena se ne računa ni u jednom od Gospodnjih dela. Jedan dan sa Gospodom je kao hiljadu godina. Koliko je, onda, Njemu lako da ubrza proces proizvodnje vina sa vinove loze i

da godišnji posao obavi za minut. Ono što je Isus uradio – pretvaranje vode u vino – jeste ono što On radi svake godine. Kiša pada sa neba, zemlja je prima i žile vinove loze je upijaju. Onda se to, toplotom i sunčevom svetlošću, raspoređuje i slaže u grozdove i pretvara u ukusno vino. Ne zaboravite da se „novo vino nalazi u grozdu“ (Isaija 65,8 – KJV). Ono je vino dok je još zapečaćeno u opni grožđa. Baš kao što se voće, ako je oštećeno, pokvareno i izloženo vazduhu, ubrzo raspada i postaje nepodobno za jelo, tako i vino, kada se uzme iz svoje originalne boce, u kojoj je hermetički zapečaćeno, i izloži se vazduhu tako da fermentira, postaje nepodobno za ljudsku upotrebu.

Pretpostavimo da se od nekog čoveka zatraži da uzme čašu vode i pretvori je u vino; zahtev bi bio uzaludan. Pa nemojte tražiti da to uradi odmah; dajte mu godinu dana da izvrši taj zadatak. No, to ništa ne menja; na kraju godine, on ne bi bio ništa bliže završetku svog zadatka, nego na početku. Dajte mu deset godina, stotinu godina; ishod je isti – ništa. Osim toga, on ne može reći kako se to obavlja. Tako vidimo da se čudo ne nalazi u činjenici da je voda pretvorena odmah u vino, već u činjenici da je to uopšte učinjeno. Čudo koje se ostvaruje svake godine kroz ono što se zove „prirodni rast“, isto je tako veliko kao i čudo u Kani Galilejskoj. Ono je bilo učinjeno na način da skrene pažnju na činjenicu da je Isus onaj koji proizvodi plodove zemlje. Uzimajući čistu „krv od grožđa“ (aludira na 1. Mojsijevu 49,11 i 5. Mojsijevu 32,14), kao i od bilo kog drugog voća, mi uzimamo Hristov život. Krv je život i, kada je Isus uzeo čašu na poslednjoj večeri, rekao je: „Ovo je moja krv“.

Nije retkost čuti ili pročitati o nekadašnjem alkoholičaru kome se, preko vina korišćenog prilikom službe pričešća, obnovila stara sklonost i koji se vratio starim navikama; dok se, opet, drugi ne usuđuju da učestvuju u tome zbog straha od posledica. Da li ćemo reći da je Hristova krv uzrokovala da taj čovek poklekne? Nemoguće! Njegova krv ne vodi u greh, već čisti od svakog greha. Ne, to nije bila „Večera Gospodnja“. Niko se nikada ne opija niti se dovodi u iskušenje da se opije za Gospodnjim stolom. Prevrelo vino, za koje neki misle da je apsolutno neophodno za održavanje Večere Gospodnje, nema ni-

šta zajedničko sa „dragocenom krvlju Hrista, Jagnjeta bez nedostatka i mane“ (KJV), posredstvom kojeg smo mi otkupljeni. Čaša koja bi na bilo koji način mogla da učini da se najnežnije dete ili najprefinjena žena opiju ili koja može da probudi uspavane strasti u bilo kom čoveku, nije zajednica Hristove krvi, već „čaša đavola“ (1. Korinćanima 10,21). To nije čaša blagoslova, već čaša prokletstva. Užasna je stvar da se na takav način Hristos pogrešno predstavlja. On obezbeđuje samo ono što daje život i mir.

„Ovo učini Isus u Kani galilejskoj kao početak čuda i objavi svoju slavu, te učenici njegovi poverovaše u njega“ (Jovan 2,11 – Čarnić). Ovde nije bilo prizora preobraženja. Ličnost Isusa nije sijala; nije bilo ničega na Njemu da bi neko mogao da vidi bilo šta više, nego kod drugih gostiju na gozbi. Pa ipak, On je pokazao svoju slavu. Dakle, mi vidimo da ta sila – Božja sila koja čini čuda – jeste slava. Sila i slava su sinonimi u Božjem rečniku. U Efescima 1,17-20 čitamo o delovanju Božje moćne sile, kojom je podigao Isusa iz mrtvih. U Rimljanima 6,4 rečeno nam je da je „Hristos Očevom slavom vaskrsnut (ustao – KJV) iz mrtvih“ (SSP). Tako vidimo da je Božja sila zapravo Njegova slava. Mi treba da budemo „ojačani svakom silom prema moći Njegove slave“ (Kološanima 1,11 – KJV). „Po bogatstvu Njegove slave“ mi treba da budemo „ojačani silom Njegovog Duha“ (Efescima 3,16).

„Nema vlasti a da nije od Boga“ (Rimljanima 13,1 – Čarnić). Postoji samo jedna sila u svemiru, a to je Gospodnji život; ali postoji beskonačna raznovrsnost njenog ispoljavanja. Mi sami smo svakodnevno svedoci činjenice da slava – vidljiva slava, svetlost – jeste sila. Ogroman parobrod sa stotinama putnika i hiljadama tona tereta kreće se preko okeana uz pomoć motora koji rade na uglj; on za nekoliko dana ispušta (emituje) sunčevu svetlost koja se akumulirala vekovima. Šumska stabla su vekovima upijala sunčevu svetlost i sada je ispuštaju u jednom velikom plamenu koji se vidi kao snaga (sila, energija – *prim. izdavača*). Božji narod je „drveće pravедnosti (hrastovi pravde – Daničić)“ (Isaija 61,3 – KJV) koje raste svetlošću „Sunca pravde“ (Malahija 4,2 – Daničić). „Još se nije pokazalo šta ćemo biti“ (1. Jovanova 3,2 – SSP), ništa više nego što stablo hrasta pokazuje nemarnom prolazniku

slavu koja je pohranjena u njemu; međutim, kada Gospod bude došao, slava će se otkriti, jer „tada će pravednici kao sunce zasjati u Carstvu svoga Oca“ (Matej 13,43 – SSP). Ali, u međuvremenu, njihova se slava pokazuje u dobrim delima koja Bog čini preko njih. „Tako neka zasvetli vaša svetlost pred ljudima, da vide vaša dobra dela i proslave Oca vašega koji je na nebesima“ (Matej 5,16 – Čarnić).

Isusova majka je rekla slugama: „Što god vam kaže, učinite“ (Jovan 2,5 – Čarnić). Mi ne znamo njihova imena, pa ipak, oni su imali aktivnu ulogu u izvođenju čuda. Oni su doneli vodu, napunili posude i izvadili vino. Ako smo mi Njegove sluge, spremne da ispunimo ono što On traži, On će nas iskoristiti za obavljanje mnogih moćnih dela. Kada su u pustinji bile hiljade gladnih ljudi, Isus je rekao svojim učenicima: „Vi im dajte da jedu“ (Marko 6,37 – SSP) i oni su to učinili. Svo ogromno mnoštvo primilo je hranu iz ruku dvanaestorice; ali primili su je zapravo od Gospoda života i slave. Nama dolazi zapovest: „Njega poslušajte!“ (Marko 9,7 – Karadžić). Šta god vam kaže, učinite to, a da ne postavljate nikakva pitanja. Da su sluge te kuće u Kani odbile da napune posude vodom, jer nisu mogli da vide kako bi bilo kakvo dobro moglo da proizađe iz toga, čudo bi bilo izvedeno, ali bi se oni obrukali. Čuvajmo se da, zbog sumnje i oklevanja, ne izgubimo svoju priliku, a slava Njegovih čudesnih dela će na kraju biti podeljena sa nama.

5. januar 1899.

4. NOVOROĐENJE

JOVAN 3,1-16

„A beše među farisejima čovek po imenu Nikodim, starešina judejski; ovaj dođe Isusu noću i reče mu; ravi, znamo da si ti kao učitelj došao od Boga; jer niko ne može da čini ova čuda koja ti činiš ako Bog nije s njim“ (Jovan 3,1.2 – Čarnić).

Dobro je kada oni koji imaju Božju istinu, imaju takvu silu sa sobom, da ljudi ne mogu, a da ne vide da je Bog sa njima. Bog je obećao da će biti tako i to znači da On očekuje da bude tako. On govori svom narodu, a u vezi sa ljudima na Zemlji: „Tebi će se klanjati, tebe će preklinjati, govoreći: Zaista, Bog je u tebi i nema nijednog drugog Boga“ (Isaija 45,14 – KJV). Kada je jevrejski sinedrion razgovarao sa Petrom i Jovanom, oni su zasluge za svoju odvažnost dali Gospodu (Dela 4,13). I tako, kada je preko Petra učinjeno veliko čudo, „svi stanovnici Lide i Asarona videše ga, i obratiše se ka Gospodu“ (Dela 9,35.42 – Bakotić). Pravi sluga Jahve¹, bez obzira koliko velika dela činio, uvek usmerava ljude ka razmišljanju o svom Učitelju. „Neka tako vaša svetlost svetli pred ljudima, da vide vaša dobra dela i da slave vašeg Oca, koji je na nebesima“ (Matej 5,16 – SSP).

Međutim, u Nikodimovom obraćanju možemo videti sračunat kompliment (pohvalu) čoveku Isusu, onakav kakav većina ljudi oseća da ima obavezu da uputi svešteniku. „Svidela mi se ta propoved; ona je opisala baš ono što sam uvek verovao. Nema nikakve sumnje da vi obavljate značajano delo ovde; vaše propovedanje ima veliki uticaj na ljude.“ Iako je uvek dobro ohrabriti čoveka, najbolji način na svetu da se ohrabri Hristov sluga jeste posvetiti ličnu pažnju onome što on govori i dozvoliti da se vide rodovi u životu. Previše ljudi misli da je njihova dužnost potpuno ispunjena, ako odobravaju ono što je rečeno, ne pomišljajući da to znači da moraju da učine bilo kakvu promenu u svom

---

1 *Jahve* (ili *Jehova*) je vlastito ime Boga koje se u Bibliji spominje najviše puta – oko 7000 puta u Starom zavetu – *prim. prev.*

životu. Koliko često se ovo Pismo ispunjava: „A o tebi, sine čovečji, sinovi naroda tvog kazuju o tebi uza zidove i na vratima kućnim, i govore jedan drugom, svaki bratu svom, i vele: Hodite i čujte kakva reč dođe od Gospoda. I dolaze k tebi kao kad se narod skuplja, i narod moj seda pred tobom, i sluša reči tvoje, ali ih ne izvršuje; u ustima su im ljupke, a srce njihovo ide za svojim lakomstvom. I gle, ti si im kao ljupka pesma, kao čovek lepog glasa i koji dobro svira; slušaju reči tvoje, ali ih ne izvršuju“ (Jezekilj 33,30-32 – Daničić). Oni hvale pevača i pesmu, ali nemaju nikakvu pomisao o tome da je tu u pitanju nešto više od pukog slušanja.

Isus je prekinuo Nikodimov kompliment. Sve što je Nikodim rekao bilo je tačno i možemo verovati da je bio iskren dok je to govorio; ali Isusu nije bilo stalo da govori o sebi ili svom delu. Njegove reči su Nikodimu nesumnjivo izgledale veoma oštre i neprijatne, kao odgovor na njegov učtiv pozdrav. Starešina je pohvalio Isusa i nije imao nikakvu drugu ideju, osim da će se Isus osećati zadovoljno zbog njegove pažnje, pošto nije mislio da je On bilo šta drugo, nego uzor. Međutim, Isus je odmah odgovorio: „Ako se čovek ne rodi ponovo, ne može da vidi Božije carstvo“ (Jovan 3,3 – SSP).

Šta?! Farisej, jevrejski starešina, onaj koji je od svoje mladosti bio podučavan u zakonu i koji se uvek trudio da sačuva besprekornu savest prema ljudima i prema Bogu – zar takav mora u potpunosti biti učinjen novim pre nego što može biti spasen? „Istinu ti kažem, reče mu Isus, ‘ako se čovek ne rodi ponovo, ne može da vidi Božije carstvo.’“ Nikodim je znao da je Gospod mislio na njega i znao je da se ta rečenica odnosila na potpuni preobražaj života; nagoveštani prekor ga je pecnuo, tako da se pravio da ne razume i počeo je da sitničari. Zapazite da Isus nije obratio pažnju na njegovo pitanje: „Kako može čovek da se rodi kad je star?“ (stih 4), osim što je ponovio izjavu. On nije pokušao da dâ bilo kakvo objašnjenje u odgovoru na pitanje: „Kako to može biti?“ (stih 9) već ga je jednostavno uveravao u tu činjenicu. Niko ne može objasniti tajnu prirodnog rođenja; zašto bi se, onda, iko spoticao na tajnu novog rođenja?

Izjava se uopštava: Niko ne može ući u nebesko carstvo, osim novorođenjem. Rođenje koje nas dovodi u ljudsko carstvo ne uvodi nas

u Božje carstvo. Niko se ne rađa kao hrišćanin. Bez obzira koliko pobožni bili nečiji preci ili koliko je pobožan dom u kome se on rađa, on mora da se rodi ponovo ili ne može biti spasen. Pobožni roditelji su blagoslov i predivna pomoć na životnom putu; ali postoji delo koje mora da se obavi u svakoj duši pojedinačno samo posredstvom Svetog Duha; dete koje ima istinski bogobojažljive roditelje mora izrasti da bi bilo hrišćanin i trebalo bi da postane hrišćanin kao veoma mlado; međutim, niko se ne rađa kao hrišćanin. Ono je možda, od tolikog slušanja, naučilo jezik Pisma kao prirodnu stvar, i možda nikada nije čulo podrugljive ili vulgarne reči. Možda je od najranijeg detinjstva bilo usmeravano da čita Bibliju i da učestvuje u porodičnim i javnim verskim aktivnostima. Sve je to dobro, ali ništa što bilo ko može dobiti od ljudskih bića, od prvog do poslednjeg, bez obzira koliko bili blisko povezani ili koliko dobri, ne može zauzeti mesto ličnog delovanja Svetog Duha u srcu. Koliko god da je pobožno usmeravanje veliki blagoslov, ako je zasnovano na tome da je samo sebi dovoljno, pojedinac je u gorem položaju, nego onaj koji nikada nije znao za verske zajednice i koji zna da je nedostojan grešnik.

„Ono što je rođeno od tela, telo je; a što je rođeno od Duha, duh je“ (stih 6). „Ne čudi se što sam ti rekao da morate ponovo da se rodite“ ili „odozgo“. „Vetar duva gde mu je volja; čuješ mu huk, ali ne znaš ni odakle dolazi ni kuda ide. Tako je sa svakim ko je rođen od Duha“ (stih 8). Vetar duva gde želi, a ipak nema volju od sebe; on dolazi od Boga i vraća se Bogu, po Njegovoj volji; tako je u svakome ko je rođen od Duha. On svoje anđele čini vetrovima. U ovim Hristovim rečima nemamo samo prikazanu tajnu procesa novorođenja, već imamo nagoveštaj čudesne sile koja se ispoljava u onima rođenim od Duha. Ne pokušavajte da objasnite i ne prosuđujte na osnovu svog sopstvenog, prošlog iskustva niti čak na osnovu bilo čega što ste videli. Zar ne znate da, pokušavajući da razumemo kako to može biti, pre nego što to prihvatimo, količinu blagoslova, koje treba da primimo, ograničavamo na svoje sopstveno shvatanje, dok Bog želi za nas da učini „neuporedivo mnogo više nego što smo mi u stanju da zamolimo ili da pomislimo“ (Efescima 3,20 – SSP)? „Ono što oko ne vide, i uho ne ču, i u ljudsko

srce ne uđe, to je Bog pripremio za one koji ga vole. A nama je Bog to otkrio posredstvom Duha, jer Duh sve proniče (ispituje – Čarnić; istražuje – KJV) pa i Božije dubine“ (1. Korinćanima 2,9.10 – SSP). Pokorite se Božjoj volji i znaćete stvari koje nijedan ljudski jezik ne može da vam kaže.

Ništa u Pismu nije jasnije od toga da se sve slabosti, koje nasleđujemo rođenjem od svojih roditelja, sprečavaju i nadvladavaju rođenjem od Duha. Mi nasleđujemo grešne sklonosti. Nisu posebni činovi greha koje je čovek počinio ono što će uzrokovati njegovo večno uništenje, koliko je to zla priroda koja je u njemu, čak i ako se nije ispoljila na bilo koji način koji ljudi primećuju. Mi imamo zlo u nama, koje je uvek sa nama; i uvek smo iznova govorili: „Ne vredi. Nije moguće da nadvladam ovaj greh. On je deo samog mog bića“ i osećali smo se gotovo očajnima ili smo se još i izvinili zbog te mrske stvari, govoreći: „O, to je samo moj put; ne mislim time ništa loše, ali jednostavno je jače od mene; a Bog me neće smatrati odgovornim za ono za šta me ne treba kriviti. Imao sam ovaj put od rođenja“. Sada čitajte: „Kao što je prestupom jednog došla osuda na sve ljude, tako je pravednošću Jednog došao besplatan dar svim ljudima na opravdanje života. Jer kao što su neposlušnošću jednog čoveka mnogi postali grešnici, tako će poslušnošću Jednog mnogi biti učinjeni pravednima“ (Rimljanima 5,18.19 – KJV).

Mi nismo odgovorni za to što smo rođeni grešni. Pošto su svi naši preci bili grešnici, bilo je neizbežno da ćemo i mi biti rođeni kao grešnici, ako uopšte budemo rođeni; nismo imali pravo glasa po pitanju svog rođenja i stoga nas Bog ne drži odgovornima. Međutim, to ne znači da On opravdava greh i da to što smo grešnici smatra nečim nevažnim. Ne; On nas ne drži odgovornima za greh, jer „Bog beše u Hristu, i svet pomiri sa sobom, ne uračunavši (ne pripisujući – KJV) mu greha njegovih“ (2. Korinćanima 5,19 – Bakotić). A ovo pomirenje se postiže otklanjanjem svakog zla koje nam je bilo nametnuto našim prvim rođenjem. Pošto nas Bog ne drži odgovornima za greh koji se rađa u nama, On se stara za novo rođenje, direktno od Njega, koje će nas učiniti snažnim tamo gde smo bili slabi po prirodi. Mi smo „na-

slednici Božji“ (Rimljanima 8,17 – D. Stefanović) Njegove ličnosti i karaktera, svega što On jeste i što ima. Mi to ne možemo da razumemo, ali spoznaja i verovanje u tu činjenicu čini da budemo „osnaženi (ojačani – KJV) svakom snagom, po sili Slave njegove (po Njegovoj slavnoj sili – KJV)“ (Kološanima 1,11 – Stvarnost & Duda-Fučak).

Isus je o sebi govorio kao o „Sinu čovečijem koji je na nebu“ (Jovan 3,13), a ipak je baš u tom trenutku pričao sa Nikodimom. On je uvek bio „u naručju Očevom“ (Jovan 1,18 – Karadžić), tako da bismo mogli znati da je sa nama i sada kada se uzneo na nebo; i više od toga, da bismo mogli videti mogućnost prebivanja na tajnom Božjem mestu. On koji prebiva u Bogu može pričati o nebeskim stvarima kao o onome što poznaje i razume. Nema nikakve nepouzdanosti u Njegovom svedočanstvu.

Svako ko je spasen mora verovati u mnoge stvari koje ne može da objasni nikome, čak ni sebi. Koliko se često biblijski učitelj susreće sa izazovom ili zahtevom da „usklađi“ dve izjave u Bibliji? „Kako to može biti?“ uvek se iznova postavlja pitanje. Ako pokušava da objasni svaku, naizgled, protivrečnost, i ako bi odbio da prihvati istinu ili da preduzme korak napred, sve dok to ne bude mogao da pomiri sa svim drugim, on će se spustiti u potpunu tamu. „Verom shvatamo (razumemo – KJV)“ (Jevrejima 11,3 – Čarnić). „Ko veruje [u Sina Božijeg], ima [to] svedočanstvo u sebi“ (1. Jovanova 5,10 – SSP). Vera nije u suprotnosti sa razumom, ali stvari kojima se ona bavi su tako beskrajno iznad i izvan dometa ljudske pomisli, da se mora imati um Boga, kako bi se one shvatile. Dakle, beskorisno je provoditi vreme raspravljajući se sa nevernikom ili onim koji postavlja pitanja. To je izgubljeno vreme. Recite mu istinu sa potpunim autoritetom i sa takvom samouverenošću, kakva može doći samo iz bliske, lične spoznaje, a koje prosto mora nositi ubeđenje. Ako čovek jednom poveruje, on će znati sam za sebe zašto niste mogli sve da mu objasnite. Ako neće da veruje, nije važno šta misli o vama ili vašoj sposobnosti.

12. januar 1899.

5. VODA ŽIVOTA

JOVAN 4,5-15

U izveštaju o Hristovom razgovoru sa ženom iz Samarije imamo upečatljiv primer Njegove odanosti misiji koja Mu je poverena. Bio je gladan i umoran zbog svog putovanja i, dok se odmarao kod Jakovljevog izvora u podne, a Njegovi učenici su otišli u Sihar da kupe hranu, došla je žena da zahvati vodu. Njegova molba da Mu ona dâ malo da pije bila je dočekana izrazom iznenađenja od strane žene – da On, kao Jevrejin, traži neku uslugu od Samarjanke. Ne baš ohrabrujući početak, ali ispod spoljašnjeg sujeverja i neznanja, Hristos je prepoznao duhovnu potrebu i čeznuo je da ovoj neprosvećenju duši otvori riznicu Očeve ljubavi.

Nije je zamolio da dođe ponovo kada se On bude osećao odmornim i okrepljenim niti je predložio da, ako bi mogla da sakupi dovoljno veliki broj ljudi, da bude vredno truda, On bi im govorio o nekim veoma važnim istinama, već je ovoj jednoj jedinju osobi nastavio da otkriva svoje delo i ličnost. Ona baš nije izgledala kao osoba koja obećava; živeći u grehu, njen um su pokretale samo prolazne (ovozemaljske) prednosti; tražila je vodu života samo ako će je to spasiti nevolje da dolazi do izvora da zahvata vodu i, koliko bi se moglo proceniti iz njenih površnih, beznačajnih upadica, uopšte nije reagovala na duboke duhovne istine koje joj je Isus otkrivao. Pa ipak, ova žena je bila među retkima kojima je Isus izričito saopštio da je On Mesija. Njegove reči su konačno doprle do njenog srca. Duhovne stvari su preovladale; ona je u Hristu prepoznala Onog koji joj je bio potreban, i sada ostavljajući posudu za vodu, nastojala je da svoje poznanike i prijatelje dovede u vezu sa Spasiteljem.

Žena iz Samarije je predstavnik velike većine kojoj dolazi Gospodnja reč. Zemaljske stvari zaokupljaju um, isključujući one stvari koje nam pružaju mir. Gospod je željan da nam se otkrije, ali bilo koja sitnica dovoljna je da nas odvraća od slušanja Njegovog glasa. Ipak, on ne postaje obeshrabren. Ako Gospod ne bi imao nikakvu posebnu

vrednost za nas, On bi bio u iskušenju da odustane od nastojanja da zadobije našu pažnju, ali pošto je ono što On nudi neprocenjivo, više nego što čovek može da pojmi, On prosto ne može, radi nas, da povuče taj dar. Kada bismo samo znali njegovu vrednost, ne bi više bilo nijednog trenutka oklevanja sa naše strane da počnemo da uživamo u tome.

Isus je rekao Samarjanki: „Kad bi znala dar Božiji, i ko je taj koji ti govori: daj mi da pijem, zamolila bi ga i on bi ti dao vodu živu“ (Jovan 4,10 – Čarnić). Zapazite kako Isus govori o ovim koracima kao o nečemu prirodnom, ne dopuštajući nikakvo pitanje. Kad bi žena znala šta je Božji dar, ona bi ga, naravno, zatražila. Svako može da poveruje u to. Međutim, isto je tako prirodno da bi On trebalo da usliši njen zahtev. Setimo se, pošto proučavamo šta je živa voda i sami želimo da od nje obilno zahvatimo za sebe, da Gospod računa na to da ćemo je tražiti i kaže da, isto tako sigurno kao što tražimo, mi ćemo je i dobiti. Prirodno je sa Njegove strane da daje vodu života, kao što je za nas prirodno da je želimo, i to čak više, jer On daje više i daleko obilnije nego što možemo da tražimo ili čak da pomislimo (Efescima 3,20).

„Svaki koji pije od ove vode opet će ožedneti; A koji pije od vode koju ću mu ja dati neće ožedneti doveka; nego voda što ću mu ja dati biće u njemu izvor vode koja teče u život večni“ (stihovi 13 i 14). U tome je savršeno zadovoljstvo, punina života, beskrajna radost, večno spasenje. Koliko malo cenimo ono što Hristos želi da učini za svoje sledbenike, predivan život kojim On želi da oni žive. Nije Njegova volja da bude nekih nezadovoljenih čežnji među Njegovim narodom ili uzaludne gladi i žeđi za nedostižnim blagoslovima. „Blaženi (blagosloveni – KJV) su gladni i žedni pravednosti, jer će se oni nasititi“ (Matej 5,6 – Čarnić). Blagoslov koji je Mojsije izgovorio za Neftalima treba da bude iskustvo sve Božje dece: „...siti milosti (zadovoljeni milošću – KJV) i puni blagoslova Gospodnjeg“ (5. Mojsijeva 33,23 – Daničić). Isus kaže: „Ja sam hleb života; ko meni dolazi neće ogladneti, i ko veruje u mene neće ožedniti nikada“ (Jovan 6,35 – Čarnić).

Na novoj Zemlji biće „čista reka vode života, bistra kao kristal, koja izvire iz prestola Boga i Jagnjeta“ (Otkrivenje 22,1 – KJV). Ona teče od samog Božjeg bića, jer je On „Izvor žive vode“ (Jeremija 2,13).

Drvo života, koje je na obe strane reke, izvlači svoju neiscrpnu životnu snagu iz reke života. Biće dobro piti od te reke. Pesnici su pevali o njoj i gde god je misao o njoj našla ulaz u ljudska srca, ona je probudila žeđ koju više ništa ne može da zadovolji. Ko god pije od te reke, zauvek će naći slobodu od svakog zla, puninu radosti i zadovoljstvo. Nema niko- ga ko bi odbio da ugasi svoju žeđ tom bistrom vodom, kada bi samo imao priliku. To je izlivanje Božjeg vlastitog života, a u tome se nalaze i večnost i nebo. O otkupljenima je zapisano: „Više neće ogladneti ni ožedneti... jer Jagnje, koje je nasred prestola, pašće ih i vodiće ih na izvore života; i Bog će otrti svaku suzu iz očiju njihovih“ (Otkrivenje 7,16.17 – D. Stefanović).

O ovim stvarima nam nije rečeno da bismo odlučili da pokušamo da ih pobedimo. Sve dok se one nalaze izvan najdaljeg dometa mašte, izdižu se i izvan delokruga ljudskog truda. A one su nam otkrivene, ne kao zaslepljujući prizori neizvesne budućnosti, već kao sadašnja stvarnost, i treba da ih primimo i uživamo u njima. „Jer sve je vaše... sadašnje stvari ili stvari koje će doći“ (1. Korinćanima 3,21.22 – KJV). „Nebeski dar“ je nešto što treba da se proba sada i „sile sveta koji će doći“ su za sadašnji život (Jevrejima 6,4.5). „I ko je žedan, neka dođe; ko hoće, neka uzme vode žive badava!“ (Otkrivenje 22,17 – D. Stefanović). Ljudima koji žive na ovoj Zemlji, čak i nama, Isus govori: „Ako je neko žedan, neka dođe k meni i neka pije“ (Jovan 7,37 – SSP).

Piti od žive vode znači piti od Božjeg sopstvenog života. Kakva predivna mogućnost za ljude! Naša je privilegija da budemo ispunjeni Božjim životom i da ga primimo lako i prirodno, kao što primamo vodu kada smo žedni. Njegov život je u svim Njegovim darovima, tako da, kad gasimo svoju telesnu žeđ čistom vodom, mi pijemo od Njegovog života. Ali, ima toliko mnogo drugih stvari kojih smo žedni, osim onoga što zadovoljava naše telesne apetite. Svaka žudnja, težnja, nezadovoljstvo, opravdano i neopravdano, jesu žeđ duše, i tu žeđ neće ugasi- ti ništa, osim Hrista. „[Onaj] ko veruje u mene neće ožedniti nikada“ (Jovan 6,35 – Čarnić).

Nemojte misliti da bi, zato što ste nedostojni, bilo drsko sa vaše strane da dođete i pijete. Drskost je u tome da ne pijete. To je ono na

šta se Gospod žali. Stoga, ne oklevajte da prihvatite poziv da slobodno uzmete od vode života. „Čudite se tome, nebesa... veli Gospod. Jer dva zla učini moj narod: ostaviše mene, izvor žive vode, i iskopaše sebi studence (bunare), studence isprovaljivane, koji ne mogu da drže vode“ (Jeremija 2,12.13 – Daničić).

Nikada ne treba da se plašimo da je neka privilegija koju Pismo pokaže previše dobra za nas, da je rezervisana za neke ljude koji to više zaslužuju. Božja težnja za svakog od nas je bezgranična i On žudi da je vidi ostvarenu. On se ne zadovoljava time što će ljudi živeti daleko od Njega, gde samo tanak mlaz rečica Njegovog blagoslova dopire do njih. On želi da oni žive na izvoru, gde je uvek izobilje. To što je Hristos došao na Zemlju trebalo je da osigura taj cilj. Ljudi su odlutali od Boga, svako svojim sopstvenim putem, a Hristos je došao da nam pokaže šta to znači živeti na Izvoru. „I gledasmo (videsmo – Karadžić) slavu njegovu, slavu kao jedinorođenoga od Oca, pun blagodati i istine“ (Jovan 1,14 – D. Stefanović). On sam je pio od Izvora života; u Njemu se otkrio samo Očev život i, pokazavši nam kako je taj život poželjan, poziva nas da ga i mi primimo.

„Ali mi smo grešni i daleko od Boga“, kažemo. To nije prepreka. „Vi koji ste negda bili daleko, postavljeni (učinjeni – KJV) ste blizu krvlju Hristovom“ (Efescima 2,13 – Bakotić). Izvor koji je bio otvoren, bio je otvoren zbog greha i nečistoće (Zaharije 13,1). Greh je bio u napuštanju Izvora. „U povratku i miru bićete spaseni“ (Isaija 30,15 – KJV). Spasenje je u povratku Bogu, zato što je On sam naše spasenje. Ne postoji ništa nepotpuno i nedelotvorno u vezi sa spasenjem. Ono je tako savršeno, kao što je i sam Bog, jer to i jeste On. Stoga je Božji dar nama – On sâm. Mi svoje zalihe crpimo iz Njegovog bića. Kada se ta rečica iscrpi, mi se možemo naći u oskudici, ali ne pre. Njegovi resursi su naši resursi. Bog je snaga našeg života. On je naša pesma. On je „dubok, sladak izvor ljubavi“¹. Stoga ćemo s radošću zahvatiti vodu iz izvora spasenja (Isaija 12,2.3). Ima više nego dovoljno za nas i za svakoga kome želimo da pomognemo. Možemo zahvatiti i zahvatati, uvek

---

1 Aludira na poznatu hrišćansku himnu „O Christ, He is the fountain“ – *prim. izdavača*

sa radošću, zato što sa Gospodom nema razočaranja. „Veliki je Svetac Izraela usred vas“ (Isaija 12,6 – KJV).

„Jer će te Gospod voditi vazda (stalno), i sitiće dušu tvoju na suši, i kosti tvoje krepice, i bićeš kao vrt zaliven i kao izvor kome voda ne presiše“ (Isaija 58,11 – Daničić). „Oni će obilno biti zadovoljeni (namireni) iz Tvog doma; i ti ćeš ih napojiti iz reke Tvog zadovoljstva. Jer je kod Tebe izvor života“ (Psalam 36,8.9 – KJV). Samo oni koji sada piju od Hrista i nalaze očišćenje od greha u izvoru Njegovog života, moći će da piju od reke koja izvire iz prestola. Oni koji nemaju želju da odatle piju sada, neće mariti da to čine ni tada. Božje prisustvo je ono što čini slavu i privlačnost neba, a Hristos je odsjaj Njegove slave. Ta slava nam se daje besplatno u Hristu (Jovan 17,22) i, tako primajući Njega, mi smo oslobođeni sile tame i premešteni u carstvo Božjeg dragog Sina. Sile sveta koji će doći deluju u nama i osposobljavaju nas da budemo učesnici nasledstva svetih u svetlosti (Kološanima 1,12.13). Ako sada tako ne pijemo od Hrista i ne nalazimo Ga dobrim, nećemo biti u skladu sa duhom i okruženjem neba. Sada imamo privilegiju da isprobamo radost otkupljenih i odlučimo da li ćemo biti deo nje ili ne. Oni koji je odbace u ovom životu, čine to zauvek. Ljudi neće moći da optuže Gospoda da je nepravedno postupao, skrivajući od njih koliko je nebo poželjno. Niko neće moći da kaže: „Da smo znali kako je prijatno, izabrali bismo potpuno drugačije“, jer to što nebo čini poželjnim, nudi se čoveku na Zemlji, u Isusu Hristu. Baš ovde oni mogu znati šta to znači ne biti više žedan.

„Ko god veruje u mene, kao što kaže Pismo, iz njega će poteći reke žive vode. A to je rekao o Duhu, koga je trebalo da prime oni koji u njega veruju“ (Jovan 7,38.39 – SSP). Bog daje sebe posredstvom svog Duha i Njime prebiva u smrtnom telu. Oni čiji je unutrašnji čovek ojačan time, primaju Hrista u svoja srca i ispunjavaju se svom Božjom puninom (Efescima 3,16-19). Tako se Izvor života nalazi u njima i ističe u potocima blagoslova, u rekama žive vode. Hristos je bio ispunjen Duhom i reke žive vode su tekle od Njega na Zemlji, isto tako stvarno, kao što teku od Njega i na nebu. Tako je On učinio da žena iz Samarije pije vodu života, kako više ne bi bila žedna.

Tu je pouka za sve koji koriste ovu priliku i rade sa Hristom, učestvujući u Njegovom iskustvu. Niko ne može dozvoliti živoj vodi da teče kroz njega za spasenje drugih, a da sam nije okrepljen i ojačan. „[Onaj] ko napaja, sam će biti napojen“ (Priče 11,25 – Daničić). To je bilo tačno u Hristovom slučaju. Kada je počeo da priča sa ženom, On je bio gladan i umoran, ali služeći njenoj potrebi, On se okrepio i ojačao, tako da, kada su se Njegovi učenici vratili i ubeđivali Ga: „Učitelju, jedi!“, On je mogao da kaže: „Ja imam da jedem jelo, za koje vi ne znate“ (Jovan 4,31.32 – Šarić). Oni su pretpostavili da neko mora da Mu je doneo hranu, ali Njegovo jelo je bilo da čini Očevu volju. Bog ne poziva ljude da iscrpljuju sebe u Njegovoj službi, već da piju od Izvora života i proslavljaju Njega, dopuštajući da životodavna reka teče kroz njih, napajajući njihove sopstvene duše i jačajući njihove kosti životom blagoslova i spremnošću da služe drugima.

19. januar 1899.

6. ISCELJENJE SINA CARSKOG SLUŽBENIKA

JOVAN 4,43-54

Nama koji u jevanđeljima čitamo uzbudljivu pripovest o Hristovom delu na Zemlji deluje čudno da je bilo ko od onih koji su Ga poznavali u telu mogao da bude tako slep i gluv, da Ga dovede do toga da se On požali kako „prorok u svojoj postojbini nema časti (poštovanja – Čarnić)“ (Jovan 4,44 – D. Stefanović). Ipak, u tom smislu je Hristos podelio iskustvo onih koji su u prošlim vremenima prenosili Božju Reč ljudima. Tačno je da su Jevreji u Njegovo vreme imali veliko poštovanje za proroke iz prošlosti. Verovali su da su oni bili poslani od Boga i da su njihovi očevi pogrešili ubijajući ih. Govorili su: „Da smo živeli u vreme svojih otaca, ne bismo bili njihovi saučesnici u krvi proroka“ (Matej 23,30 – Čarnić). Pa ipak, kada je njima samima došla poruka od Boga, oni su odbacili Onog koji je bio više od proroka i time pokazali da nisu bili ništa bolji od svojih otaca.

Čovek u čija usta Bog stavi svoje sopstvene reči, uvek ima živu poruku za ljude, istinu za sadašnje vreme. On ne prikazuje stvari koje su bile od životnog značaja u prošlim godinama, a više nisu. Njegova poruka odgovara potrebi časa i poziva, ne radi potvrde nečega što je učinjeno pre sto godina, već radi sadašnje odluke. Zato prorok nije poštovan u svojoj sopstvenoj zemlji. Kada više ne postoji nikakav rizik da se ugroze njihovi interesi, mnoštvo će podržati poruku i poštovati proroka. Tako čineći, oni laskaju sebi da su poput junačkih duša koje su ugrozile svoje živote poslušnošću istini onda kada je ona bila nepopularna. Sotona je sasvim zadovoljan time što će ljudi usvojiti istine koje su bile važne u prošlim generacijama, ako tako može da zamračí istine koje imaju posebnu primenu u sadašnjem vremenu.

Svojim rečima jevrejskom carskom službeniku Hristos je naleteo na teškoću koja je omogućila Njegovim sopstvenim zemljacima da Ga odbace. „Ako ne vidite znake i čudesa, nećete da poverujete“ (Jovan 4,48

– Sinod SPC). Ljudi ne vide ništa vredno pažnje u onome na šta su navikli. Isus je rane godine u velikoj meri proveo u Nazaretu i tamo je Njegov besprekoran život otkrio Božju slavu, a Njegovi sugrađani u Njemu ipak nisu videli ništa što opravdava tvrdnju da je On bio pomazan od Boga za posebno delo. „Zar ovo nije Josifov sin?“ pitali su“ (Luka 4,22 – SSP), kao da je to, samo po sebi, dovoljno da obori Njegovu tvrdnju.

Sam Isus je bio najčudesniji znak, ali Njegovi bližnji nisu videli ništa posebno u Njemu. Mislili su da, kada bi im On dao znak, kao što su to učinili Mojsije ili Ilija, oni bi verovali. Zaista, njihova ideja je bila: Ubedi sve da si Mesija i, kada budemo videli da te svi drugi priznaju, i mi ćemo to učiniti. Oni nisu želeli da navuku na sebe mržnju zbog zalaganja za neku nepopularnu stvar. Želeli su da se On najpre otarasi prekora/sramote, a pošto nijedno od moćnih dela koja je učinio nije uticalo na to, niko od njih se nije zadovoljio takvim znakom.

Za sve one čija su srca bila otvorena da prime svetlost i istinu, Hristov sopstveni život je bio znak, ali Mu on nije doneo poštovanje u Njegovoj sopstvenoj zemlji. Nedokučivo je čudo to što nam Bog govori u svojoj sopstvenoj Reči, a ipak, koliko njih vidi ikakvo čudo u tome? Oni kažu: Kada bi Bog zagrmeo svoju Reč u naše uši, kao što je učinio na Sinaju, mi bismo verovali. Čudesno je delo to što Bog čini, snabdevajući nas hranom i pićem, vazduhom i svetlošću, neprekidnom upotrebom svoje sile i mudrosti, pa ipak ljudi u tome ne vide ništa vredno zapažanja. Oni govore da, kada bi Bog davao hleb s neba poput kiše, kao što je činio u Izraelu, ili kada bi pretvorio vodu u vino, kao što je učinio u Kani Galilejskoj, oni više ne bi sumnjali u Njega. Čudesa koja Bog čini svakog dana i časa pred očima ljudi, ne donose Mu poštovanje među onima koji su navikli na Njegovo delovanje. „Vo poznaje gospodara svog i magarac jasje gospodara svog, a Izrailj ne poznaje, narod moj ne razume“ (Isaija 1,3 – Daničić).

Carski službenik, čiji sin je bio bolestan u Kapernaumu, došao je k Isusu baš kao što većina ljudi dolazi kada žele da prime nešto od Njega. On „ga zamoli da ode u Kafarnaum i izleči mu sina jer ovaj samo što nije umro“ (Jovan 4,47 – SSP). Njegovo srce je bilo puno snažne želje, a prekora sadržan u Isusovim rečima: „Ako ne vidite znake i čudesa,

nećete da poverujete“; nije mogao da skrene očeve misli sa usluge koju je tako iskreno tražio. Njegov jedini odgovor je bio: „Gospode, siđi dok nije umrlo moje dete“ (stih 49 – Čarnić). Ovaj čovek nije došao u snažnoj veri, kao što je učinio [rimski] kapetan koji je tražio samo da bude izgovorena reč isceljenja, ali Isus nije odbio carskog službenika zbog nedostatka njegove vere. On je dirnut osećajem naših slabosti i Njegovo sopstveno srce je odgovorilo na očev vapaj za pomoć. Dakle, kada opterećena srca izlivaju svoju čežnju ka Gospodu, On načulji svoje uvo ka njima, iako oni znaju samo malo o istinskoj veri.

Međutim, Isus je poučio carskog službenika kako verovati. Rekao je: „Idi svojim putem, tvoj sin živi“ (stih 48 – KJV). I čovek je verovao toj reči i otišao svojim putem. Toliko mnogo ljudi ne zna šta je vera. Oni misle da je to neki kvalitet koji poseduju, kojeg neki ljudi imaju mnogo, a drugi malo. Ponekad kažu: „Da, ja verujem u ono što Gospod govori, ali nemam dovoljno vere da to činim“. Oni misle da mogu da procene količinu vere koju imaju i da sve zavisi od te količine. „Vera dolazi slušanjem, a slušanje Božjom rečju“ (Rimljanima 10,17 – KJV). Vera je jednostavno verovanje u ono što Bog kaže. Ne postavlja se pitanje koliko verujete. Suština je: Da li verujete? Šta biste pomislili kada bi vam neko rekao: „Da, ja verujem u to što govoriš, ali ne verujem ti baš mnogo“. Zaključili biste da vam ta osoba ne veruje uopšte. Hristos kaže da će vera, koja je kao zrno semena gorušice, pomeriti planine. Nije vaša vera, već je Reč u koju verujete, ono što čini tako velike stvari. Božja Reč je beskonačno silna i, stoga, šta god ona kaže, mora biti tako, i vi verujete u nju kada govori. To je vera. Ako Reč dà neko veliko obećanje i vi verujete u to, imate veliku veru. Slušanje Reči je bilo ono što je carskom službeniku dalo veru.

Da li biste želeli da budete snažni u veri? Onda dopustite Božjoj reči da obilno prebiva u vama. Primite je, ne kao ljudsku reč, već kao da je uistinu Božja Reč; slušajte je, razmišljajte o njoj, sakrijte je u svoje srce i bićete puni vere, jer „vera dolazi slušanjem“. Ako slušate Boga dok govori, vera će doći prirodno, bez truda sa vaše strane. Kada mrtvi čuju glas Božjeg Sina, oni koji čuju – živeće. Stoga, iako ste mrtvi u prestupima i gresima, slušajte Božju Reč i živećete – živećete verom.

Suviše često, kada klečimo u molitvi i izlivamo svoje srce pred Bogom, podignemo se sa kolena i odemo svojim putem, kao da ništa nije postignuto, osim prirodnog olakšanja do kojeg dolazi kada pričamo o svojim problemima. Isus je rekao: „Molite - i daće vam se; tražite - i naći ćete; kucajte - i otvoriće vam se“ (Matej 7,7 – SSP). „Jer svaki koji moli dobiva“ (stih 8 – Čarnić). „I što god zamolite u moje ime, učiniću“ (Jovan 14,13 – SSP). Svako može da zatraži šta god želi u ime Hrista i da zna da je njegova molba uslišena, jer je Gospod nedvosmisleno tako rekao.

Znači, kada se molimo Gospodu, ne treba da ustanemo sa svojih kolena i odemo svojim putem, i dalje uznemireni i zabrinuti, već treba da znamo da, pošto Bog poštuje svoje sopstveno obećanje, naše želje su uslišene. Gospod nam daje blanko čekove na koje mi možemo da dodamo svoje ime i šta god želimo. Ako bi nam neki bogati čovek pružio takvu priliku kao što je ova, ne bi trebalo da oklevamo da je iskoristimo; a kada bismo odneli ček u banku i predali ga blagajniku, ne bi trebalo da odemo osećajući se siromašnim i nezadovoljnim kao i uvek. Znali bismo da smo bogatiji nego što smo bili – za pun iznos čeka – i mogli bismo znati, isto tako sigurno, na osnovu garancije koju Gospod ponavlja, da smo se obogatili do one mere koju smo tražili u svojoj molitvi. U tom uverenju je taj carski službenik krenuo kući i od sluga, koje su mu došle u susret, saznao da je u onaj čas, kada je Isus rekao: „Tvoj sin živi“, groznica napustila njegovo dete.

Isus je došao da otkrije Oca, ne da prikrije Njegov karakter. Kada čuda, koja je Isus učinio, ne bi bila pokazatelj Božje stalne želje da nam pomogne, Hristov način delovanja pri lečenju toliko mnogo ljudi bi jednostavno navukao veo tajne nad Njegovim Ocem i ostavio nas u zbunjujućoj sumnji u pogledu toga šta možemo da očekujemo da će On učiniti za nas. Kada shvatimo da je Hristos bio izraz Božje dobre volje prema ljudima, sve okolnosti ovog čuda su ohrabrujuće: primanje očeve molbe, način na koji je on bio doveden do toga da poveruje i neposredni rezultati koji su pratili isceliteljsku reč, govore nam o mogućnostima koje nas čekaju u Božjoj Reči, kada joj jednostavno verujemo i na taj način joj dopuštamo da deluje.

Postoji reč koju Bog govori svima nama, koja ima isto toliko ličnu primenu i čudotvornu silu, takođe trenutnog učinka, kao što je reč izgovorena carskom službeniku imala za njega i njegovog sina. Gospod nam govori: „Umijte se, očistite se, uklonite zloću dela svojih ispred očiju mojih, prestanite zlo činiti“ (Isaija 1,16 – Daničić). Čini se da u tim rečima ima tako malo ohrabrenja, da će samo malo njih to primeniti na sebe. Jasno je da niko ne može biti u gore m stanju, nego ljudi opisani u prvom poglavlju Isaije, kojima su ove reči upućene, tako da bi trebalo da budu prihvaćene od strane svakog grešnika. Koja je snaga zapovesti: „Uklonite zloću dela svojih ispred očiju mojih“? Kada je Isus naredio da se gubavi očiste, On je bio taj koji je obezbedio ono što je bilo potrebno. Gubavi se nisu osećali obeshrabreno kada je On zatražio da učine nemoguće. Na Njemu je bilo da se pobrine o nemogućem. Slično tome, kada je naredio da bogalji hodaju, oni su se radovali, jer je On pronašao potrebnu snagu. Dakle, takođe, kada kaže nama: „Uklonite zloću dela svojih ispred očiju mojih“, koliko to zvuči više nemoguće, toliko više treba da se radujemo velikom delu koje ta reč ostvaruje u nama. Potrebna je Božanska snaga da izvrši takav zadatak, ali ova snaga je u zapovesti. Sve što je potrebno jeste da čujemo i verujemo da blagoslovena zapovest može biti ispunjena u nama, kao što su i reči: „Izađi napolje“ (Jovan 11,43), bile ispunjene u Lazaru.

Razmislite koliko toga je uključeno u ovu zapovest. Gospod kaže: „Uklonite zloću dela svojih ispred očiju mojih“. Međutim, nema ničega što nije golo i otkriveno pred očima Onog sa kojim smo mi povezani. Stoga, ukloniti nešto iz Njegovog vidokruga znači ukloniti ga iz postojanja. Odnosno, naša dela treba da budu bezgrešna u Gospodnjim očima. Nije moguće da mi to učinimo sami, zato što imamo i skrivene (tajne) grehe koje još nismo otkrili u njihovom istinskom karakteru. Ali oni su pred Božjim očima i stoga su uključeni u zapovest. „Stavio si bezakonja naša preda se, i tajne naše na svetlost lica svog“ (Psalam 90,8 – Daničić). Ove skrivene izvore zla, koji srce čine tako neizmerno pokvarenim i iznad svega prevarnim, tako da ga niko ne može znati, Gospod zapoveda da sklonimo ispred Njegovih očiju. Hoćemo li uzdahnuti i reći da je to nemoguće ili ćemo verovati Reči i poslušati

u Njenoj snazi? Bog je onaj koji izdaje zapovest i, kada verujemo Njegovoj silnoj reči, možemo se radovati tome što ona uspešno deluje u nama koji verujemo. O ljudima koji se tako, verom, povinuju Božjoj Reči, napisano je: „Tražiće se bezakonje Izrailjevo, ali ga neće biti; i gresi Judini, ali se neće naći“ (Jeremija 50,20 – Daničić).

26. januar 1899.

7. ČOVEKOVA ZAKONITA VLAST

JOVAN 5,17-27

ČUDO

Isus je upravo bio izveo veliko čudo. Čovek koji trideset osam godina nije mogao da hoda, istog trenutka je bio isceljen, i to tako da je na Isusovu zapovest ustao, podigao postelju na kojoj je ležao i otišao. „A tog dana je bila subota“ (Jovan 5,9 – SSP).

„I zato gonjahu Jevreji Isusa, i gledahu da Ga ubiju, jer činjaše to u subotu“ (stih 16 – Karadžić). Naravno da je Isus dobro znao da će oni to činiti. Zašto je onda izveo to posebno čudo u subotnji dan? Taj čovek nije bio u neposrednoj opasnosti. Posle trideset osam godina čekanja, još jedan dan ne bi bio toliko nepodnošljiv. Iz tog razloga, Isus je nesumnjivo mogao da učini to delo i dan ranije, isto kao i da ga ne učini; jer je čovek dugo ležao pored vode i Isus nije mogao, a da ga ne vidi. Da li je Isus želeo da provocira Jevreje i namerno prkosi njihovim predrasudama? Nemoguće je i na trenutak gajiti takvu pomisao, jer je to potpuno strano Njegovom karakteru.

ISTINSKO DRŽANJE SUBOTE

Zašto je, onda, ovo čudo isceljenja, kao i mnoga druga koja su izričito spomenuta, izvedeno u subotnji dan? – Zato što je Isus hteo da pokaže istinski cilj i smisao subote. Hteo je da pokaže da je ona za čoveka, a ne protiv njega – da ona nije težak jaram, već da je nosač tog jarma. Hteo je da nas poduči da subota, kao spomen na Božje savršeno i dovršeno delo, otkriva meru Božje sile da „isceli celog čoveka“ – i dušu i telo. (Jovan 7,23 – KJV)

Kada su Jevreji progonili Isusa zbog dobrog dela koje je učinio bespomoćnom čoveku, On se opravdao, govoreći: „Otac moj sve do sada radi (čini) pa i ja radim“ (Jovan 5,17 – Stvarnost & Duda-Fučak). To je bilo pravo opravdanje Njegovog dela, jer činiti ono što Bog čini,

najsavršenija je pravednost. Osim toga, Isusova dela nisu bila samo kopije onoga što je Otac činio; da jesu, onda u njima ne bi bilo pouke i slabi ljudskih bića. Međutim, On je rekao: „[Ja] ništa ne činim sam od sebe“; „nego Otac koji prebiva u meni, on dela čini“ (Jovan 8,28 – Čarnić; 14,10 – Bakotić). Nema čoveka, toliko slabog, da ne može dopustiti Bogu da deluje u njemu, da hoće i čini ono što je Njemu ugodno.

Isus je bio optužen da narušava subotu i On zaista jeste prekršio jevrejsku subotu, ali nije Gospodnju subotu. Jevrejska subota se sastojala od formalnog prekida svakog rada u sedmi dan nedelje, čak i ako bi time bio izgubljen ljudski život. Ona je bila jednostavno jaram, teret, čin pokore, kojim su mislili sebe da učine pravednima. Ona nije imala ništa zajedničko sa Gospodnjom subotom, osim što je držana istog dana u sedmici. Gospodnja subota je apsolutni odmor u Njemu i Njegovoj reči – zavisnost od Njegovog života; a pošto je Njegov život delovanje – služba drugima – proizilazi da pravo držanje subote ponekad može uključivati težak fizički rad. Kako neko može da kaže koja dela su dozvoljena u subotnom danu, a koja ne? – Ne može se dati nikakav spisak dozvoljenih i nedozvoljenih dela, ali ovaj princip će biti pokazatelj: kakav god rad je potreban za dobrobit ljudi koji pate – bez obzira da li je u pitanju bolest tela ili duše – i od kojeg taj radnik ne ostvaruje apsolutno nikakvu dobit ili korist, osim svesti o Božjem prisustvu, jeste prikladan subotnji rad. Istinsko držanje subote jeste odmor u Bogu – apsolutno i bezuslovno prihvatanje Njegove reči.

„Moj Otac čini do sada, i ja činim“ (KJV). Kako to Bog čini i kako je Isus obavljao delo zbog kojeg je sada bio progonjen? – Svojom rečju. Zapazite ovo: To nije bilo onako kao što čovek radi, izdajući naredbe nekom drugom. Nijedan čovek ne može sebi laskati da drži subotu, dok drugi rade u njegovoj službi. Ko god obavlja nešto posredstvom nekog drugog, radi to sam. To nije način na koji Bog deluje i Isus nije na taj način iscelio bespomoćnog čoveka. On nije izgovorio reč koja je odredila nekog drugog da radi, već je sama Njegova reč obavila posao. „Rečju Gospodnjom nebesa se stvoriše, i duhom usta Njegovih sva vojska njihova“ (Psalam 33,6 – Daničić). „On je rekao, i tako je

bilo“ (Psalam 33,6 – KJV). Stoga je ovo Isusovo čudo jednostavno bilo ispoljavanje stvaralačke sile Božje reči.

Za šest dana je Bog stvorio nebesa i Zemlju; i onda se odmorio sedmog dana, ne zato što bi nastavak dela stvaranja bio greh, već iz dobrog razloga – zato što je sve bilo završeno. Reč je, međutim, nastavila da deluje u održavanju onoga što je stvoreno. Sva Božja dela od tog vremena (do sada, barem što se tiče Zemlje), jednostavno treba da se održavaju ili obnavljaju i sva dela koja On čini za nas i kroz nas treba da budu u istu svrhu. Držanje Gospodnje subote je jednostavno potpuno odmaranje u Božjem dovršenom delu i dopuštanje Njemu da ta dela stavi u nas. Potpuno prekidanje svih naših sopstvenih poslova sedmog dana – svega čime bismo mogli steći dobit – jeste znak (pokazivanje) našeg poverenja u Boga, zbog „života, disanja i svega“ (Dela 17,25 – parafraza D. Stefanović). Ukoliko se čovek ne usuđuje da veruje Bogu da će ga čuvati, ako se bude odmarao onda kada je za ceo svet (čak i za veliki deo sveta koji se izjašnjava kao hrišćanski) dan u sedmici kada se najviše radi, kako on može sebe uveriti da veruje Bogu za večnost?

PRAVO I VLAST SINA

„Ne može Sin ništa činiti sam od sebe, nego što vidi da Otac čini. Jer što on čini, to isto čini i Sin. Jer Otac voli Sina i pokazuje mu sve što sam čini; i pokazaće mu još veća dela od ovih, da se vi čudite. Jer kao što Otac podiže mrtve i oživljuje, tako oživljuje i Sin one koje hoće. Jer Otac ne sudi nikome, nego je sav sud dao Sinu, da svi poštuju Sina kao što poštuju Oca“ (Jovan 5,19-23 – D. Stefanović).

Svaki sin je neminovno naslednik svog oca. Propisi, lukavstvo, hir oca ili nešto drugo, mogu isključiti sina iz bilo kakvog udela u očevoj imovini; ali detetu koje se rađa u svetu ništa ne može oduzeti njegovo suštinsko nasleđe, odnosno lične karakteristike roditelja. Otac daruje sebe, kakav god bio, svom sinu, i to je sinovljevo suštinsko nasleđe. Tako je i Hristos „slika nevidljivog Boga“ (Kološanima 1,15 – Čarnić),

„odsaj Njegove slave“ (Jevrejima 1,3 – Čarnić). Čovečanstvo je nesavršeno i stoga može samo nesavršeno i da se reprodukuje, tako da sin može biti daleko inferiorniji u odnosu na svog oca, u mnogim ili svim aspektima; ali Bog, čiji je svaki put savršen, otkriva svako savršenstvo svog karaktera u svom Sinu – „Početku puta svog“ (Priče 8,22 – Daničić). Stoga, jednorodni Sin, po pravu stečenom rođenjem, ima silu i vlast Oca. Zato Mu je poveren sav sud. Njemu je dato da vlada narodima i da ih na kraju slomi u paramparčad, kao lončarsku posudu; ali ova sila nije proizvoljno dodeljena; to je samo jedna faza u delovanju „vlasti nad svakim telom (čovekom – Čarnić)“ (Jovan 17,22 – Karadžić), koju Hristos ima u sebi i koju koristi za spasenje ljudskog roda.

„Kao što Otac ima život u sebi, tako je i Sinu dao da ima život u sebi i dao mu je vlast da sudi jer je on Sin čovečiji“ (Jovan 5,26.27 – SSP). Koliko je to drugačije od onoga što bismo mi napisali. Mi bismo rekli da je Otac dao Sinu vlast da sudi, zato što je On Božji Sin; ali ne, razlog je taj što je On Sin čovečiji. Ovo nas dovodi licem u lice sa zakonitim mestom čoveka na ovoj Zemlji.

Na osnovu prvog stvaranja, čovek je Božji sin (Luka 3,38). Kao takvom, data mu je vlast nad celom Zemljom. Imajte u vidu da mu je vlast data prilikom stvaranja. On je bio učinjen carem. Vlast je bila u njemu. Baš kao što magnet nije magnet zato što se ljudi dogovore da ga zovu tako, već zato što u sebi ima silu privlačenja, tako je i čovek bio car na osnovu onoga što je bilo u njemu, odnosno, Božjeg života. On je imao vlast nad zverima, pticama, ribama i nad samom Zemljom. Oni ga nisu slušali zato što su se dogovorili da tako čine, ili im je tako rečeno, već zato što je on imao vlast koju oni nisu mogli, a da ne priznaju i ne potčine joj se. Sve je bilo pokoreno čoveku i ostalo je tako sve dok je čovek bio u pokornosti prema Bogu.

Čovekova prva vlast je bila vlast slave, jer je on bio „krunisan (ovenčan) slavom i čašću“, kada je bio postavljen nad delima Božjih ruku (Jevrejima 2,7 – KJV). Ali „svi sagrašiše i izgubili su slavu Božiju“ (Rimljanima 3,23 – Karadžić). Zbog toga je vlast izgubljena. Čovek više nije car po prirodi, zato što nema carsku silu u sebi. Sada dolazi Hristos u ljudskom telu, učinjen u svemu poput Njegove braće (Jevreji-

ma 2,17), kušajući smrt za svakog čoveka i krunisan slavom i čašću. On je bio „po telu rođen iz Davidovog semena, proglašen/postavljen za Sina Božijeg po Duhu svetosti, u sili, vaskrsenjem iz mrtvih“ (Rimljanima 1,3.4 – kombinacija prevoda KJV-SSP). Tako, kroz Isusa, vlast nad Zemljom i dalje ostaje u rukama čoveka; jer treba imati na umu da je Isus došao na Zemlju kao čovek, da povрати vlast za čoveka. Bog nikada nije izgubio vlast niti bilo koji njen deo. Hristos nije morao da dođe na Zemlju da bi za sebe, kao Boga, zadobio vlast nad Zemljom i vlast da sudi, jer je to imao, već je to učinio da bi vlast, koja je bila data čoveku, mogla da se ovekoveči. Zato je Hristos bio na Zemlji kao čovek u svakom pogledu. On je predstavio Boga čoveku, da bi u Njemu Bog mogao da pokaže svoju ideju o čoveku.

Onaj koji vlada jeste onaj koji i sudi. Čovek je zakonski gospodar ove Zemlje i, samim tim, on je onaj kome je neminovno poveren sud. „Sveti će suditi svetu“ (1. Korinćanima 6,2). „Neka sveti budu radosni u slavi; neka glasno pevaju na svojim posteljama. Neka u njihovim ustima budu uzvišene hvale Boga, a u njihovoj ruci mač sa dve oštrice, da se osvete neznabošcima i kazne ljude; da vežu njihove kraljeve lancima i njihovo plemstvo gvozdanim okovima; da izvrše na njima zapisan sud. Ovu čast imaju svi Njegovi sveti“ (Psalam 149,5-9 – KJV). Međutim, ovu silu imaju samo kada su, kao ljudski sinovi, takođe i Božji sinovi. U Hristu, kroz večnog Duha, mi postajemo Božji sinovi, isto tako sigurno kao što smo sada sinovi svojih roditelja, i naslednici smo Njegovog dobra, isto tako sigurno kao što, po prirodi, nasledujemo osobine svojih zemaljskih očeva. Kroz prevelika i predragocena Božja obećanja, mi postajemo „učesnici Božanske prirode“ (2. Petrova 1,4). „A svima, koji ga primiše, dade moć (vlast – Karadžić) da postanu deca Božija, - onima što veruju u njegovo ime, koji se ne rodiše od krvi, ni od volje tela, ni od muževljeve volje - nego od Boga“ (Jovan 1,12.13 – Čarnić). Tako smo mi sunaslednici sa Hristom, imajući sa Njim prava i privilegije. U Njemu postajemo „jedan novi čovek“ (Efescima 2,15), stvoren po Božanskoj slici.

A sada, kada vidimo kao činjenicu da, „kakav je on, takvi smo i mi na ovom svetu“ (1. Jovanova 4,17 – Čarnić), možemo shvatiti nešto

o značaju čudesnih dela koja je On učinio. Imajte u vidu da je Hristos, Božji Sin, postao Sin čovečiji, da bismo mi, ljudski sinovi, mogli da postanemo Božji sinovi. On je u svemu bio učinjen poput nas, da bismo mi mogli u svemu da postanemo poput Njega. Sada čitajte ponovo:

„Isus pak u odgovoru reče njima: zaista, zaista, kažem vam, ne može Sin da čini ništa sam od sebe, ako ne vidi šta Otac čini; jer ono što čini Otac, to isto tako čini i Sin. Otac, naime, voli Sina i pokazuje mu sve što sam čini, i pokazaoće mu dela veća od ovih, da se vi čudite“ (Jovan 5,19.20 – Čarnić).

Šta ovo znači za nas? – Sve. To je deo našeg nasleđa. Ako smo mi „u Njemu“, ako smo Božji sinovi kroz veru u Hrista Isusa, nazvani po Njegovom imenu i živimo dostojni poziva, onda, kao sunaslednici sa Njim, oni koji sa Njim dele Njegovu slavu i vlast, možemo znati da se sve ovo primenjuje na nas, isto kao i na Isusa iz Nazareta. „Ali mi smo tako slabi i bespomoćni“, kažete. Vrlo dobro, nemoguće je biti bespomoćniji od toga da ne budeš u stanju da učiniš ništa sam od sebe. Pogledajte stihove 19 i 30. Isus čini ono što vidi da čini Njegov Otac, ne posredstvom sebe, kao da samo imitira Oca, već posredstvom Oca, koji prebiva u Njemu. On kaže nama: „Sve što čuh od Oca svojega, objavih vam“ (Jovan 15,15 – Sinod SPC) i „Ko veruje u mene, dela koja ja činim i on će činiti“ (Jovan 14,12 – Bakotić). Ne dozvolite da vas vodi prošlo iskustvo i ne govorite da je preteško verovati i da je nemoguće, već neka vas vodi Duh, koji sam otkriva bogatstva slave nasleđa.

Isus iz Nazareta je bio „čovek koga je Bog [pred vama] potvrdio“ „silama, čudesima i znacima što ih je Bog preko njega učinio“ (Dela 2,22 – D. Stefanović). On je učinio čudesne stvari za ljude, a čak i veća dela je trebalo da budu učinjena. Tako nam On kaže da ćemo, verujući, činiti dela koja je On činio, pa i veća. Kakav neizrecivi dar! Kakav podsticaj da se prepustimo Njemu, da budemo savršeno očišćeni od svake mrlje prokletstva i učinjeni „potpuni u Njemu“ (Kološanima 2,10 – KJV), da budemo „savršen čovek“ (Efescima 4,13), čak do „pune mere

Hristovog rasta“ (Efescima 4,13 – SSP). Kako jadni pali smrtnici da imaju silu da leče bolesne i hrome i isteruju đavole rečju? Isto tako, jer je tako napisano, i tako će biti, baš kao što je već bilo. Ne samo jedan, nego svaki vernik u Hrista mora imati tu vlast. Ne pokušavajte to da razumete, već verujte u to i prihvatite; jer ono što oko nije videlo ni uvo čulo i što nije ušlo u srce čoveka, odnosno stvari koje je Bog pripremio za one koji Ga vole – te stvari je Bog nama otkrio svojim Svetim Duhom; jer Duh istražuje sve, čak Božje dubine i besplatno nam je darovan, da bismo znali stvari koje nam Bog besplatno daje. „Hvala Bogu za njegov neizrecivi dar“ (2. Korinćanima 9,15 – SSP).

2. februar 1899.

8. HRIŠĆANSKO DAVANJE

JOVAN 6, 1-12

Isus je otišao preko Galilejskog mora i, kao što je obično bio slučaj, kad god je išao negde, „za njim je išao mnogi narod“ (Jovan 6,2 – Čarnić). Zašto su se ljudi u tolikom broju skupljali oko ovog siromašnog čoveka – čoveka tako siromašnog da nije imao dom, nije imao mesto gde bi mogao da nasloni svoju glavu? – To je bilo zato što je On imao da dà nešto što su oni želeli. To nisu bili hrana ili novac, iako je On čak i u svom siromaštvu davao te stvari; ali takvi darovi su bili samo sporedni; ljudi su mogli da rade i zarade novac i kupe hleb, ali On im je besplatno davao ono što novac nije mogao da kupi. Oni su Ga pratili „jer su gledali čuda koja je činio na bolesnicima“. On je imao poruku sile, reči života i ljudi su bili privučeni Njemu nečim što nisu mogli da razumeju niti objasne.

Kada je Isus, dok ih je podučavao, video oko sebe mnoštvo (jer nije bilo manje od pet hiljada ljudi, pored žena i dece), rekao je Filipu, ali tako da čuju svi učenici: „Gde ćemo kupiti hleba da ovi jedu?“ (Karadžić). Filip je brzo preračunao i rekao: „Dve stotine dinara hleba njima nije dovoljno - da svaki nešto malo dobije“ (stih 7 – Čarnić). Imajte u vidu da je kupovna moć novca bila veoma drugačija tada od onoga kakva je sada. Jedan dinar je bio uobičajena naknada (plata) za jedan dan posla (pogledajte Mateja 20,1.2). Dva dinara su bila dobar zalag za smeštaj u gostionici i brigu o nesposobnom (pogledajte Luku 10,30-35). Stoga bi dve stotine dinara kupilo veliku količinu hleba, pa ipak nedovoljno da bi svako iz mnoštva mogao bar da okusi, i Filip nije mogao da vidi način da pomogne gladnoj gomili.

Učenicima je bilo jasno da, bez obzira koliko je velika potreba tog mnoštva i koliko su oni sami bili spremni da im pomognu, to se nije moglo učiniti. Tako su rekli Isusu: „Otpusti (pošalji – KJV) narod neka ide u sela i kupi sebi hrane“ (Matej 14,15 – Čarnić). Ali čak i da se to učini, mnogi bi morali da odu gladni, nemajući novca kojim bi kupili. „Isus im je rekao: Ne treba da idu; dajte im vi da jedu“. Ponovo je kod

učenika prevladao njihov smisao za trgovinu; oni su pogledali svoja sredstva i našli tako oskudne zalihe, da je bilo beskorisno govoriti o tome. Petar, nastupajući kao glasnogovornik dvanaestorice, rekao je: „Ima ovde jedan dečak koji ima pet ječmenih hlebova i dve ribe; ali šta je to na toliko njih?“ Jasno je da ništa nije moglo da se učini. „O, ne, beskorisno je govoriti; želeli bismo da nahranimo ove gladne ljude, ali nemamo ništa vredno pomena, čime bismo to uradili; pažljivo smo razmotrili situaciju i apsolutno je nemoguće učiniti bilo šta. O, kada bismo samo imali sredstva!“

Sve ovo vreme Isus je „već znao šta će učiniti“ (Jovan 6,6 – SSP). Poslovni proračuni učenika i ukazivanje na to da se nalaze u previše skućenim uslovima, da bi mogli da učine bilo šta da pomognu, nisu ni najmanje uticali na Njega. On nije bio obeshrabren tom računicom. Pet hlebova i dve ribe? O, to je obilno! „Neka ljudi posedaju“ (stih 10). Mora da se održi red. Ne želimo nikakvo guranje i gužvu, nikakvo nedolično otimanje za prekomernu količinu hrane koja treba da se obezbedi. Ne sme da se desi da se neka slaba, stidljiva osoba previdi. Osim toga, mora da bude tiho, kako bi svi mogli da imaju priliku da razmišljaju o čudesnom Božjem daru i Davaocu. Neka ljudi budu mirni, da bi mogli da prepoznaju Boga. Tako su ljudi seli i „Isus uze hlebove, zahvali Bogu za njih pa ih razdeli onima koji su sedeli, a tako i ribe - i to koliko god je ko hteo. A kad su se najeli, Isus reče svojim učenicima: ‘Pokupite preostale komadiće da ništa ne propadne.’ I oni ih pokupiše i napuniše dvanaest korpi komadića od pet ječmenih hlebova što su preostali onima koji su jeli“ (Jovan 6,11-13 – SSP).

Ovde je priča završena; ipak, neke od lekcija kojima ona poučava mogu se primetiti i u sadašnjosti. Prvo, možemo videti Isusovo nežno saosećanje sa siromašnima i ugroženima. Njegovo srce je bilo, i uvek jeste, dirnuto prizorom ljudske potrebe i patnje. Sve Ga pokreće. On je „saoseća[o] s našim slabostima“ (Jevrejima 4,15 – SSP). Međutim, On se ne zadovoljava samo sažaljenjem i izrazima saosećanja. On ne gubi vreme u žaljenju zbog toga što nije u stanju da pomogne, nego iz svoje izobilne punine On zadovolja potrebe. Njegovo saosećanje je praktično i uvek nešto postiže. On saoseća; On čezne da učini nešto da

pomogne; On zna šta će učiniti; i On to čini. On poznaje potrebu; On se brine za nju; i On je u stanju i voljan je da je zadovolji.

Gospod nam omogućava da shvatimo svoju bespomoćnost. Njegovo pitanje: „Gde ćemo kupiti hleba da ovi jedu?“ bilo je sračunato da naglasi veliku potrebu i njihov nedostatak sredstava. Ali, imajte u vidu da to pitanje nije bilo pitanje sumnje. „[On sam je] već znao šta će učiniti“. Neka ovaj slučaj, onda, služi kao model za sve. Koliko često smo osetili da nam se srca uskomešaju kada vidimo siromaštvo i patnju i koliko često smo čeznuli da pomognemo i žalili zbog svoje nemoći. Ova beznadežna situacija, koja nam je tako živopisno prikazana, bila je samo ponavljanje Gospodnjeg pitanja Filipu: Odakle ćemo obezbediti hranu za ove gladne duše? I baš kao što je pitanje tada bilo postavljeno da osvedoči učenike, tako se očajnička potreba toliko živo stavlja pred nas, da bi osvedočila nas. Koliko često smo mi bili testirani na ovaj način, a ipak nismo naučili lekciju. No, hajde da to počnemo sada.

Isus ne bi pustio ljude da odu gladni. On ne bi dozvolio učenicima da tako učine. On uvek nahrani gladne. Stoga možemo biti uvereni da, kada dozvolimo ljudima da odu gladni hrane, bilo za telo ili za dušu, mi zanemarujemo ili poričemo prisustvo Učitelja među nama. „Koji govori da u njemu stoji (prebiva – Sinod SPC), mora i sam tako živeti (hodati – KJV) kao što je on živeo (hodao)“ (1. Jovanova 2,6 – D. Stefanović). „Zaista, zaista, kažem vam, ko veruje u mene činiće dela koja ja činim, činiće i veća od ovih, jer ja idem k Ocu“ (Jovan 14,12 – Čarnić).

„Ne treba da idu; dajte im vi da jedu“ (Matej 14,16 – Čarnić). Zato što je Isus to rekao? – Zato što je bilo tako. Isus se nije šalio sa učenicima. On je znao šta će učiniti; pitanje je bilo: Da li su oni znali šta će oni učiniti? Da; oni su znali da će poslati mnoštvo praznih ruku; ali nije trebalo to da učine. Njegovo pitanje Filipu bilo je u svrhu toga da osvedoči njega, a i ostale učenike. Isusove reči pokazuju da, da su samo prepoznali svoju priliku, mogli su da nahrane mnoštvo isto kao što je On učinio. A pouka je zapisana za našu korist.

„Kako možemo dati kad nemamo ništa?“ – Isto onako kako je i Isus učinio kada nije imao ništa; jer, On nije činio ništa, dok je bio ovde na Zemlji, osim kao čovek.

„Da, ali je Bogu bilo drago da u Njemu prebiva sva punina i On je od izobilne punine, koja je bila u Njemu, nahranio mnoštvo.“ Sasvim tačno; „Od njegove smo punine svi primili“ (Jovan 1,16 – SSP). Taj isti Isus je živ i danas i prebiva među nama; i ako Mu samo dozvolimo da verom prebiva u našim srcima, i mi ćemo „biti ispunjeni svakom Božjom puninom“ (Efescima 3,19 – KJV).

Kakvo čudesno ispoljavanje sile Božje blagodati – da bismo, nemajući ništa, trebalo da budemo u stanju da damo sve. „A kao njegovi saradnici molimo vas da ne primite naprazno blagodat Božiju;“ i mi se potvrđujemo kao Božji poslanici, „kao siromašni, a koji mnoge obogaćavaju, kao oni koji ništa nemaju, a sve imaju“ (2. Korinćanima 1,1.10 – kombinacija prevoda Čarnić-KJV-D. Stefanović).

Petar i Jovan su na vratima hrama naišli na čoveka sa velikom potrebom. On je tražio novac, ali Petar nije imao ništa da mu dâ. Međutim, Petar nije osetio da je neophodno da prođe sa saosećajnim pozdravom i primedbom: „Jadan čovek! Kako bih voleo da mogu da učinim nešto za njega“. Ne; Petar je čoveku dao nešto bolje od novca – nešto što novac nije mogao da kupi, već ono što će mu omogućiti da zaradi novac, ako mu bude potreban. Kada svi ljudi, koji se izjašnjavaju da su Božji, budu imali Hristovo prebivajuće prisustvo kroz Svetog Duha, kao stvarnost koje su svesni, oni nikada neće proći pored duše koja ima potrebu, a da je ne snabdeju sa više od onoga što ona traži ili misli da će primiti.

Bog nam bogato daje sve u čemu ćemo uživati. „On svima daje život i disanje i sve“ (Dela 17,25 – KJV). Stoga, svako ima sve što mu je dato. Većina ljudi, međutim, ne prepoznaje Božje darove. Ne samo da ne znaju Boga kao Davaoca svakog dobrog i savršenog dara, već ne znaju ni kako obilno On daje, čak i kada znaju da daje nešto. Zato je posao Božjih sluga „da otvore oči slepima“ (Isaija 42,7), da bi ljudi poznali beskrajnu Božju blagodat i dar blagodaću. Oni treba da budu „dobri upravitelji raznovrsne blagodati Božije“ (1. Petrova 4,10 – Sinod SPC). Ali, ah, kako je tužno kada su oni, koji tvrde da poznaju Boga, sami slepi za bogatstvo slave svog nasleđa. Ko je od nas onaj koji nije odbacio Isusove reči i pouke koje nam je On ostavio, toliko da one za

nas jedva da imaju neko veće značenje od pukih priča? Zar nikako da naučimo?

Kao što smo slobodno primili, tako treba slobodno i da dajemo. Odnosno, treba da dajemo toliko koliko smo primili, i pod istim uslovima. Primili smo sve; treba da dajemo sve. Činjenica da nemamo veliku zalihu, da bismo je nosili sa sobom da je prikažemo, ne dokazuje da nemamo ništa. Bog je naša riznica. „Neistraživa bogatstva Hristova“ (Efescima 3,8) su sva i uvek „u Njemu“, jer „u Njemu je sve stvoreno“ i „u Njemu se sve nalazi“ (Kološanima 1,16.17), a On je naš. On nas spasava nevolje da pazimo i brinemo za svoju ogromnu imovinu, dok imamo svu korist od nje kad zatražimo. On kaže: „Što se tiče dela mojih ruku, zapovedite mi“ (Isaija 45,11 – KJV). To je stvarnost, a ne prazne reči.

Svim ovim Bog pokušava da nauči svet da se „čovjekov život ne sastoji iz obilja onoga što on poseduje“ (Luka 12,15 – KJV) ili se čini da ima. On bi hteo da mi znamo i naučimo druge da On brine za nas i čuva nas. On bi hteo da svi ljudi znaju da sve dolazi od Njega, tako da bi svi mogli da Mu daju slavu, primajući od Njega ono što On daje. Tačno, On je rekao da čovek koji ne bude radio, neće ni jesti, ali to nas ne uči da čovek mora sam sebe da podupire. Nijedan čovek na Zemlji ne „zarađuje svoj sopstveni život“. Nijedan čovek ne može da zaradi život (življenje). Život je previše dragocena roba da bi bila kupljena novcem ili zarađena ljudskim radom. Život je dar. Bog „daje svima život i disanje i sve“. Prilike kada nam On daje pomoć, kada je očigledno da nismo u stanju da učinimo bilo šta za sebe, treba da nam pokažu da čak i tamo gde smo najaktivniji, mi jednostavno sakupljamo ono čime nas On obasipa.

Kada Hristovi sledbenici pokažu da su dorašli svojim privilegijama, kao „radnici zajedno sa Njim“ (2. Korinćanima 6,1 – KJV), shvatajući da je On bio na Zemlji kao čovekov predstavnik, pokazujući šta svako Božje dete treba da radi kada prilika pozove, svet će videti da postoji nešto bolje, nego što ovaj svet može da pruži. Neće svi poverovati, ali delo koje Bog priprema za svet, brzo će biti ostvareno. Oni će videti da siromaštvo ne ograničava Božjeg čoveka; da izraz „bogat u veri“ (Jakov 2,5 – Čarnić) nije neka prazna fraza; i da siromašan hri-

šćanin može da čini ono što bogat svetovni čovek ne može. Kako dati bez ičega je lekcija kojoj Bog poučava, jer On uzima ono što nije, kada treba da obavi veliko delo.

Zato znajmo da velika potreba samo umnožava Božji dar. Umesto da očajavamo kada ne možemo da vidimo put (način – *prim. izdavača*) kojim bismo ostvarili neophodnu stvar, setimo se da je put sam Hristos. Da, On je „novi i živi put“ (Jevrejima 10,20 – Čarnić). Sa Njim u blizini, znajući za Njegovo stvarno prisustvo, ne treba da se brinemo za „puteve i sredstva“. Kada je Gospod pitao Filipa kako će kupiti hleb za mnoštvo, Filip je s pravom mogao da odgovori: „Gospode, Ti znaš, jer si Ti hleb“.

Hristos je „dao sebe za nas“ (Titu 2,14 – D. Stefanović), a stvarnost tog dara se pokazuje u hranjenju mnoštva, jer je On bukvalno dao sebe za njih. Međutim, kao što je sam rekao, On nije mogao da čini ništa sam od sebe. Otac koji prebiva u Njemu je činio dela. On dolazi da prebiva u vernicima, da bi oni mogli da budu ispunjeni Božjom puninom, kako bi i sami mogli da čine isto ono što je On činio. Vidimo da su učenici ipak dali ljudima hleb. Uzeli su ga od Isusa i dali ga mnoštvu. To treba da nam pokaže da mi možemo da hranimo gladne, kada smo u vezi sa Njim. Neka svaki Hristov sluga uzme od Njega svež hleb života i prosledi ga.

Kao što je Hristos dao sebe, tako i mi treba da dajemo sebe. Mi to zaista možemo da činimo onda kada možemo da kažemo: „Raspet sam sa Hristom. (Pa ipak – KJV) Živim, ali ne više ja, nego u meni živi Hristos“ (Galatima 2,20 – SSP). Onaj koji ne daje sebe, ne daje ništa, čak i ako daruje hiljade u zlatu i srebru. Onaj koji daje sebe (a to može učiniti samo blagodaću Hrista koji prebiva u njemu), daje sve što bilo kojoj duši može biti potrebno, mada nema ni novčića.

Šta će onda uslediti? – Isto što se desilo i u Isusovom slučaju. Mnoštvo je trčalo za Njim, zato što im je On davao sebe. Dakle, „zvaćeš narod koji nisi znao, i narodi koji te nisu znali steći će se k tebi, radi Gospoda Boga tvog i Sveca Izrailjevog, jer te proslavi“ (Isaija 55,5 – Daničić). Ako te je On proslavio, onda „narodi će doći ka videlu tvojem i ka svetlosti koja će te obasjati“ (Isaija 60,3).

Svi će primiti obilno, ali neće biti rasipanja. U toj gužvi, tog dana, bez sumnje je bilo mnogo „nedostojnih“ osoba. On ih je nahranio sve, jer je On Sin Svevišnjeg koji „čini da njegovo sunce izlazi i zlima i dobrima, i šalje kišu i pravednima i nepravednima“ (Matej 5,45 – SSP). On čak čini da „kiša pada na zemlji gde nema nikoga, i na pustinju gde nema čoveka“ (Jov 38,26 – kombinacija prevoda KJV-Daničić).

Okean, takođe, koji nema potrebu za vodom, prima pljuskove jednako kao i suva zemlja. Toliko je izdašan Bog sa svojim darovima. Pa ipak, nema rasipanja, jer On ponovo povlači sve kapljice vode ka sebi. On skuplja deliće, tako da ništa ne propadne. Sve se vraća Njemu, da bi se opet dalo. Šta ako je primalac nedostojan? Znajte da Bog ne traži da dajete, zato što Mu je potrebna vaša pomoć da zadovolji one koji imaju potrebu, već da biste vi bili blagosloveni dajući. Kada bi to bilo samo da bi video da su nečije potrebe zadovoljene, Bog bi to mogao da uradi bez vašeg pojavljivanja na mestu događaja. On vam dopušta da delite Njegov posao, da biste mogli da učestvujete u Njegovom bogatstvu i radosti; a to se postiže za vas, bez obzira kakav je karakter onoga kome pomažete. Dakle, onom koji daje, biće dato. Ono što on daje, odnosno, Božji život, ponovo će se vratiti njemu, da ga dvostruko obogati. Tako možemo biti kanali za veliku reku života koja teče od Boga, kroz ceo svemir, i, vraćajući se u Njegovo naručje, ponovo izlazi, uvek sveža i nova.

9. februar 1899.

9. ŽIVOT POSREDSTVOM OCA

JOVAN 7,28-37

Isusov život, kako je zabeležen u jevandeljima, ne utvrđuje samo model života za sve ljude, već takođe i sredstva kojima taj isti život može da se reprodukuje u bilo kome ko želi da ga živi. Spasitelj je, istina je, živio i delovao i govorio kao što čovek nikada ranije nije činio, ali to nije bilo zbog nekih posebnih prednosti koje je uživao. On je živio život na Zemlji tako da pokaže šta bi se moglo učiniti sa prilikama koje Bog obezbeđuje za sve ljude. Bio je siromašan, nije imao gde da zakloni glavu, bio je prezren i odbačen od ljudi; ni Njegova braća nisu verovala u Njega. Bio je iskušán u svemu kao i mi i od strane onih koji su za sebe mislili da su pravedni, smatran nedostojnim da živi. Kakvu god nemoć i smetnju osetio neki čovek, i Hristos je to osećao/prošao. On „beše nagrđen u licu mimo svakog čoveka, i u stasu mimo sinova čovečjih“ (Isaija 52,14 – Daničić).

Međutim, postojala je jedna stvar koja je omogućila Isusu da se uzdigne iznad svog okruženja i živi život koji je pokazao ljudima „slavu kao jedinorodnoga od Oca, punog blagodati i istine“ (Jovan 1,14 – Čarnić). On je savršeno predstavljao Oca, tako da je mogao da kaže: „Ko je video mene, video je Oca“ (Jovan 14,9 – Čarnić), a ono što Mu je omogućilo da to čini, bila je činjenica da je Otac prebivao u Njemu. Isus je ispraznio sebe i nije postavio nikakvu prepreku za Očevu delovanje u sebi, a pošto Bog ne daje Duha na meru, prirodno je usledilo da je u Hristu telesno prebivala sva punina Božanstva.

Bog želi da za nas učini ono što je učinio za svog jedinorodnog Sina. Isus je rekao svojim učenicima: „Kao što je Otac poslao mene, tako i ja šaljem vas“ (Jovan 20,21 – SSP). Prateći isti pravac kojeg se Isus držao, isti rezultati će uslediti i u našem slučaju. Sve dok se tiče Boga, ne pravi se razlika između nas i Hrista. Kao što je opremio i poslao Isusa, On šalje i nas. Isus je prepoznao šta Mu je Otac bio u celom Njegovom životu, tako da Ga ne nalazimo kako razmišlja, planira, govori, deluje ili tvrdi bilo šta sam za sebe, već sve prepušta svom

Ocu. „Nisam došao sam od sebe“ (Jovan 7,28 – SSP), rekao je On, „Ja sam došao u ime svoga Oca“ (Jovan 5,43 – Čarnić). Iako je Hristos nas poslao, kao što je i On sam bio poslat, mi, umesto da sve poverimo Bogu, uzimamo stvari u svoje sopstvene ruke. Bojimo se da, kada barem nekad ne bismo preuzeli inicijativu, ništa ne bi bilo učinjeno. Drugi očekuju od nas da preduzmemo akciju i, iako ne možemo videti šta je najbolje da se učini, mi osećamo da nešto mora biti učinjeno. Saul, nakon što je čekao vreme određeno za Samuila, smatrao je da je njegova obaveza da sam ponudi žrtvu, ali rečeno mu je da je postupio nepromišljeno (1. Samuilova 13). Gospod nam zapoveda da se uzdamo u Njega svim svojim srcem, a ne da se oslanjamo na svoje sopstveno razumevanje (Priče 3,5). „Predaj Gospodu put svoj, i uzdaj se u Njega, On će učiniti (da se desi – KJV)“ (Psalam 37,5 – Daničić).

Hristos je bio zavisn od svog Oca u svakoj etapi svog života. Da Bog Njemu nije dao reč da govori, ona nikada ne bi bila izgovorena, jer On nije činio ništa od sebe. Da Bog Njemu nije otkrio pravac kojim će ići, ništa ne bi bilo učinjeno, jer On nije došao da čini svoju sopstvenu volju. Hristos je „ispraznio sebe (lišio samog sebe – Čarnić; samoga sebe učinio ništavnim – SSP)“ (Filibljanima 2,7 – KJV) i da Ga Otac nije ispunio, On bi ostao prazan. Ako mi priznajemo svoju sopstvenu bespomoćnost i prazninu, i čekamo na Gospoda u svakom trenutku, postoji li ikakva opasnost da će izveštaj o našem životu biti prazan¹? Nije bilo tako u Hristovom slučaju. Ako se nađemo u nekoj situaciji u kojoj bi se moglo učiniti kao da bi trebalo da govorimo, a Gospod nam ne dâ nikakvu reč koju bismo rekli, ne treba da zaključimo da nas je Gospod prevideo i da odlučimo da uzmemo stvar u svoje sopstvene ruke, već treba da znamo da Gospod nema ništa za nas što bismo rekli i da je, u tom trenutku, ćutanje zlato. Isus je bio doveden u okolnosti gde bi ljudskim očima delovalo da svako razmatranje zahteva trenutn i energičan govor, ali Otac Mu nije dao ništa što bi rekao, tako da On nikada nije odgovorio ni reč. Zato On kaže onima koje šalje: „Nećete, naime, govoriti vi, nego će u vama govoriti Duh vašega Oca“ (Matej 10,19.20 – SSP).

---

1 Barren one (eng.) – neplodan – *prim. izdavača*

Isus je imao takvo pouzdanje u svog Oca, da je mogao da čeka da Mu On dâ pravu reč ili delo, a Otac nikada nije podbacio. On nikada nije razočarao svog Sina i nikada neće razočarati one koji Mu povere svoj put, prepuštajući Njemu da hoće i čini kako je Njemu samom ugodno, i koji su spremni da nikada ne progovore neku drugu reč ili učine neko drugo delo koje ne potiče od Njega. „Neće [se] osramotiti oni koji mene čekaju“ (Isaija 49,23 – Daničić).

Ljudi su bili iznenađeni Isusovim učenjem. On nije pohađao rabinske škole, pa ipak je govorio sa autoritetom i svi su prepoznavali neobjašnjivu mudrost u Njegovim izjavama. Obrazloženje je bilo: „Moje učenje nije moje, nego Onoga koji me je poslao“ (Jovan 7,16 – SSP). On nije učio od zemaljskog učitelja. Sam Otac je podučavao kroz Hrista, a kao što je Jov pitao: „Ko je učitelj kao On?“ (Jov 36,22 – Daničić).

Hristova dela nisu proizilazila iz Njega. „Otac koji prebiva u meni, on dela čini“ (Jovan 14,10 – Bakotić). Ipak niko nije mogao da porekne da je Njegov život bio ispunjen dobrim delima. Jevreji su govorili: „Kad dođe Hristos eda li će više čudesa činiti nego Ovaj što čini?“ (Jovan 7,31 – Karadžić). Tako je i sa Hristovim rečima. On je rekao: „Reči koje vam govorim ne govorim sam od sebe“ (Jovan 14,10 – SSP), a ipak su neznabožački vojnici bili prisiljeni da priznaju: „Nikada čovek nije tako govorio kao ovaj čovek“ (Jovan 7,46 – Sinod SPC).

Hristova osposobljenost za delo otkrivanja Oca nalazila se u činjenici da u Njemu nije bilo ničega što nije bilo od Oca. Pošto je On živeo posredstvom Oca i u Njegovom životu nije bilo ničega što je dolazilo iz bilo kog drugog izvora; svaka misao, reč i postupak bili su otkrivanje Božjeg puta. Isto treba da bude i sa svim Hristovim sledbenicima. „Ako je ko u Hristu, on je novo stvorenje; - staro prođe, gle, sve novo postade. Ali je sve to od Boga“ (2. Korinćanima 5,17.18 – Bakotić). Nije moguće da hrišćani na to pitanje gledaju sa ravnodušnošću. Niko se ne sme pravdati govoreći da je standard previše visok, da bi ga bilo ko dostigao, i niko ne sme misliti da će zadržati za sebe privilegiju da povremeno razmišlja svojim sopstvenim mislima i govori svoje sopstvene reči. Hristos povlači oštru liniju razlikovanja između onih koji se odriču sebe, svakodneвно uzimaju svoj krst i slede Njega, i onih koji vole

pohvalu ljudi i cene bilo šta iznad svog Gospoda. On kaže: „Koji sam od sebe govori, svoju slavu traži“ (Jovan 7,18 – D. Stefanović). Ko god traži svoju sopstvenu slavu, ne može primiti Hrista, jer je On krotak i ponizan u srcu. Iz tog razloga Jevreji nisu mogli da veruju u Hrista i ista poteškoća u nama pokazaće se jednako fatalnom. „Kako vi možete verovati kad primete slavu jedan od drugog?“ (Jovan 5,44 – Karadžić).

Mrzeći Hrista i zahtevajući Njegov život, Jevreji su pokazali kakvo je bilo njihovo pravo osećanje prema Ocu. Oni su se izjašnjavali kao da veoma revnuju za čast Jahve, zato što su mislili da je On u potpunosti takav kakvi su i oni, ali kada su se upoznali sa Njegovim pravim karakterom, kako je otkriven u Njegovom Sinu, mnogi od njih su Ga mrzeli bez razloga. Bili su ispunjeni ubilačkim duhom sotone i prvom prilikom su pogubili Božjeg Sina. Sotonin duh se nije promenio i on podstiče sve koji ne dozvoljavaju Bogu da misli i govori u Njima. Tražeći svoju sopstvenu slavu, oni ponavljaju ono što je uzrokovalo sotonin pad sa neba i promenilo (preobrati) ga od pomazanog heruvima do đavoljeg kneza. Dok crkva koja se izjašnjava da je Hristova traži svoju sopstvenu slavu, sotona može učiniti mnogo da unapredi svoje sopstvene planove kroz njena nesvesna oruđa, ali kada njihovi članovi postanu kao njihov Gospod i dopuste Bogu da govori i deluje u njima, sotonin gnev će se brzo probuditi protiv njih i on će podsticati svoje sledbenike da unište članove Hristovog tela. „Svi koji žele da žive pobožno u Hristu Isusu, biće proganjeni“ (2. Timotiju 3,12 – SSP). Svi u čijim srcima verom prebiva Hristos, mogu znati da je On, posredstvom koga oni žive, predmet sotonine najsmrtonosnije mržnje i da će se i na njih same izlivati njegov bes, ali takođe mogu znati da je Hristova savršena pobeda nad svakom silom neprijatelja isto tako i njihova.

„Ne sudite po spoljašnjosti, nego sudite pravedno“ (Jovan 7,24 – SSP). Jedna od najneverovatnijih stvari o Isusu jeste način na koji je On pravio razliku između ispravnog i pogrešnog. Često su Mu iznošena zagonetna pitanja, ali su uvek rešavana sa takvom mudrošću da su oni, koji su ih postavljali, bili zapanjeni. Nama je potrebna ista mudrost, jer ljudski običaji, lažne teorije i razmatranja praktičnosti toliko su poremetili razlikovanje ispravnog i pogrešnog u ljudskim umovi-

ma, da mnogi iskreni ljudi veruju da je pogrešno ispravno, a ispravno pogrešno. Šta će nam razjasniti ta pitanja? Isto stanje stvari postojalo je i u Hristovo vreme, ali mentalna zbunjenost, koja je preovladavala, nije zamaglila Njegovo rasuđivanje, zato što je sam Bog bio Njegovo rasuđivanje. On nije sudio prema spoljašnjosti (izgledu), jer, iako je to sve čime se ljudski rod vodi, spoljašnjost je često varljiva. Isus je rekao: „Ja ne mogu da činim ništa sam od sebe; kako slušam (onako kako čujem – SSP) - sudim, i moj sud je pravedan, jer ne tražim svoje volje, nego volju onoga koji me je poslao“ (Jovan 5,30 – Čarnić). Sebični interesi uvek pomute rasuđivanje i stvaraju predrasudu, ali na Hrista nije uticalo ništa od toga. Pošto je On tražio samo Božju volju i slušao samo Njegov glas, Otac je Njemu bio „duh suda onome koji sedi da sudi (koji sedi u sudu – KJV)“ (Isaija 28,6 – Daničić). Za Hrista je bilo predskazano: „Gospodnji Duh će počivati na Njemu, duh mudrosti i razumevanja, duh saveta i moći, duh znanja i Gospodnjeg straha. On će biti brzog shvatanja u Gospodnjem strahu; On neće suditi po tome kako vidi svojim očima niti odlučivati po tome kako čuje svojim ušima, nego će s pravednošću suditi siromašnima i pravično će ukoravati krotke na Zemlji“ (Isaija 11,2-4 – KJV). Taj isti Duh se svima daje besplatno i svima koji ga primaju biće ono što je bio i u Isusu iz Nazareta.

Nikada nije bila namera da Isusovo iskustvo, u ovim pitanjima, bude izuzetak. Daleko od toga; Bog je sklopio savez, a savez je zapečaćen Hristovom krvlju, da će On staviti svoj zakon u nas i napisaće ga na našim srcima. Očeva volja je bila u srcu Sina i On je uživao da je čini (Psalam 90,8). Bog sve čini u savršenoj pravednosti, zato što je to zakon Njegovog bića, i taj isti zakon On stavlja u naša srca. Za Njega je savršeno prirodno da čini ono što je ispravno i isto će biti i za one koji Mu dopuste da napiše svoj zakon u njihovim srcima. Oni će suditi pravednim sudom, govoriti reči u pravom trenutku i uvek činiti ispravnu stvar na ispravan način, zato što će Božji put biti u njihovim srcima. Sam Bog je njihov život. Njih, kao i Hrista, ne treba da poučava nijedan čovek, jer taj savez je: „I neće više učiti prijatelj prijatelja ni brat brata govoreći: Poznajte Gospoda; jer će me znati svi od malog do velikog, govori Gospod“ (Jeremija 31,34 – Daničić). Ovo stanje se ne postiže

čovjekovom sopstvenom dostojnošću. To je savez koji se utvrđuje na obećanjima koja su data grešnicima, a Sveti Duh to primenjuje na sve čiji su gresi oprošteni (Jevrejima 10,15-17). Kada priznamo da nismo svoji pa da radimo ono što nam je volja, već da su naša tela hramovi Svetog Duha i da svaki ud treba da se, kao oruđe pravednosti, pokori Bogu, On će preuzeti potpuno vlasništvo i mi ćemo biti „ispunjeni poznavanjem Njegove volje u svakoj mudrosti i duhovnom razumevanju“ (Kološanima 1,9 – KJV).

Šta god se čini poželjnim u Hristovom životu, ljudi su pozvani da učestvuju u tome. Njegov poziv upućen u hramu još uvek je isti i danas. „Ako je neko žedan, neka dođe k meni i neka pije“ (Jovan 7,37 – SSP). On ne zadržava ništa za sebe, već sve koji Ga primaju čini sunaslednicima sa sobom. Neka niko ne odlaže da sada pije. Isus je rekao: „Još samo malo ću biti s vama pa odlazim Onome koji me je poslao. Tražićete me, ali me nećete naći; i gde sam ja, vi ne možete doći“ (Jovan 7,33.34). „Tražite Gospoda, dok se može naći; prizivajte Ga, dokle je blizu. Neka bezbožnik ostavi svoj put i nepravednik misli svoje“ (Isaija 55,6.7 – Daničić). Naše misli nas udaljavaju od Boga. Njegove misli su toliko iznad naših, kao što su nebesa iznad Zemlje. Božje misli, kada se prime, podići će ljude do neba, čak do Hristovog prestola (Otkrivenje 3,21). Oni koji nastavljaju da misle svoje sopstvene misli, uzalud će tražiti Hrista, jer tamo gde je On, oni ne mogu doći. Za one koji primaju Njegove reči, On se moli: „Oče, hoću da oni koje si mi dao budu sa mnom onde gde sam ja i da gledaju moju slavu, koju si mi dao“ (Jovan 17,24 – SSP). Upoznavanje Boga sada, stvarnim iskustvom, učenje Njegovom putu, tako što mu dopuštamo da ga otkrije u nama, priprema put do savršenije spoznaje, kada ćemo Ga videti onakvog kakav jeste. „Jer, sada gledamo kao u ogledalu, nejasno, a tada ćemo licem u lice. Sada saznajem delimično, a tada ću spoznati potpuno, kao što sam i sam spoznat“ (1. Korinćanima 13,12 – SSP).

16. februar 1899.

10. TEST ISTINE

JOVAN 8,12.31-36

Nema nikakve nesigurnosti u Hristovom jevanđelju. Teškoće koje ljudi uobražavaju da vide u njemu, nalaze se u njima samima i nestaće čim ga prihvate. Ovo uverenje koje je Isus dao je istinito: „Ja sam svetlost sveta. Ko ide za mnom, neće hodati u tami, nego će imati svetlost života“ (Jovan 8,12 – SSP). Svetlost života je sama suština, savršenstvo svetlosti. To je svetlost koju čovek ima u sebi, isto kao što ima život, jer je ona njegov život.

Život, svetlost i ljubav su tri stvari koje su jedno (frazu iz 1. Jovanove 5,8 – *prim. izdavača*). „Ko govori da je u svetlosti, a mrzi svoga brata, još je u tami. Ko voli svoga brata, živi u svetlosti i u njemu nema sablazni. A ko mrzi svoga brata, u tami je - hoda u tami i ne zna kuda ide jer mu je tama zaslepila oči.“ Nema, međutim, nikakve potrebe da bilo ko hoda u tami, „jer, tama prolazi, a istinska svetlost već sija“ (1. Jovanova 2,8-11 – SSP). Ko god hoda u tami, hoda samo u tami koja je u njemu. „Mrak će pokriti zemlju i tama narode; a tebe će obasjati Gospod i slava Njegova pokazaće se nad tobom“ (Isaija 60,2 – Daničić). Kada bi tama bila prvenstveno na Zemlji, ona bi bila dublja tamo, nego na ljudima; ali pošto gusta tama pokriva ljude, očigledno je da je sedište tame u samim ljudima. „I što će se bezakonje umnožiti, ohladneće ljubav kod većine“ (Matej 24,12 – D. Stefanović). Kada ljubav ohladni, svetlost se gasi i dolazi smrt.

„Ljubav je od Boga“ (1. Jovanova 4,7 – SSP), jer je Bog ljubav. On je ljubav, zato što je On život i svetlost. „Bog je svetlost, i tame u njemu nema nikakve“ (1. Jovanova 1,5 – D. Stefanović). Isus Hristos je „odsaj Njegove slave“ (Jevrejima 1,3 – Čarnić). On je prava svetlost koja osvetljava svakog koji dolazi na svet, zato što je Njegova svetlost Njegov sopstveni život i niko ne živi, osim posredstvom Njega; život je svetlost ljudi (Jovan 1,4.9). On je Reč pa tako ulazak Božje Reči daje svetlost. Međutim, ova svetlost je svetlost života i ljubavi, jer je Njegova zapovest večni život (Jovan 12,50), a „ovo je ljubav Božija - da zapovesti njegove držimo“ (1. Jovanova 5,3 – Sinod SPC).

Obratite pažnju kako se uvode Isusove reči: „Isus im *opet* reče, govoreći: Ja sam svetlost svetu“ (Jovan 8,12 – Sinod SPC). Kada je On ovo rekao ranije? Ni u jednom trenutku On to nije rekao direktno, a da imamo bilo kakav zapis o tome, ali samo dan ranije je rekao: „Ko veruje u mene - kao što reče Pismo - iz njegova tela će poteći reke žive vode“ (Jovan 7,38 – Čarnić). Verovati u Njega znači primati Ga (Jovan 1,12); na taj način, živa voda koja teče iz onog koji veruje u Njega, potiče od prebivajućeg Hrista, koji je izvor živih voda. Stoga, vidimo da, pošto je život svetlost, voda života je izvor svetlosti onih koji slede Hrista. Koliko često govorimo o „svetlucavoj vodi“. To može najtačnije da se kaže o reci života, zato što je ona „poplava svetlosti“.

Krv je život. Mi smo spaseni Hristovim životom, odnosno, imamo otkupljenje kroz Njegovu krv. Zato je sve što je za nas život samo manifestacija Hristove krvi. Ne smemo misliti da je Hristova krv samo onaj deo koji je na Golgoti izašao iz rana na Njegovom telu i pao na zemlju koja ga je upila, tako da je svaka priča o pranju u krvi i pijenju krvi samo figurativna. Ni u kom slučaju. Njegova krv je neuništiva i ona je stvarna. Ona je danas život svakog čoveka na Zemlji. Ona nam dolazi u hrani koju jedemo, u vodi koju pijemo, u vazduhu koji dišemo i u svetlosti koja nas greje i veseli. Moramo se rešiti svojih ograničenih i grubih ideja o Hristovom životu. Njegov život je Duh, pošto je prebivajući Duh zapravo Hristos koji dolazi da prebiva u srcu. Bog se manifestuje na beskrajno različite načine. Mi u svojim sopstvenim telima imamo dokaz činjenice da Hristova krv, koja je naš život, postoji u svim stvarima koje potpomažu naš život, jer se naša krv formira od hrane koju jedemo, vode koju pijemo, vazduha koji dišemo i sunčeve svetlosti. Kada bismo videli i priznali Hrista u svim ovim blagoslovima života, hodali bismo u svetlosti, kao što je i On u svetlosti, a Hristova krv bi nas očistila od svih greha. Zar jevanđelje zaista nije dobra vest? To je dobra vest da svakom čoveku spasenje dolazi u životu Hrista, koji sija u svetlosti i diše u vazduhu. Zaista, onaj koji nije spasen, nema razloga da se žali protiv Boga.

„Stoga reče Isus Judejima koji su mu poverovali: ako vi ostanete u mojoj nauci, onda ste zaista moji učenici, i saznaćete istinu, i istina će

vas osloboditi“ (Jovan 8,31.32 – Čarnić). Opet ponavljamo da sigurnost prati Hristovo jevanđelje. Ko god želi da čini Božju volju, znaće. Verom razumemo. Mi ne treba da pretpostavljamo istinu, da nagađamo o njoj, ne treba da budemo oni koji „stalno uče, ali nikako ne mogu da dođu do spoznanja istine“ (2. Timotiju 3,7 – SSP), već treba da je potpuno znamo. Da li je previše za čoveka da kaže da zna da živi? Da li prekorige nekog čoveka kad kaže: „Ja sam živ“? To je spoznaja koju čovek ne mora da uči; on ne mora da izađe izvan sebe zbog toga; on ne mora nikog da pita za mišljenje o tome. Ali Isus Hristos je „put, istina i život“ (Jovan 14,6); život je istina; prava svetlost koja osvetljava svakog čoveka sama je istina. Dakle, svaki čovek može i trebalo bi da bude u stanju da poznaje istinu tako apsolutno, kao što zna da je živ. Na koje načine se može utvrditi da je čovek živ? – Posmatranjem da li ima pokreta. Ako srce kuca, ako možemo da primetimo i najslabije treperenje u nekoj arteriji, koje pokazuje da se krv kreće, znamo da je taj čovek živ. Isto tako će nam i umirući čovek pokazati da se život još nije ugasio, pomerajući prst ili kolutajući očima. Koliko više onaj čovek, u kome je izobilje života, može biti siguran u tu činjenicu. On slobodno može da pomera svoje ruke; on može da skače i viče; u svakom mišiću postoji sloboda pokreta. On zna da živi i ako bi ga neki sumnjičav čovek, gundajući, ukorio zbog njegove samouverenosti, govoreći: „Ne bi trebalo da se izražavate sa takvom samouverenošću; možete reći da mislite da živite ili da se nadate da ste živi, ali je, u celini, previše drsko da kažete da znate da ste živi, barem dok nemate potvrdu lekara“, on bi mu se nasmejao u lice. Ovo isto radosno pouzdanje može imati bilo ko u pogledu svog potpunog poznavanja istine.

Baš kao što znamo da smo živi, delovanjem života u nama, tako možemo znati istinu, onim što ona čini. Ona daje slobodu. „Svaki koji čini greh, rob je grehu. A rob ne ostaje večno u kući; sin ostaje večno. Ako vas, dakle, Sin oslobodi, zaista ćete biti slobodni“ (Jovan 8,34-36 – D. Stefanović). Nema ropstva osim greha, isto kao što je sam greh smrt. Ali istina je život, a životna istina čini onog, ko je svestan da je ima, slobodnim od greha. Istina nije neka teorija, dogma, kredo („Veruju“), već je život – taj život. Čega god da se čovek drži, a što ne pravi nikakvu

razliku u njegovom životu – nije istina; ali sve što čoveku daje slobodu od nečega što ga sputava – jeste istina.

Tvrdnja o istini nije sama istina, ništa više nego što je recept za pravljenje hleba – hrana. Čovek bi mogao imati savršeno znanje o odgovarajućim hranljivim sastojcima za ishranu tela i mogao bi znati kako treba da se kombinuju i možda bi mogao i da kaže kako svako jelo treba da se pripremi i mogao bi da umre od gladi dok to priča. Isto tako bi čovek mogao da ima savršenu teoriju o istini, a da ipak ne poznaje istinu, zato što se nije predao njenim oživljujućim uticajima; on bi mogao da umre dok priča o životu. Čovek zna samo ono što iskusi, a iskustvo je život. Istinu zna samo onaj čovek u kome je istina života.

Ovim se ne pokušavaju omalovažiti tvrdnje istine. Dobro je imati savršenu formu, ali forma čoveka, bez života, nije ništa. Čovek može reći „Ja verujem“ i nastaviti sa recitovanjem „Veruju“, u čemu ni najodusevljeniji teolog ni proučavalac Biblije ne mogu primetiti nikakvu manu, a i dalje biti u dubokom neznanju u pogledu istine. Nikakav kredo ili formula, koliko god da su istiniti, nisu istina, jer je istina život. Na primer, hemičari nam kažu da je formula za šećer $C_6H_{12}O_6$. Odnosno, šećer se sastoji od šest molekula ugljenika, dvanaest vodonika i šest kiseonika. Neka osoba može znati sve to i može ponoviti formulu hiljadu puta, a da nijednom nema sladak ukus u svojim ustima. Ta formula nije šećer; ona je samo pred očima hemičara umesto reči; ona je opis, ali nije sama ta stvar.

Nema duše koja u nekom trenutku nije svesna da je u ropstvu. „Telo žudi protiv Duha, a Duh protiv tela. Jer, to dvoje se jedno drugom protive pa ne činite ono što biste hteli“ (Galatima 5,17 – SSP). Ovo je nešto stvarno; to nije teorija. Kada čovek želi da učini nešto i shvati da je vezan ili prisiljen da učini ono što ne želi, on je bolno svestan stvarnosti. Ako mu to što drži da je istina omogućuje da čini dobro koje bi želeo da čini i da se suzdrži od zla koje ne bi želeo da čini – i više od toga – ako mu to omogućuje da želi da čini dobro, od čega je ranije zazirao, i da prezire zlo, koje je nekad voleo, onda, u meri u kojoj je to tačno, on ima istinu. Istina oslobađa. „Gde je Duh Gospodnji, onde je sloboda“ (2. Korinćanima 3,17 – Čarnić), „jer je Duh istina“ (1. Jovanova 5,6 – D. Stefanović).

Neka se niko ne zadovoljava time da ima svu istinu, zato što zna nešto o ovoj slobodi. Mnogi kratkovidni ljudi su pretpostavili da mogu da vide isto kao i bilo ko drugi, dok nisu stavili naočare. Moguće je da se čovek toliko navikne na na svoje ograničene mogućnosti, da se u njima oseća ugodno. Pomeranje iz toga može uzrokovati bol, ali kada je u potpunosti probuđen, on je svestan radosti i slobode, za koje nije znao ranije. Čovek koji je u neznanju može misliti da zna sve; ali kada znanje zapravo dođe do njega, on to zna, a zna i da je nekada bio u neznanju. Čovek može biti u zabludi u pogledu svojih ideja o znanju i slobodi, dok je u neznanju i ropstvu, ali kada dođu svetlost i sloboda, nema više zablude u pogledu toga. „Uvek ima još toga da se sledi“¹ – jeste istina u pogledu Božjih darova; dakle, neka svaka duša zna da se pred njom uvek nalazi veća mera slobode i veća mera života.

Isus Hristos je istina. Obratite pažnju kako On koristi reč „Sin“ kao sinonim za „istinu“. On kaže: „Ako vi ostanete u mojoj nauci, onda ste zaista moji učenici, i saznaćete istinu, i istina će vas osloboditi... Ako vas, dakle, Sin oslobodi, bićete stvarno slobodni“ (Jovan 8,31.32.36 – Čarnić). Upravo kao što neko može znati istinu, tako možemo znati i Hrista. Moguće je lično Ga upoznati i znati Ga bolje nego što znamo bilo koga drugog na svetu. „Znamo da je Sin Božiji došao i dao nam razum (razumevanje – KJV) da poznajemo Istinitoga; mi i jesmo u Istinitome, u Sinu njegovom Isusu Hristu. On je istiniti Bog i život večni“ (1. Jovanova 5,20 – Čarnić). Onaj koji ne zna ovo, ne zna ništa; onaj koji zna ovu istinu, ima ključ za „sve blago mudrosti i znanja“ (Kološanima 2,3 – Čarnić).

23. februar 1899.

---

1 Reči iz refrena hrišćanske himne „More to follow“ – *prim. izdavača*

11. KAKO NE VEROVATI

U devetom poglavlju Jovanovog jevanđelja prikazan je predivan kontrast između jednostavnosti vere i zbunjujućih vrludanja neverstva. Čoveku koji je bio rođen slep Isus je dao vid, a to kako je ovaj čovek brzo izašao na kraj sa svim mudrovanjima i argumentima fariseja, pokazalo je da mu je Hristovo čudo dalo i mentalnu bistrinu, isto kao i fizički vid. Duh koji je počivao na Isusu, čineći da ima „brzo razumevanje u Gospodnjem strahu“ (Isaija 11,3 – KJV), bio je isti duh kojim je On bio pomazan da „povrati vid slepima“ (Luka 4,18 – KJV). Isusovo delo za čoveka nije delimično. Svi oblici slepila su delo sotone i „zato se pojavio Sin Božiji - da razori đavolja dela“ (1. Jovanova 3,8 – SSP).

Kada je Isus sa svojim učenicima prošao slepog čoveka, oni su Ga upitali, govoreći: „Prolazeći, vide čoveka slepa od rođenja. I zapitaše ga učenici njegovi: Ravi, ko je zgrešio, ovaj ili roditelji njegovi, te se slep rodio? A Isus odgovori: Niti je on zgrešio niti roditelji njegovi, nego (to bi) da se na njemu pokažu dela Božja. Meni valja raditi dela onoga koji me je poslao dok je dan. Doći će noć kad niko ne može raditi. Dok sam na svetlu, svetlost sam svetlu“ (Jovan 9,1-5 – D. Stefanović).

Iz ovih reči možemo naučiti zašto se dozvoljava da bilo koja bolest ili slabost dođe na ljude. Sve to dolazi zbog greha, a ne u bilo kom duhu osvete ili odmazde. Cilj nije da kazni, nego da bi se u nama pokazala Božja dela. To se jasno vidi u slučaju slepog čoveka. Božja dela su bila završena od nastanka sveta (Jevrejima 4,3.4), a jedno od tih dela je bilo da učini da svetlost zasija iz tame. Šta je učinilo da u početku sija svetlost? Imamo odgovor u Jovanovom zapisu: „Dok sam na svetlu, ja sam svetlost sveta“ (Jovan 9,5 – Čarnić). Međutim, kao svetlost sveta, Isus je činio dela Onog koji Ga je poslao; stoga, znamo da, kada je Bog rekao: „Neka bude svetlost“ (1. Mojsijeva 1,3 – Daničić), svetlost je zasjala zato što je sam Bog svetlost.

Ta ista svetlost nije samo za oči, već i za duhovni vid. Taj isti „Bog koji je rekao da svetlost zasvetli iz tame, on je zasvetlio u našim srcima - da mi budemo prosvećeni poznanjem slave Božije u licu (Isusa) Hrista“ (2. Korinćanima 4,6 – Čarnić). I u oba slučaja, delovanje se izvodi

na isti način. Sam Bog je svetlost, zato On sija. Ko god vidi sunčevu svetlost, vidi svetlost koja je zasijala iz tame i tako vidi Božje isijavanje. „Nebesa kazuju (objavljaju – KJV) slavu Božju“ (Psalam 19,1 – Daničić). Ali, ko god prepoznaje Božje isijavanje u svetlosti, otvara svoje srce za isto isijavanje i ono sija u njegovom srcu kao duhovna svetlost. Međutim, Bog je Duh, zato se na duhovni način raspoznaje; tako da, svako ko Ga poštuje u duhu i istini, u tom isijavanju vidi toliko više, koliko Duh odlikuje telo sposobnošću da raspozna Boga. Dok ljudsko oko može da vidi samo sjaj, isijavanje u srcu daje „svetlost spoznaje Božje slave u licu Isusa Hrista“ (2. Korinćanima 4,6 – KJV). Tako se shvata blagoslovena istina da je Isus Hristos onaj koji je svetlost sveta. „Ako tvrdimo da imamo zajednicu s njim, a hodamo u tami, lažemo i ne živimo u skladu s istinom. Ali, ako hodamo u svetlosti, kao što je on u svetlosti, imamo zajednicu jedan s drugim i krv Isusa, njegovog Sina, čisti nas od svakog greha“ (1. Jovanova 1,6.7 – SSP).

Sve ovo je bilo dato ljudima kada je svetlost u početku zasijala iz tame, jer su dela bila završena od nastanka sveta, ali zbog neverovanja ljudi nisu uspeli da uđu u odmor (počinak) koji je dovršetak Božjih dela obezbedio za njih; stoga je bilo neophodno, iznova i iznova, „da se pokazuju Božija dela“ (Jovan 9,3 – SSP). Baš kao što je Bog zapovedio svetlosti da zasija iz tame, dopuštajući da se pojavi isijavanje Njegovog sopstvenog života, tako je u svim svojim delima On jednostavno otkrivao sebe. Delo stvaranja je stvorenim inteligentnim bićima bilo samo punija manifestacija Njegovog sopstvenog postojanja. Zato je sve što je Hristos morao da uradi, da bi činio Božja dela, bilo da živi Božjim životom.

Sva Njegova čudesna dela bila su jednostavno otkrivanje tog života. Dakle, kada je dao vid slepom čoveku, On je jednostavno pokazao ono što On jeste – svetlost sveta. Samo tako možemo činiti dela Onog koji nas je poslao u svet, kao što je poslao i Isusa Hrista. Jevreji su rekli Isusu: „Šta da radimo da bismo činili dela Božija? Odgovori Isus i reče im: ovo je delo Božije, da verujete u onoga koga je on poslao“ (Jovan 6,28.29 – Čarnić). Verovati znači primiti. Neka Isus živi u vama i vi ćete, takođe, baš kao što je i On, činiti Božja dela. Budite sigurni da

On prebiva u vašem srcu verom – a možete biti sigurni, jer On stoji na vratima svakog srca i kuca da uđe – i Božja dela će se svakako pojaviti. „A koji Ga primiše dade im vlast da budu sinovi Božiji“ (Jovan 1,12 – Karadžić).

Dajući svetlost svetlu, Bog daje sebe, ali ljudi zanemaruju dar, tako da postaje neophodno da ga On pokaže odlučnije. On ne povlači dar zato što je Njegova dobrota grubo prezrena, već nastoji da ostavi utisak na ljude vrednošću onoga što daruje. Stoga se ponekad dozvoljava da ljudi iskuse strahote tame, da bi bili navedeni da u većoj meri cene neprocenjivi blagoslov svetlosti. Čovek iz ove pouke je bio rođen bez vida, da bi jednog dana s radošću mogao da vidi svetlost pred kojom će njegovi zemljaci zatvoriti svoje oči. Da nije bilo njegovog dugogodišnjeg slepila, on bi, kao i oni, prezreo svetlost sveta, ali, pošto je bilo, onda se čudesno Božje delo pokazalo u njemu.

Zapazite kako se iza nedokučivog (nerazrešivog) pitanja utvrđuje tvrdoglavo neverstvo Jevreja: „Kako je Isus učinio da slep čovek progleda?“ Oni nisu mogli da poreknu tu činjenicu, iako su nastojali to da učine te su stalno iznova iznosili istu poteškoću, a koja to uopšte nije bila. „Kako je to bilo učinjeno?“ Pogledajte stihove 10, 15, 19, 26. Isto je bilo i sa Nikodimom: „Kako može čovek da se rodi kad je star?“ (Jovan 3,4 – SSP). Nijedan čovek ne može znati kako Bog deluje. Da smo mi beskonačni, znali bismo kako je svet stvoren i kako je Božji Sin postao beba i vaskrsao iz mrtvih, ali pošto nismo beskonačni, ne možemo reći kako se čine bilo koja Božja dela. Ne možemo reći kako trava raste i ne možemo reći kako Bog može prebivati u ljudskim srcima, ali možemo znati da On to čini. Možemo biti kao čovek u toj pouci: „Znam samo da sam bio slep, a sada vidim“ (Jovan 9,25 – SSP). Mi ne možemo znati kako Bog u naša srca sija svetlost spoznaje svoje slave u licu Hrista, ali pošto toliko sija u svima, a samo su umovi onih koji ne veruju zamračeni (2. Korinćanima 3,3.4), svako može sa sigurnošću znati da On tako sija; i da, s obzirom da smo bili slepi za tu čudesnu svetlost, sada vidimo.

Vera koju Bog traži od ljudi je razumna, jer se bavi činjenicama. Bog ne traži da ostvarimo ono što neki ljudi podrazumeju pod verom –

misterioznu formu umne vežbe koja bi trebalo da bude u stanju da razvije nešto ni iz čega. On samo traži da prihvatimo postojeće činjenice, da se odmorimo na delima koja su završena od nastanka sveta. Neverstvo je ono što je nerazumno. Da je neki pametan satiričar pokušao da opiše ludost neverstva, on verovatno ne bi mogao da ga obaspe sa više podsmeha, nego što su Jevreji, koji se pojavljuju u devetom poglavlju zauvek to sebi učinili, kada su pokušali da obore jednostavnu činjenicu da je Hristos dao vid slepom. Kao lekcija o tome kako ne verovati, ovo ostaje bez premca. Ako neki žele da izbegnu najjasnije dokaze istine, može im se preporučiti ovaj primer i argumenti primenjeni u ovom slučaju.

Pogledajte kako je potpuno pokriven teren. Prvo su fariseji pitali kako je učinjeno čudo. Kada im je rečeno o načinu koji je primenjen, izjavili su da je čudo nemoguće, zato što Iscelitelj nije bio u skladu sa njihovim shvatanjima o Bogu i pravilnom poštovanju subote. A onda, kada je čovek izrazio svoje verovanje da je Isus prorok, to je nagovestilo sumnju u verodostojnost njegove izjave i odbili su da poveruju da je on bio rođen slep. Nakon što su se složili da isključe iz sinagoge svakoga ko bi priznao da je Isus Mesija, onda su ispitivali čovekove roditelje, ali oni, iako su odbili da se izjasne u pogledu Hristovog dela, bili su jasni da je njihov sin bio slep i da sada može da vidi. Predstavljajući se duboko pobožnima i najzad priznajući da je, van svake sumnje, bilo čuda, ponovo su posetili tog čoveka i nastojali da u njemu probude „svetu“ užasnutost prema grešniku, koji mu je povratio vid. Ali bio grešnik ili ne, on je imao odgovarajuću zahvalnost prema svom dobročinitelju i upitao je zašto se toliko brinu – jedino ako ne nameravaju da postanu Hristovi učenici. „Tada ga oni izvredaše“ (stih 28). Svetlost koja je zasijala u životu ovog čoveka bio je sam Hristos i to je bilo učinjeno očiglednim, jer je ovaj čovek govorio sa jasnoćom i mudrošću koje je i sam Hristos pokazivao. Onda su fariseji iskoristili svoj poslednji, krunski argument, te su čoveka izopštili iz sinagoge. Svetlost se sama otkrivala u njemu, ali oni su mrzeli svetlost i oterali su je od sebe.

Ako bilo koji čovek pre izabere tamu nego svetlost i želi da zna kako da podstakne i ojača neverstvo, neka bude poput Jevreja. Odbijte

da priznate bilo koju činjenicu, koliko god bila neosporiva¹, osim ako se način ne može objasniti na vaše zadovoljstvo. Ne verujte ni u šta što ne možete razumeti. Kada drugi, u svojoj jednostavnosti, veruju Božjoj Reči i u njoj nalaze isceljenje i silu, odbijte da prihvatite njihovo svedočanstvo, ukoliko ne mogu da objasne kako je to učinjeno. Ako to ne uzdrma njihovo pouzdanje, onda ih izvređajte. Verovatno je da ovo neće uticati na njih, a ako ne, sve dotle dokle se proteže vaša moć, isključite ih iz crkve. Uvek će biti mnogo onih koji će stati na vašu stranu, zaista sa sigurnošću možete računati na većinu onih koji će da osporavaju i na mudre ljude ovog sveta, a kada konačno otkrijete sebe među „nevernima“ (Otkrivenje 21,8; 22,15 – Čarnić), na pogrešnoj strani „velikog i visokog zida“ (Otkrivenje 21,12), koji okružuje Božji grad, možete naći poslednju utehu u razmišljanju da otkupljeni unutar grada ne mogu objasniti kako su se našli tamo.

2. mart 1899.

---

1 Nije pravilna upotreba reči *neosporna* jer ona u svom značenju ostavlja mogućnost da se nešto ospori, što nije moguće u slučaju upotrebe reči *neosporiva* – *prim. izdavača*

12. DOBAR PASTIR

JOVAN 10,1-16

Isključenjem iz sinagoge čoveka čiji je vid Hristos povratio, fari-seji su pokazali da je pobuda koja je upravljala njihovim postupcima bila ljubomorna briga za njihovo sopstveno dostojanstvo i čast, pre nego nežna zabrinutost za istinsku dobrobit ljudi koji su gledali u njih, kao duhovne vođe. Ljudski rod se u Svetom pismu često spominje kao ovce, a navikama i karakterom oni pokazuju prikladnost tog poređenja. Gospod i sam to priznaje i želi da bude nama ono što je veran pastir svom stadu. „Jer je On Bog naš, i mi narod paše Njegove i ovce ruke Njegove“ (Psalam 95,7 – Daničić). „Gospod je pastir moj, ništa mi neće nedostajati. Na zelenoj paši pase me, vodi me na tihu vodu“ (Psalam 23,1.2). „A vi ste stado moje, ovce paše moje, vi ljudi, a ja sam Bog vaš, govori Gospod Gospod“ (Jezekilj 34,31).

Pastir lično je sada došao da traži i spase ono što je izgubljeno. Oni kojima je poverena briga o stadu prečesto su se pokazali kao lopovi i razbojnici, a ovce su bile rasute. „Ovce moje lutaju po svim gorama i po svim visokim humovima; i po svoj zemlji raspršene (rasejane) su ovce moje, i nema nikoga da pita za njih, nikoga da ih traži“ (Jezekilj 34,6). „Teško pastirima Izrailjevim koji pasu sami sebe! Ne treba li stado da pasu pastiri? Pretilinu (salo – KJV) jedete i vunom se odevate, koljete toвно, stada ne pasete. Slabih ne krepite, i bolesne ne lečite, ranjene ne zavijate, odagnane ne dovodite natrag, izgubljene ne tražite, nego silom i žestinom gospodarite nad njima. I raspršiše se nemajući pastira, i raspršivši se postaje hrana svim zverima poljskim“ (stihovi 1-5). Zbog toga Gospod kaže: „Evo me, ja ću tražiti ovce svoje i gledati ih“ (stih 11).

Izvođenjem ovog dela dobri Pastir je doveden u sukob sa lažnim pastirima. Oni su želeli da zadrže kontrolu nad stadom, ne da bi mu mogli činiti dobro, već radi uticaja koji im je obezbeđivao njihov položaj. Oni su bili najamnici, brinuli su se samo za prihode svog nadležstva, a zanemarivali njegove dužnosti i odgovornosti. Hristos je došao da svima otkrije karakter pravog pastira. Iako su svi, kao ovce, skrenuli sa

svog sopstvenog puta, još uvek su svi bili ovce, a Pastir nije došao da osudi, nego da spase. Pa ipak, niko ne bi mogao da bude spasen, ako se ne odvrati sa svog zlog puta.

Isus objavljuje da On predstavlja jedina vrata kroz koja ovce mogu da nađu ulaz u tor. On je put, istina i život. Dakle, on je živi put i On predstavlja živa vrata. Niko ne može da uđe u tor ko ne živi Hristov život. Ko god može, kao Pavle, da kaže: „Živim, ali ne više ja, nego u meni živi Hristos“ (Galatima 2,20 – SSP), nalazi se na putu i može da uđe kroz vrata. „On će biti spasen. Ulaziće i izlaziće, i nalaziće ispašu“ (Jovan 10,9 – KJV).

Međutim, to nije kraj. Dok smo mi uvek Hristovo stado, kada imamo Njegov život u sebi, takođe treba da budemo i pastiri drugima, da i oni mogu biti navedeni/dovedeni da uđu kroz vrata. „A koji ulazi na vrata, taj je pastir ovcama“ (stih 2 – D. Stefanović). Ova odgovornost počiva na svakoj duši. Mi ne možemo reći, kao Kain, osim ako ne delimo njegov duh i njegovu sudbinu: „Zar sam ja čuvar brata svog?“ (1. Mojsijeva 4,9 – Daničić). Hristos odgovara svima koji su spremni da se opravdaju ovim pitanjem: „A ko je moj bližnji?“ (Luka 10,29 – Čarnić). Moramo se ili okupiti oko Hrista ili rasejati. Mi smo ili pravi pastiri, ili lažni.

Samo je jedan put da se postane pravi pastir, a to je primanjem Hristovog života. On se ne sastoji samo u verbalnoj saglasnosti sa onim što Gospod kaže. Hristov život je jednako stvaran kao i naš fizički život, jer jedino Njegovim životom mi uopšte i živimo. Naši životi su upravo ono što mi jesmo u rečima, delima i mislima. Hristov život je upravo ono što On jeste u svakoj pojedinosti svog života. Ko god prima Hristov život, živeće onako kako On živi, u mislima, rečima i delima. Ko god je uskraćen za taj život, čini greh, koji uskraćuje Božju slavu (Rimljanima 3,23). Ko god je uskraćen za Božju slavu, bez obzira koliko uzvišeno može biti njegovo ispovedanje [vere], živi grešan život. Međutim, Hristos je došao da spase svoj narod od njihovih greha; stoga, On je došao da bismo mi, u svojim životima, bili ispunjeni svakom Božjom puninom i da ne bismo bili uskraćeni za Njegovu slavu. Ne treba da se javljaju naše sopstvene misli i reči i dela. „Jer kad smo srasli

sa slikom njegove smrti, onda ćemo srasti i sa slikom njegovog vaskrsenja (Jer ako smo jednaki s njim jednakom smrti, bićemo i jednakim uskrsnjem – Bakotić)“ (Rimljanima 6,5 – Čarnić). „Dajte sebe Bogu kao oživeli iz mrtvih i svoje udove dajte Bogu za oruđe pravednosti“ (Rimljanima 6,13 – SSP). „A ako je Hristos u vama, onda je vaše telo mrtvo zbog greha; ali Duh je život zbog pravdnosti“ (Rimljanima 8,10 – kombinacija prevoda SSP-KJV).

Isus ovo pitanje čini veoma jasnim. Pastir koji živi za sebe, ili uopšte, posredstvom sebe, nije onaj koji se može razviti u pravog pastira. Nikad i neće. Zapovest ljudima nije da vežbaju i disciplinuju svoje misli, već da ih ostave (Isaija 55,7). Neka poročni ostave svoj put. Hristos je živi put i nijedan čovek ne dolazi u tor drugačije, osim tim putem. Hristos nije došao da udruži sebe sa ljudima, već da ih spase od njih samih. Svetlost nema nikakvo zajedništvo sa tamom. Svuda pastiri napasaju stado svojim sopstvenim rečima. Oni sami se nisu poistovetili sa Hristom kako treba, već su dozvolili da se pojavi njihovo JA. Hristos o svima koji su takvi kaže da su lopovi i razbojnici. Samo onaj koji je ispražnjen od sebe i koji dozvoljava Hristovom umu da ga u potpunosti vodi, može napasati stado nesebičnom brigom, brigom poput Hristove.

Zapazite neke od osobina pravog pastira i imajte u vidu da se one, i sva druga obeležja Hristovog života, moraju pokazati i u potpastirima, zato što je jedini put za njih – put Hristovog života.

Ovce slušaju Njegov glas. Pravi pastir neće pričati sam od sebe, već kao Božji izaslanici. Isusov život je bio upravo Reč koja je postala telo, a Njegovi sledbenici treba da žive po svakoj reči koja izlazi iz Božjih usta. Na taj način, reč će biti izvor svih njihovih postupaka – ne samo nekih, nego svih. Božje reči nisu samo izgovoreni glasovi, nego, pošto su žive, one su žive stvari. Naša hrana koja raste stvaralačkom silom reči, jeste reč koja je postala hrana, a u našim životima reč treba da se pojavi kao živa stvar, uzimajući svoju formu (oblik) od nas, ali imajući u samoj sebi sav život i silu. Mi treba da budemo reč koja je postala telo i kroz nas će reč govoriti rasutim i zalutalim ovcama, rečima i delima nežne ljubavi i onoga što je korisno. Ovce će prepoznati glas Pastira i pratiće poziv ljubavi. Neka Božja reč bogato prebiva u nama, u svoj mudrosti,

tako da u našim životima ne bude ničega što nije delovanje reči, a Hristos, koji je podignut, sve će privući k sebi.

„On svoje ovce zove po imenu“ (Jovan 10,3 – SSP). Uspešan posao ne sastoji se u bavljenju mnoštvom, nego pojedincima. Posao se ne daje omiljenoj nekolicini, nego „svakome svoj posao“ (Marko 13,34 – Karadžić). Samoljublje i sebičnost podstiču želju za mestom koje je najviše izloženo javnosti, gde svi mogu da vide i dive se. Pravi pastir ostavlja 99 ovaca i ide za onom koja je izgubljena, sve dok je ne nađe. Tako će biti sa svima koji imaju srce pravog pastira, koje dobijaju svi koji ulaze u ovčiji tor putem Hristovog života. On „izvodi ih. Kada sve svoje ovce istera, ide pred njima i ovce idu za njim“ (stih 4 – Čarnić). Pravi pastir ne poverava drugima teške i neprijatne delove posla. On ide pred njima. Hristos za ljude nije samo neki skup propisa, već život. Sve dok ljudi mogu biti drugima ono što je Hristos njima, Njegovi sledbenici treba da budu onima kojima služe, ne samo reči uputstva, nego živi primer. Pravi pastir pred svojim stadom živi one istine koje objavljuje. On je najistaknutiji (prvi) u svakoj dobroj reči i delu. On ne propoveda i očekuje da drugi to praktikuju, već propoveda uglavnom svojim praktikovanjem.

Nalikovanje između glavnog Pastira i potpastira ne treba da se zaustavi ni u kojoj tački. Dobri pastir daje svoj život za ovce i oni koji dele Njegov život takođe će dati svoje živote. Svima koji na taj način učestvuju u Njegovim stradanjima Gospod obećava da će imati udela i u Njegovoj radosti. Kroz njih će se On savršeno pokazati stadu. „Ja sam dobri pastir. Ja poznajem svoje i moje poznaju mene - baš kao što mene poznaje Otac, a ja poznajem Oca“ (stihovi 14 i 15 – SSP). Bliskost odnosa između Hrista i Oca pokazuje prisan odnos koji će Hristos utvrditi između sebe i svog stada. Kao što su njih dvojica jedno, tako i sav Njegov narod treba da bude jedno sa Njim i jedni sa drugima. Kada je to tako, oni će biti uspešni kao osvajači duša. Gospod će moći da se kroz njih otkrije kao pravi Pastir i da, posredstvom njih, uvede ovce koje su van tora, tako da će biti jedan tor i jedan pastir.

9. mart 1899.

13. SPASENI I SAČUVANI

U Pismu se često insistira na potpunoj bespomoćnosti ljudi, ali nikada ne postoji namera da se izazove obeshrabrenje. Spasitelj je rekao svojim učenicima da ih šalje kao ovce među vukove, ali da ne treba da se plaše zbog toga, jer je dato uverenje: „Moje ovce slušaju moj glas i ja ih poznajem, i one idu za mnom. Ja im dajem večni život i one neće propasti doveka, niti će ih ko ugrabiti iz moje ruke. Moj Otac, koji mi ih je dao, veći je od svih, i niko ih ne može ugrabiti iz Očeve ruke. Ja i Otac jedno smo“ (Jovan 10,27-30 – SSP). Nije njihova sopstvena slabost, već snaga Oca i Sina, merilo sigurnosti u kojoj ovce uživaju.

Šta je to što dovodi do toga da ljudi budu ubrojani među ovce? To je odnos koji održavaju sa Pastirom. Oni mogu biti kao ovce, koje su prirodno glupe, lako se dovode u opasnost i potpuno su nesposobne da se brinu o sebi u odsustvu pastira, ali ako, sa svim ovim prirodnim slabostima, potpuno veruju u vođstvo i zaštitu pravog Pastira, biće spase-sene od zla u koje bi upale kada bi bile prepuštene sebi. „Moje ovce slušaju moj glas... i one idu za mnom.“ Sve dok održavaju ovaj odnos, obećanje za njih je: „Neće propasti nikad, i niko ih neće oteti iz moje ruke“ (D. Stefanović). Ono što isključuje mogućnost da ovce budu izgubljene je činjenica da one slušaju glas Pastira i slede Ga. Na taj način, one saznaju iz iskustva ono što Hristos izjavljuje da je sudbina Njegovog stada: „Ja sam dobri pastir: znam svoje, i moje znaju mene. Kao što mene zna Otac i ja znam Oca“ (stihovi 14 i 15 – SSP). Neopisivo je bliska i nežna veza između Spasitelja i onih koji Ga slede. Ništa se ne može porediti sa tim, osim čudesne ljubavi koja povezuje u jedno Oca i Njegovog jedinorodnog Sina.

Veliki broj ljudi, koji primenjuju na sebe obećanje da nikada neće nastradati, pokazuju da nemaju pravo razumevanje njegovog značenja i da ga ne poznaju na jedini način na koji se može poznavati, praktičnim iskustvom. A ipak, takvi uglavnom tvrde za sebe da su dosegli nivo duhovnog života, koji je daleko iznad prosečnog hrišćanskog iskustva. U mnogim slučajevima, kada im se predoči činjenica o pravoj, Gospodnjoj suboti, odbijaju da saslušaju glas koji im je sa neba govorio de-

set zapovesti, iako tvrde da su Njegove ovce. Ako im se ukaže na to da je neposlušnost Božjim zapovestima greh (1. Jovanova 3,4) i da je plata za greh smrt (Rimljanima 6,23), oni odgovaraju da to neće biti tako u njihovom slučaju, zato što su oni ponovo rođeni, a Hristos je obećao da nikada neće nastradati. Tako oni prisvajaju Hristova obećanja, kako bi ojačali sebe da nastave da krše Njegovu zapovest, nakon što dobiju spoznaju o grehu.

Ljudi koji koriste ove argumente gotovo bez izuzetka imaju stav (veruju – *prim. prev.*) da osoba koja je jednom spasena nikada ne može biti izgubljena, a tu ideju temelje na Hristovim rečima da niko neće otrgnuti Njegove ovce iz Njegove ruke. Jedna mlada dama koja je tako verovala nedavno je izjavila da bi joj oduzelo sav duševni mir kada ne bi mogla da veruje da, ma šta radila, nikada neće biti izgubljena.

To pokazuje žalosno ograničen pogled na Božji karakter i veliko delo spasenja. Ono nije tako nepouzdana prirode da niko ne može da uživa u njemu, ukoliko ne oseća da se Bog nekako obavezao pa ne može da odbaci osobu, čak i kada bi, radi naknadnog razvoja događaja, to želeo. Postoji dovoljno uverenje u Božjoj sopstvenoj ljubavi, da spasenje učini sigurnim za svakoga ko može da bude spasen. Teorije na koje smo upućeni su sotonin izum, kako bi držao ljude sebično zadovoljnim da ne znaju dubine Božje ljubavi, koja se ne treba vezivati za zadatak spasavanja neke osobe, već slobodno i rado čini za ljude više nego što oni mogu i da traže ili pomisle. Kao i obično, kada ljudi tako izvrću Pismo, uteha koju misle da dobijaju na sigurniji način, svojim sopstvenim tumačenjem – ispostavi se da uopšte nije uteha. Niko ne može poreći da se, i u Pismu i u ličnom životu, ljudi koji su nekada služili Bogu, okrenu od Njega i umru nepokajani. Pitajte onog koji veruje u teoriju „jednom u blagodat, uvek u blagodat“ kako miri svoje stavove sa ovim nesumnjivim činjenicama i on će odgovoriti: „O, oni nikada nisu bili stvarno ponovo rođeni, inače ne bi mogli da otpadnu“. „Međutim, dok su se izjašnjavali kao hrišćani, oni sami, i svi oko njih, verovali su da su ponovo rođeni. Kako vi možete biti išta sigurniji, nego oni, da ne grešite i da i vi nećete otpasti? I oni su bili isto tako samouvereni, kao što ste i vi sada, da su ponovo rođeni.“ Dato je Božan-

sko upozorenje: „Zato, koji misli da stoji, neka se čuva da ne padne“ (1. Korinćanima 10,12 – D. Stefanović). Jasno je, stoga, da ova sigurnost uopšte nije sigurnost i da ne može dati stvarnu utehu.

Ljudi koji zauzimaju takvu poziciju, čineći to, dokazuju da nisu rođeni od Duha, jer sam njihov stav proističe iz telesnog uma. Ovaj isti duh se pokazuje u mnogima koji žele da budu spaseni, ali koji u svetu i u telu nalaze privlačnosti koje prevazilaze Hristovu privlačnu silu nad njihovim srcima. Oni bi želeli da ih Gospod uzme silom i spase sve odjednom, na takav način da oni neće imati moć da u budućnosti popuste pred iskušenjem. Oni bi dali sve, kada bi to moglo da se učini za njih. Bili bi spremni da svoju budućnost predaju Gospodu, ako bi On to rešio jednim potezom. Njima se ne dopada proces da budu stalno spasavani od greha, jer su njihove sopstvene sklonosti često dominantne, a to za njih znači borbu da dozvole Gospodu da ih spase od greha koji žele da počine.

Ali sa Spasiteljem postoji savršena sloboda. „Gde je Duh Gospodnji, onde je sloboda“ (2. Korinćanima 3,17 – Čarnić). Sin čini ljude slobodnim; nema ropstva bilo koje vrste tamo gde On vlada, jer će On vladati ljubavlju ili neće uopšte vladati. Gospod nikada ne pretpostavlja o bilo čemu što se desilo ranije. On ne govori hrišćanima: „Ne, ne mogu vam dozvoliti da počinite taj greh. Poneo sam previše bola sa vama i suviše propatio, da bih pomislio da vam dozvolim da činite sada kako vam je volja, osim ako ne činite kako je meni volja. Obećali ste da ćete me slediti i nameravam da vas sada držim za vaše obećanje, bez obzira da li vam se to sviđa ili ne“. Ako bi neki hrišćanin rekao: „Kada sam obećao da ću Te slediti, nisam znao koliko bi svet mogao biti privlačan; u ovom slučaju, stvarno bih radije išao svojim sopstvenim putem“, Gospod ga neće prisiljavati na nevoljnu poslušnost. U Gospodnjoj službi, svaka duša je savršeno slobodna da produži dalje ili da se vrati. Isus ima zadovoljstvo u tome što zna da svaka duša koja Ga sledi, čini to samo i isključivo zato što više voli Njegovo društvo, nego bilo šta drugo. Ne postoje zaveti koji će ih vezati, nakon što ljubav ohladni. Jedina veza koja sjedinjuje Hrista sa Njegovim narodom jeste ljubav. U toj slobodi sadržana je radost odnosa. Najradosnija misao ot-

kupljenih je da su izabrani od strane Hrista i, dok On posmatra vojsku otkupljenih, Njegova sopstvena beskrajna ljubav pronalazi zadovoljstvo u pomisli da među njima nema nijednog koji neće dobrovoljno sve žrtvovati za Njega.

Koliko je zapravo više ohrabrujuće obećanje koje Hristos daje svojim ovcama. Gore navedeno nije napisano da, u najmanju ruku, umajni poverenje koje hrišćanin može osećati u pogledu svog konačnog spasenja, već samo da pokaže koliko to Božja obećanja čine sigurnijim, nego što mogu ljudske ideje. Ne postoji manjak sigurnosti za budućnost. Pavle izjavljuje da ni smrt ni život ni sadašnje stvari ni one koje će doći, neće moći da nas odvoje od Božje ljubavi, koja je u Hristu Isusu (Rimljanima 8,38.39). „Jer je sve vaše, bio Pavle, ili Apolo, ili Kifa, ili svet, ili život, ili smrt, ili sadašnje ili buduće stvari. Sve je vaše, i vi ste Hristovi“ (1. Korinćanima 3,22.23 – Bakotić). Ali Pismo takođe otkriva da je nada ovih stvari – živa nada. Stoga je njihov život sada naš, da uživamo, i kakvu god silu će budućnost otkriti u stvarima koje je Bog pripremio za one koji Ga vole, ta sila je sada za nas, ako šćepamo nadu. Tako, među stvarima koje će činiti privilegije hrišćana, čitamo o „silama sveta koji će doći“ (Jevrejima 6,5 – KJV).

Tako čitamo o Isusovim ovcama: „Ja im dajem život večni, i one nikad neće propasti (izginuti – Karadžić)“. „Propasti“ je upravo suprotno od „imati“ večni život. Bog je dao svog Sina, da oni koji veruju ne bi propali, nego da bi imali večni život (Jovan 3,16). Kako Hristos daje večni život? „Reči koje sam vam ja govorio, duh su i život su“ (Jovan 6,63 – SSP). „Moje ovce slušaju moj glas.“ Govoreći nam, Hristos nam daje večni život, a oni koji tako primaju večni život, nikada ga neće izgubiti, „oni nikada neće propasti“. Na taj način možemo sa sigurnošću znati da li imamo večni život, jer možemo znati da li primamo Njegovu Reč ili ne. I dokle god želimo da zadržimo večni život, možemo biti sigurni da ga zadržavamo, nastavljajući da slušamo Njegov glas.

Ljudi ne vrednuju Božju Reč kao što bi trebalo, zato što ne cene dovoljno to koliko je ona drugačija u odnosu na svaki ljudski govor. Za razliku od ljudskih reči, ona je puna večnog života i sile. Zato je u stanju da nas izgradi i dâ nam nasledstvo među posvećenima (Dela

20,32). Oni koji je primaju onakvu kakva jeste, ne kao ljudsku reč, već kao svemoćnu Božju Reč, nalaze da ona moćno deluje u njima. Oni, primajući Reč, primaju u sebe Božju silu, tako veliku, da niko ne može da ih otrgne iz Njegove ruke. Samo obrtanje procesa koji ih je doveo u Očevu ruku može ih istrgnuti iz te zaštite. Neverstvo će od njih sakriti Božju silu i ostaviti ih kao bespomoćne žrtve sotone, koje su same sebe osudile.

U Božjoj ruci ljudi su sigurni od svih zala. Ta ruka će ih voditi i držati u sigurnosti i pravednosti. Ona je tako snažna, da ne treba da ih stisne poput stege, kako bi ih sačuvala od zla. Njen stisak je beskrajno nežan i pun ljubavi. „Da, On je voleo narod; svi Njegovi sveti su u Tvojoj ruci; i seli su kod Tvojih nogu; svako će primiti od Tvojih reči“ (5. Mojsijeva 33,3 – KJV).

16. mart 1899.

14. BOŽJA SLAVA

JOVAN 11,32-45

Isus je bio u jednom zabačenom mestu preko Jordana, gde je otišao da bi izbegao stalne progone jevrejskih starešina. Tamo je učio narod u tišini „i mnogi onde verovali su u njega“ (Jovan 10,42 – Bakotić). Dok je bio u tom mestu, jedan od Njegovih najdražih prijatelja se razboleo i njegove sestre su poslale poruku Isusu, govoreći: „Gospode, evo bolestan je onaj koga voliš“ (Jovan 11,3 – SSP). „Kad je Isus to čuo, reče: ‘Ova bolest nije na smrt, nego na Božiju slavu, da se po njoj proslavi Sin Božiji.’“ (stih 4). Ipak, Lazar je umro. Šta ćemo onda reći? Šta bismo rekli, da je to slučaj u današnje vreme, a ne događaj iz prošlosti – da smo primili uverenje da bolest našeg voljenog nije na smrt, nego za Božju slavu, a on sada leži hladan i bez života? Da li bismo rekli da je Božja reč podbacila? Da je, ili Gospod pogrešio ili smo mi pogrešno razumeli Njegove reči? To je ono što bismo verovatno rekli, ali to je upravo ono što ne bi trebalo da kažemo. „Reč Boga našeg ostaje dovek“ (Isaija 40,8 – Daničić). Iako je Lazar bio danima mrtav, njegova bolest nije bila na smrt, nego za Božju slavu. Možete li verovati u Gospodnju reč, čak i kada je „očigledno“ da je podbacila? To je vera; a vera koju neće uzdrmati ništa što se desi, doneće pobjedu iz poraza i život iz smrti.

Konačno je Učitelj došao u dom u kome je proveo mnogo ugodnih sati u nesputanom, mirnom, hrišćanskom druženju. Bio je dočekan rečima: „Gospode, da si bio ovde, moj brat ne bi umro“ (stihovi 21 i 32). To je bio pozdrav svake od sestara. Gotovo da je delovalo da je Prijatelj bio ravnodušan. On je čekao dva cela dana, nakon što je čuo za Lazarevu bolest, pre nego što je krenuo da Ga vidi. O, slavna ravnodušnosti! Bila je to ravnodušnost Svemoćnog – nije bio ravnodušan prema ljudskoj patnji i ljudskoj potrebi, nego ravnodušan prema pretnjama neprijatelja, čija ni najveća sila nije mogla da postigne ništa. To je bila nepokolebljiva mirnoća koja dolazi iz svesti o „svakoj vlasti“ (Matej 28,18). Niko, ni na koji način, ne može da otrgne nijednu dušu iz ruke velikog Pastira. Vrata groba ne mogu da nadvladaju onog kojeg On nosi na svom srcu.

Šta treba da bude u žurbi? „Onaj koji veruje, neće se žuriti (plašiti – Daničić)“ (Isaija 28,16 – KJV). Pretpostavimo da se grob za trenutak zatvorio za onim za koga se tvrdi da je njegov plen: to nije dokazalo ništa. Kada je general, u žaru borbe, bio obavješten da je taj dan izgubljen, on je hladnokrvno odgovorio: „Dobro, ponovo ćemo ga osvojiti“ i to je i učinio. Poraz je bio samo korak ka pobjedi. Dakle, smrt nije zbunila Onoga koji je mogao da kaže: „Ja sam vaskrsenje i život; koji veruje mene ako i umre živeće. I nijedan koji živi i veruje mene neće umreti vavek (doveka – Čarnić)“ (stihovi 25 i 26 – Karadžić). Kakvo se čudno poverenje u Očevu silu pokazalo u Isusovoj prividnoj ravnodušnosti! On ništa nije tražio za sebe; On je priznao da nema nikakvu silu u sebi, već je znao kome je verovao i u miru i poverenju je bila Njegova snaga. Kakva lekcija o poverenju se za nas nalazi u ovoj priči o Isusu i Lazaru. „Verujte u Gospoda zauvek, jer je u Gospodu Jahvi večna snaga“ (Isaija 26,4 – KJV).

„A Isus zaplaka“ (stih 35 – SSP). I Marija i Marta su plakale, kao i Jevreji koji su došli da im izjave saučešće. Svi su plakali. Međutim, ako neko misli da je Isus plakao kao što su to činili ostali, pravi veliku grešku. Nažalost, nijedna od engleskih verzija Biblije ne ukazuje ni na kakvu razliku u ovome, ali postoji značajna razlika. U grčkom tekstu se koriste dve različite reči i neki prevodi su verni tome. Reč koja se koristi u vezi sa Marijom, Martom i ostalima, pravilno je prevedena kao „plakati“ i može se koristiti da označi bilo kakvo glasno kukanje i jadikovanje; ali, Isus je jednostavno „prolio suze“. Božanski izvor ljubavi i saosećanja je uvek pun do preliivanja. Isus mora da je prolio suze na prizor ljudske patnje, čak i kada je znao da je u Njegovim rukama sila da to ukloni, a bio je samo na korak da to i učini. Ovde je primer za nas, da ne bismo „žalili kao ostali koji nemaju nade. Jer, ako verujemo da je Isus umro i vaskrsao, tako će Bog i one koji su zaspali u Isusu, dovesti s njim“ (1. Solunjanima 4,13.14 – D. Stefanović). Onaj koji žali samo sa Isusom i samo onako kako On žali, ima takvu radost o kojoj svet ne zna ništa.

„A Isus se opet duboko potrese u sebi pa ode do groba. Bila je to pećina na koju je bio navaljan kamen. Isus reče: ‘Od-

maknite kamen.’ A pokojnikova sestra Marta reče: ‘Gospode, on zaudara, već mu je četvrti dan (u grobu – Čarnić).’ ‘Zar ti nisam rekao da ćeš videti Božiju slavu ako budeš verovala?’ upita je Isus. Tada odmaknuše kamen, a Isus podiže pogled pa reče: ‘Oče, hvala ti što si me uslišio. Znao sam da me uvek uslišavaš, ali ovo rekoh radi naroda koji ovde stoji, da poveruju da si me ti poslao.’ Kad je to izgovorio, povika iz sveg glasa: ‘Lazare, izađi!’ I mrtvac izađe, ruku i nogu obavijenih zavojima, a lica povezanog ubrusom. A Isus im reče: ‘Skinite to s njega i pustite ga da ide.’ (Jovan 11,38-44 – SSP).

„Videćeš Božju slavu“ (stih 40 – Karadžić). Da li je neka zaslepljujuća svetlost zasijala na društvu koje se tamo skupilo? Nema dokaza za tako nešto. Sve je bilo mirno i nikakva svetlost se nije pojavila ni na kome, osim uobičajene dnevne svetlosti; ipak, svi koji su bili prisutni, videli su Božju slavu. Kako? – U sili koja se pokazala u vaskrsenju Lazara. Kada je Isus pretvorio vodu u vino, na svadbi u Kani, „On je pokazao svoju slavu“ (Jovan 2,11 – KJV). Božja slava je Njegova sila, a to je Njegova pravednost. „Bog je svetlost“ (1. Jovanova 1,5 – SSP), tako da je Njegova slava Njegova sopstvena ličnost – Njegov karakter – a pošto je Njegova slava zapravo Njegova sila, vidimo da je On slavan i silan, zato što je pravedan.

Da su Božja sila i slava isto, može se saznati poredeći Rimljanima 6,4 i Efescima 1,17-21. U ovom prvom čitamo da je „Hristos bio podignut iz mrtvih slavom Oca“ (KJV), a u drugom čitamo da je Hristovo vaskrsenje iz mrtvih i Njegovo podizanje sa desne strane Boga na nebesima, bilo rezultat delovanja „moćne sile“ Boga. Ova sila je bila „učinjena u Hristu“ (stih 20) i, štaviše, Božji Duh žarko želi da mi znamo „izobilnu veličinu“ te sile, koja je „na nama koji verujemo“ (stih 19). Šta god Duh želi za nas, mi ćemo to imati, ako pristanemo da budemo vođeni Duhom. Razmislimo šta to znači za nas.

Božja slava je sila vaskrsenja, a tu silu je moguće, čak apsolutno neophodno, da poznajemo (Filibljanima 3,10). Na ovo smo pozvani: „Proslavite, dakle, Boga telom svojim!“ (1. Korinćanima 6,20 – D. Ste-

fanović). To ne može značiti ništa manje, nego da sila Hristovog vaskrsenja treba da se pokaže u telima hrišćana. Ali to je sila kojom je Lazar bio podignut iz mrtvih – sila kojom je Hristos bio podignut iz groba. A to znači silu – Hristov život – u ljudima, koja će ih podići iznad sile smrti. „Uvek noseći u telu umiranje Gospoda Isusa... da bi se i Isusov život mogao pokazati u našem smrtnom telu“ (2. Korinćanima 4,10.11 – KJV).

Isto se navodi i u Rimljanima 8,10.11. „Ako je Hristos u vama, telo je mrtvo zbog greha; ali Duh je život zbog pravednosti. Ali, ako u vama prebiva Duh Onog koji je podigao Isusa iz mrtvih, Onaj koji je podigao Hrista iz mrtvih takođe će oživeti [učiniti živim] i vaša smrtna tela, svojim Duhom koji prebiva u vama“ (KJV). Duh je život; stoga Duh ne može prebivati u čoveku u punini, a da ne daje život tom čoveku. Život Duha čini da čovek živi, uprkos smrtnosti. Da je to davanje života sada, u sadašnjem svetu, a ne nešto što se očekuje u nekoj budućoj prilici, pokazuje se sledećim stihom: „Tako, dakle, braćo, nismo dužnici telu - da po telu živimo. Jer ako po telu živite, umrećete; ako pak Duhom (kroz Duha – KJV) umorite (usmrćujete – SSP) telesna dela, živećete“ (Čarnić). Primivši Duha, mi smo dužni da živimo po Duhu, a ne po telu. Naime, Duh nam daje svu svoju puninu, tako da sve dugujemo Njemu; a u tom stanju, telo nam ne daje ništa od svoje pokvarenosti, tako da njemu ne dugujemo ništa. Međutim, kada nam telo ne daje ništa od svoje pokvarenosti, onda smo oslobođeni iz ropstva pokvarenosti u slavu slobode Božjih sinova.

Ista istina se uči u Isaiji 40,3-5: „Glas je nekoga koji viče: Pripravite u pustinji put Gospodnji, poravnajte u pustoši stazu Bogu našem. Sve doline neka se povise, i sve gore i bregovi neka se slegnu, i što je krivo neka bude pravo, i neravna mesta neka budu ravna. I javiće se slava Gospodnja, i svako će telo videti; jer usta Gospodnja govoriše“ (Daničić). Gde treba da se pripremi Gospodnji put? – U ljudima. Gospodnji put se priprema tako što se ljudi pripremaju za Gospoda. „A ti ćeš se, dete, zvati prorok Svevišnjega, jer ćeš ići pred Gospodom da mu pripremiš put, da obznaniš njegovom narodu da je spasenje u oproštenju njihovih greha“ (Luka 1,76.77 – SSP). Gospodnji put je u srcima i živo-

tima Njegovog naroda. Kada se taj put pripremi, onda se slava Gospoda mora i hoće otkriti u Njegovom narodu; a slava Gospoda je Njegov život. Verovanjem mi primamo Gospoda i postajemo Božji sinovi; i tako i nama, kao i Lazarevim sestrama, dolaze reči: „Ako veruješ, videćeš Božje spasenje“ (Jovan 11,40 – parafraza stiha). Kakve slavne stvari je Bog pripremio za one koji Ga vole!

„Razvežite (oslobodite – KJV) ga i pustite ga nek ide!“ (stih 44 – Bakotić). Hristos je došao da zarobljene pusti na slobodu. „Ja, Gospod, pozvao sam Te u pravednosti i držaću Te za ruku i čuvaću Te i daću Te za savez narodu, za svetlost neznabožaca; da otvoriš oči slepima, da izvedeš zatvorenike iz zatvora i one koji sede u tami iz zatočeništva“ (Isaija 42,6.7 – KJV). Međutim, predata nam je reč pomirenja; ona je stavljena u sve koji su pomireni. Ljudima je povereno delo koje je Isus iz Nazareta započeo. „Ovako govori Gospod: U pogodno vreme sam te čuo i u dan spasenja sam ti pomogao; i čuvaću te i daću te da budeš savez narodu, da utvrdiš Zemlju, da naslediš opustošeno nasleđstvo; da bi mogao da kažeš zarobljenima: Izađite; i onima koji su u tami: Pokažite se“ (Isaija 49,8.9 – KJV). Poređenje ovog teksta sa 2. Korinćanima 6,1.2 pokazaće da su oni koji veruju u Hrista oni kojima je to upućeno. Ne samo da Hristovi ljudi treba da imaju nepobediv Hristov život koji će se pokazati u njihovim smrtnim telima, već treba i da služe drugima.

23. mart 1899.

15. POMAZANJE U VITANIJI

JOVAN 12,1-11

„Šest dana pre Pashe Isus ode u Vitaniju, gde je bio Lazar, koga je Isus vaskrsao iz mrtvih. Onda mu spremiše večeru. Marta je služila, a Lazar je bio među onima koji su s njim ležali za trpezom. Tada Marija uze litru skupocene mirisne pomasti (mira – Čarnić) od čistog narda, pomaza Isusove noge i obrisa ih svojom kosom. I kuća se ispuni mirisom pomasti. A Juda Iskariotski, jedan od Isusovih učenika - koji će ga kasnije izdati - reče: ‘Zašto se ova pomast nije prodala za trista dinara i to podelilo siromasima?’ On to nije rekao zato što mu je bilo stalo do siromaha, nego zato što je bio kradljivac: kod njega je bila kesa s novcem pa je uzimao ono što se u nju stavljalo. Tada Isus reče: ‘Pusti je, neka to sačuva za dan moje sahrane. Siromahe ćete uvek imati sa sobom, ali mene nećete uvek imati’“ (SSP).

„Silno mnoštvo Judeja (tako i običan jevrejski narod – KJV) sazna da je Isus u Vitaniji pa odoše onamo, ne samo zbog Isusa nego i zbog Lazara, koga je Isus vaskrsao iz mrtvih. A prvosveštenici odlučiše da i Lazara ubiju, jer su zbog njega mnogi Judeji odlazili k Isusu i verovali u njega“ (stihovi 9-11).

Šest dana pre pashe znači šest dana pre krsta Golgote. Niko od onih koji su sedeli za stolom sa Isusom to nije znao; ali Isus je veoma dobro znao. Zaista, Isus je uvek hodao pod krstom, jer je od početka svoje službe znao kakav će biti njen kraj; i znao je kada će se tačno dogoditi izdaja i raspeće, jer je On sam govorio svojim učenicima o tome kada su bili na putu za Jerusalim. Ipak, bio je miran (smiren), kao i u bilo koje drugo vreme. Nije bilo ničega u Njegovom izgledu ili postupcima što bi pokvarilo mir ili radost praznika.

Kakvu pouku to sadrži za nas! Isus je sve dane živeo tako savršeno, kao što bi eventualno mogao živeti svoj poslednji dan i zato nije bilo

potrebe da učini neku veliku promenu poslednjeg dana. Većina ljudi bi smatrala da je to pokazivanje nerazboritosti ili razmetanje hrabrošću ili pak ozbiljna neosetljivost od strane čoveka koji bi trebalo da prisustvuje gozbi šest dana pre časa za koji je znao da će u njemu pretrpeti smrt; ali mi znamo da to nije bilo tako u Isusovom slučaju. Zašto bi On odbio da u poslednjoj nedelji svog zemaljskog života postupa isto kao što je uvek postupao? Zašto provoditi vreme u žalosnim „pripremanama za smrt“? To uvek podrazumeva da je čovek svestan protraćenog života. Nikakva priprema nije potrebna za smrt; sve što čovek treba da uradi je da bude pripremljen da živi, i to da zaista živi, a onda, ako dođe smrt, biće spreman za nju, bez obzira kako ili kada ona dođe.

Ako se stavimo na mesto tih učenika, nećemo se čuditi njihovoj ogorčenosti zbog, naizgled, rasipanja skupog ulja. Upućivanje na zapis u dvadeset šestom poglavlju Jevanđelja po Mateju pokazuje da su i drugi učenici bili ogorčeni, isto kao i Juda. Koliko često smo pokazali ono za šta smo mislili da je „pravedna ogorčenost“ zbog nekog navodnog rasipništva ili kada je učinjeno nešto za šta nismo mogli da vidimo nikakav razlog. Veoma smo skloni tome da ishitreno sudimo. Zar ne možemo iz ovoga naučiti lekciju? Možemo videti da je to bilo pogrešno u ovom slučaju; ali to, samo po sebi, nije tako očigledno, kao u mnogim slučajevima kada to možemo odmah da uočimo. Da su učenici znali sve okolnosti, kao što ih mi znamo sada, i kao što su oni znali kasnije, niko od njih, osim Jude, ne bi gundao.

Jedanaest učenika bilo je iskreno u svojoj brizi za siromašne, dok je Juda bio licemerni lopov; ipak, njihova revnost je bila potpuno neumesna. Zaista, oni su sebe učinili onima koji imaju udela u Judinom grehu, zato što je on bio predvodnik u osudi Marijinog čina, pošto se na ovom mestu spominje da se samo on požalio. Da su znali koji duh ga je pokretao, ne bi ni pomislili da mu se pridruže u njegovom negodovanju. Ovde ponovo možemo naučiti da se čuvamo od prelakog pristajanja uz nečiju pritužbu i prelakog pridruživanja nečijoj osudi onoga što je, naizgled, jasno da je pogrešno. Ako nismo pažljivi, možda učvršćujemo nekog izdajnika u njegovim pokvarenim namerama, umesto da pomažemo ljudima koje pate.

Kada su učenici videli da je cela količina ulja upotrebljena na Isusa, rekli su: „Čemu to rasipništvo?“ (Matej 26,8 – SSP). Razmislite o potrošenoj vrednosti celogodišnjeg rada na jedan poklon i to na nešto što bi moglo da se iskoristi samo jednom! Tri stotine dinara je bila plata za posao od tri stotine dana. Pogledajte Mateja 20,1.2. Ali to je bilo dato svojevolsjno i Isus nije ukorio davaoca, naprotiv, pohvalio ju je. Ništa se ne rasipa što se iskrenog srca daje Gospodu. U stara vremena, Božji narod je spaljivao cele životinje na oltaru i nudio veoma skup tamjan i Bog je to prihvatao, da, nalazio je zadovoljstvo u tome. Međutim, Božje zadovoljstvo takvom službom zavisilo je od stanja srca poštoavaoca. Kada je srce bilo ispunjeno zlom, tamjan je bio mrzak i mnoštvo celih žrtava paljenica nije imalo svrhu (Isaija 1,10-13). Ali, kada je srce bilo pročišćeno verom, i žrtva predstavljala radost zbog darovane pravednosti, onda je Bog bio zadovoljan jer je „Božja žrtva slomljen (skrušen – Daničić) duh“ (Psalam 51,17-19 – KJV).

Postoji samo jedna žrtva koja je ikada bila učinjena (podneta) ili koja ikada može biti učinjena, a to je Hristova žrtva. Nijedan čovek još nikada nije „učinio žrtvu“ za Boga. Mnogi su „ponudili žrtve“, i to žrtve koje su bile i prihvatljive, ali to su bile žrtve koje je sam Bog obezbedio. U jednoj žrtvi Bog nam je dao sve, i očekuje se da vratimo od Njegove punine, koju smo svi primili, što služi tome, ne da Njega obogati, nego da pokaže našu zahvalnost za dar i poverenje u taj dar. Tajna svake prihvatljive žrtve je poverenje u Boga. „Verom je Avelj Bogu prineo bolju (prihvatljiviju – KJV; uzvišeniju – Bakotić; veću – Karadžić) žrtvu nego Kain“ (Jevrejima 11,4 – SSP). To što onaj koji žrtvuje zaista govori – to što njegov prinos znači – jeste da sve vraća Gospodu, a On ga i dalje podupire. Sa Hristom primamo sve od Boga. Bog ima obilje svega i bogato daje. Ne samo da šalje kišu na nepravedne, isto kao i na pravedne, nego čini da kiša pada u pustinji, gde nema čoveka (Jov 38,26). Da li je to protraćeno? O, ne; neće se vratiti Njemu prazno. Nijedan od Božjih darova nije protraćen i ništa nije protraćeno što se Njemu daje. Samo davanjem sebe i svega što imamo Gospodu, možemo biti sačuvani. Onaj koji hoće da sačuva svoj život, izgubiće ga, a onaj koji hoće da izgubi svoj život radi Hrista, sačuvaće ga za večni život.

Kakav primer imamo u ovoj pouci o slepilu i pokvarenosti neverstva. Lazar je bio podignut iz mrtvih i, samim tim, mnogo interesovana se usmerilo na njega. Čudo je dovelo do toga da mnogi poveruju u Isusa. Ljudi su se okupljali da vide čoveka koji je bio mrtav četiri dana, i sahranjen, a koji je sada bio živ, i mnogi od njih su otišli verujući. Šta su neverni sveštencički poglavari učinili? Oni su bili odlučni da ne veruju i da, ako bi mogli, pripomognu u tome da ne dozvole da bilo ko drugi poveruje; tako su odlučili da pogube Lazara, kako bi taj svedok Hristove sile bio uklonjen. Još su mislili da rade za dobro naroda. Čudno je što nisu mogli da uvide da, kada su smatrali da je neophodno počiniti ubistvo, kako bi zadržali svoju poziciju, onda ta pozicija mora da bude pogrešna; jer istina nikada ne može da se održi nasiljem i zločinom. „Jer srdžba (gnev) čovečja ne čini pravde Božje“ (Jakov 1,20 – Šarić). To pokazuje zlo na koje neverstvo tera ljude. Što se tiče tog slepila, razmislite o njihovom planiranju da ubiju čoveka koji je bio podignut iz mrtvih Božjom slavom i za Božju slavu, kako bi učutkali njegovo živo svedočanstvo o sili Hrista da dâ život! Kako su mogli očekivati da ga ubiju? Oni bi se tako borili direktno protiv Boga. Čak i da je sveštenicima bilo dozvoljeno da ubiju Lazara, rezultat bi nužno bio njegovo ponovno vaskrsenje pod upečatljivijim okolnostima, nego ranije. Bog čini da Ga čak i čovečiji gnev hvali, tako da niko ne može činiti ništa protiv istine, već za istinu. Ko ne bi želeo da bude u skladu sa silom koja će tako sigurno trijumfovati, da joj čak i protivljenje ide na ruku?

30. mart 1899.

16. ISUS UČI PONIZNOSTI

JOVAN 13,1-17

Tekst koji predstavlja lekciju za ovu nedelju je tako bogat i tako sveobuhvatan u uputstvima koja daje, da ćemo ga citirati u celini, iz Revidirane verzije. Samo čitanje teksta ne može da ne koristi čitaocu. Posvetite mu pažnju brižljivo i sa molitvom.

PRIMER

„Pre samog Praznika Pashe, Isus, znajući da je došao njegov čas da pređe sa ovog sveta Ocu, do kraja pokaza ljubav prema svojim, prema onima koje je voleo na ovom svetu. Služila se večera, a đavo je u srce Jude, sina Simona Iskariotskog, već stavio misao da izda Isusa. Znajući da mu je Otac sve predao u ruke, i da je izašao od Boga i da se Bogu vraća, Isus ustade od večere i skide ogrtač pa uze ubrus i opasa se. Onda u lavor nasu vode i počeo da pere noge učenicima i da ih briše ubrusom kojim se opasao. Tako stiže i do Simona Petra, koji mu reče: ‘Gospode, zar ćeš mi ti oprati noge?’ ‘Ti sad ne znaš šta ja činim’, odgovori mu Isus, ‘ali shvatićeš kasnije’. A Petar mu reče: ‘Nećeš ti meni prati noge nikada!’ ‘Ako te ne operem’, odgovori mu Isus, ‘nećeš imati udela sa mnom’. ‘Gospode’, reče mu Simon Petar, ‘onda nemoj samo noge, nego i ruke i glavu!’ ‘Okupani ne treba da opere ništa osim nogu jer je ceo čist’, reče mu Isus. ‘I vi ste čisti, ali ne svi’. Znao je ko će ga izdati pa je zato rekao: ‘Niste svi čisti’.

A kad im je oprao noge, uze svoj ogrtač i ponovo leže za trpezu pa ih upita: ‘Razumete li to što sam vam učinio? Vi me zovete Učiteljem i Gospodom, i dobro kažete jer to jesam. Pa ako sam ja, Gospod i Učitelj, oprao noge vama, onda treba i vi da perete noge jedan drugom. Dao sam vam primer da i vi činite onako kako sam ja učinio vama. Istinu vam kažem: slu-

ga nije veći od svoga gospodara, ni poslanik od onoga koji ga je poslao. Pošto to znate, blago vama ako tako budete i činili“ (Jovan 13,1-17 – SSP).

Ovde imamo priču; razmotrimo neke od bogatih pouka koje ona sadrži za nas. Ne možemo je iscrpeti. Najviše što se može učiniti u ovom tekstu biće samo da se predlože neke stvari za razmišljanje.

NE NEKA UOBIČAJENA POJAVA

Na prvom mestu treba napomenuti da ovo nije bila nikakva uobičajena pojava. Neki ljudi umišljaju da je taj čin pranja nogu bio nešto što je bilo neophodno obaviti, zbog činjenice da su ljudi nosili niske sandale, tako da su se noge brzo prljale te je bilo potrebno često pranje, i da je to bio uobičajeni čin ljubaznosti, da domaćin učini takvu uslugu za svoje goste. To je potpuna uobrazilja. Pod pretpostavkom da je to istina, kakav bi on bio domaćin, koji bi zanemario ono što bi trebalo biti učinjeno kada gosti prvi put uđu u kuću – ako bi uopšte zanemario – do trenutka nakon što su seli da večeraju? Šta biste pomislili da ste pozvani na gozbu i usred nje vas domaćin pozove da se okupate? Ne; tvrdnja da je pranje nogu bio uobičajeni čin ljubaznosti samo pokazuje Isusa kao nemarnog; a ta činjenica sama to opovrgava.

Zaista je bilo uobičajeno da domaćini obezbede vodu za noge svojih gostiju, ali ne i da peru njihove noge. Svako je to radio sam za sebe. Domaćin ne bi mislio o pranju nogu svojih prijatelja ništa više nego što bismo mi mislili o pranju ruku i umivanju svojih prijatelja kada stignu nakon putovanja. Mi im obezbedimo vodu i ostavimo da se sami srede. Tako je bilo i u starim vremenima. Avram je bio primer gostoljubivosti, ali nije oprao noge trojici ljudi koje je tako učtivo primio. Potrčao im je u susret, poklonio im se do zemlje i pozvao ih da uđu, govoreći: „Da vam donesem malo vode i operite noge, te se naslonite malo pod ovim drvetom. I izneću malo hleba, te potkrepite srce svoje“ (1. Mojsijeva 18,4.5 – Daničić). Ovde veoma jasno vidimo da se očekivalo da gosti sami operu svoje noge. Otuda je izazvalo krajnje čuđenje kod učenika

to kada su videli da je Isus počeo da pere njihove noge. Oni nikada ranije nisu videli niti čuli za tako nešto.

HRISTOS KAO SLUGA

Ko je učinio ono što se nije očekivalo da učini ni običan sluga? Bio je to Isus, Božji Sin. Da li je to učinio zato što je izgubio iz vida dostojanstvo svog položaja? Nikako; On je to učinio potpuno svestan da je došao od Boga i da odlazi Bogu. Znao je da je On njihov Gospod i Učitelj i ništa što je učinio nije bilo u suprotnosti sa tom činjenicom. On nije unizio sebe. Nijedan od Njegovih učenika nije imao ništa manje poštovanja prema Njemu zbog onoga što je uradio. Njegovo dostojanstvo je bilo istinsko dostojanstvo, koje ne mora da se štiti da bi se sačuvalo, već koje čuva samo sebe i oplemenjuje sve čega se prihvati.

Ovo je bila lekcija o službi. Isus je rekao: „Znate da knezovi nezabožaca sprovode vlast nad njima i velikaši ih drže pod vlašću. Ali tako neće biti među vama, nego koji god hoće da bude velik među vama, da vam bude sluga, i koji hoće među vama da bude prvi, da vam bude sluga. Tako ni Sin čovečji nije došao da mu služe, nego da služi, i da da život svoj u otkup za mnoge“ (Matej 20,25-28 – kombinacija prevoda KJV-Bakotić). Baš tom prilikom je rekao: „Ko je veći: onaj za trpezom ili onaj koji služi? Zar nije onaj koji je za trpezom? A ja sam među vama kao onaj koji služi“ (Luka 22,27 – SSP). Isus je bio najveći od svih, zato što je činio poniznu službu.

„Neka u vama bude ovaj um, koji je bio i u Isusu Hristu, koji, iako je bio u Božjem obličju, nije pomišljao da se otima da se izjednači sa Bogom; nego je lišio sebe ugleda, uzeo na sebe obličje sluge i bio učinjen poput ljudi.“ (Filibljanima 2,5-7 – KJV)

Obratite pažnju da je obličje, a ne karakter sluge bilo ono što je Isus uzeo na sebe. Zašto nije, dolazeći na Zemlju, uzeo karakter sluge? – Zato što je to već imao. On je došao na Zemlju da bi svet video i znao

upravo kakav je On, ali je morao da dođe u obličju koje bi oni cenili. Ljudske ideje su bile tako izopačene da, u slučaju da je Isus došao na Zemlju u carskom izdanju i sa nebeskom slavom, oni Ga nikada ne bi mogli povezati sa službom i tako ne bi mogli da nauče lekcije o služnji, koje je trebalo da nauče.

Zato je On promenio svoje obličje i dopustio da Njegov život pokaže ko je On. Oni koji Ga prepoznaju kao Gospoda i priznaju kao takvog, čak i dok nosi obličje sluge, jednog dana će imati privilegiju da Ga gledaju kako služi i da budu služeni od strane Njega, kada bude obučen kao Car nad carevima i Gospodar nad gospodarima; jer nam On kaže: „Blago onim slugama koje gospodar, kad dođe, nađe budne (a oni straže – Karadžić; bdiju – Bakotić). Zaista vam kažem da će se opasati i posadiće ih za trpezu, pa će pristupiti i služiti im“ (Luka 12,37 – kombinacija prevoda D. Stefanović-Čarnić).

PONIZNOST NAJVIŠEG

Kakva čast je biti služen od strane Cara slave! Pa ipak, baš tu čast mi svi primamo svakog dana; jer Bog svemira utvrđuje i održava svu prirodu u funkciji da nam služi. Dan i noć On čeka da se pobrine za svaku potrebu. Svakog trenutka On posmatra, da bi video da nam ništa ne nedostaje. On nam daje život i disanje i sve i obavlja za nas službu za koju nijedan zemaljski sluga ne bi mogao biti unajmljen da čini, čak i kada bi imao moć. Setite se da je Isus bio otkrivanje Boga ljudima. Ko god je video Njega, video je Oca (Jovan 14,9). Stoga je Isusov čin pranja nogu svojim učenicima bio osmišljen da nam pokaže da je Najviši Bog zapravo sluga svih. Isus Hristos je bio „Bog koji se pokazao/ispoljio u telu“ (1. Timotiju 3,16 – KJV). Kada je Isus rekao: „Učite se od mene, jer sam krotak i smeran (ponizan – KJV) u srcu“ (Matej 11,29 – D. Stefanović), On je objavljivao Božji karakter. Čovek obično ne očekuje krotkost i poniznost u carskim dvorovima niti u samim carevima; ali Car nad carevima je krotak i ponizan u srcu. Iako je On „Visoki i Uzvišeni“ koji prebiva „na visokom i svetom mestu“, On prebiva i sa onim ko je pokajničkog i poniznog/skromnog duha (Isaija 57,15 – KJV).

Njegova krotkost čini Njegovu veličinu i samo Njegova blagost je ono što nas čini velikim (Psalam 18,35).

Mi Njega zovemo Gospodom i Učiteljem; a da li to i mislimo? Da li je On naš Gospod(ar)?¹ Ako jeste, onda smo mi, i priznajemo da jesmo, sluge. „Jer kakav je on, takvi smo i mi na ovom svetu“ (1. Jovanova 4,17 – Čarnić). On je Gospodar sluga, jer je Gospodar jednostavno zato što je sluga. On nama nije Gospodar, ako mi nismo, kao i On, sluge. On je Gospodar, ne da bi vladao nad svojim sledbenicima, nego da bi ih vodio. Sam naziv „učenici“ ili „sledbenici“ ukazuje na to da je On vođa. A to pokazuje apsolutno jedinstvo cilja i karaktera između njih. Oni su onakvi kakav je On. On se od njih razlikuje samo po rangu, ne po rodu. On je Gospodar, ne zato što vlada dok oni služe, nego zato što On više služi, nego oni. Kada ovo shvatimo, znaćemo kakva je naša dužnost na bilo kojoj poziciji vlasti na koju možemo biti postavljeni u Hristovom telu.

DOSTOJANSTVO POSLA

Primer Hrista kako pere noge svojim učenicima uči nas lekciji u vezi sa dostojanstvom posla i pokazuje nam da ne postoji nešto poput „ponižavajućeg“ posla. Svako ko se stidi poštenog posla, nije Hristov sledbenik, jer je On veći deo svog zemaljskog života proveo kao stolar. Svako ko i sa najmanjim stepenom potcenjivanja gleda na onog ko je zaposlen u najnižoj službi ili ko se u bilo kom stepenu oseća superiornije u odnosu na slugu koji obavlja legitiman posao na najnižem položaju, stavlja sebe iznad Hrista i prezire Hrista. Sve dok svet postoji, moraju postojati i neki koji su ono što svet naziva slugama. Nužno mora postojati podela posla. Niko ne može raditi sve. Neki su sposobni za jednu stvar, a drugi za neku drugu. Međutim, ono čemu svako treba da bude naučen je da sve vrste poštenog i neophodnog posla stoje na istom nivou. Svi koji se susreću sa krajem svog postojanja na ovom svetu, jesu sluge. Čitajte Kološanima 3,22-24 i 4,1: „Sluge, slušajte u svemu svoje gospodare po puti (telu – Karadžić), ne samo pred očima

---

¹ Engleska reč *Lord* znači i Gospod i gospodar – *prim. prev.*

radeći kao da ljudima ugađate, nego u bezazlenosti (jednodušnosti – KJV; prostoti – Čarnić; iskrenog – SSP) srca bojeći se Gospoda; i sve što činite, od srca činite kao Gospodu a na kao ljudima, znajući da ćete od Gospoda primiti nasleđe u ime nagrade. Hristu, Gospodu, služite.“ „Gospodari, dajte slugama svojim što je pravo i pravedno (pravdu i jednakost – Karadžić), znajući da i vi imate Gospodara na nebesima“ (Bakotić). Tako vidimo da su svi – i bogati i siromašni, na visokom i niskom položaju – sluge jednog Gospodara. Činjenica da mnogi odbijaju da priznaju taj odnos, ne poništava istinu. Vidimo da, kada neko prezire drugoga, koji se naziva slugom ili nosi odeću sluge, znači da poriče da je i on sam sluga i da prezire svog Gospodara koji je, i obličjem i činjenično, sluga. Nije ono na čemu neko radi, već duh u kojem radi, ono što određuje stepen njegove službe. Brisanje podova i čišćenje cipela je isto tako časna služba, kao što su i propovedanja ili pisanje knjiga. Voditi zapregu konja je po sebi isto tako dostojanstven poziv, kao i voditi državu; a čovek koji svoju zapregu vodi dobro, i kao Hristov radnik, časniji je od onog koji vodi državu bez ikakve pomisli o svojoj odgovornosti prema Bogu. Naučite od Hrista da je posao Božji dar ljudima i da, kada se obavlja kako treba, ujedinjuje čoveka sa Bogom.

LEKCIJA O LJUBAVI

Pogledajte ponovo u gornju sobu gde je Isus oprao noge svojih učenika. Juda je bio među njima, iako je đavo već bio stavio u njegovo srce to da izda svog Gospoda i već je bila napravljena pogodba sa sveštениčkim starešinama. Isus je dobro znao šta je bilo u Judinom srcu, ali drugi učenici, Judina sabrača, to nisu znali. Isus je sve vreme znao za pohlepu koja je bila u Judinom srcu i znao je da će ga ta pohlepa učiniti Njegovim izdajnikom. Znao je za bes koji je ispunio Judino srce kada nije uspeo da obezbedi vrednost ulja koje je izliveno na Učitelja. Video je Judu kako odlazi sveštениčkim poglavarima i pravi pogodbu koja je zapravo značila ubistvo. Ipak, Gospod je nastavio da pere i Judine noge, isto kao što je učinio i ostalima. Nikakva senka različitosti se nije primetila u Njegovom postupanju prema njima. Delom, izgle-

dom ili gestom Isus nije dao nikakav nagoveštaj da zna da Juda nije bio tako odan, kao ostali od dvanaestorice. Njegov odnos sa Judom, izdajnikom, bio je obeležen istom nežnošću kao i sa Jovanom, omiljenim učenicom. Neka oni koji običavaju da pranje nogu smatraju činom ljubaznosti sagledaju ovaj njegov aspekt, kao primer ljubaznosti kakvu svet nikada nije video.

Međutim, to nije bio samo neki čin puke ljubaznosti. To je bila ljubaznost koja prirodno izvire iz savršene ljubavi. Nije bilo ničega što je kod Isusa bilo „pretvaranje“. On je bio upravo onakav kakvim se i činilo da jeste. On se nije prisiljavao ni na koji potez u postupanju. U svetu se visina „dobrog vaspitanja“ pokazuje u čoveku koji može da zadrži mirnu spoljašnjost, dok iznutra ključa od ogorčenosti i besa; a Isus je imao to savršenstvo dobrog vaspitanja za koje svet nikada ne može znati. To je bilo vaspitanje koje je obeležje najstarije od „starih porodica“ – Božje porodice. On je postupao smireno, zato što je iznutra bio smiren. On nije pravio razliku u svom postupanju prema učenicima, zato što nije osećao² nikakvu razliku. Njegov karakter je bio karakter Boga, koji „čini da Njegovo Sunce izlazi i na zle i na dobre i šalje kišu i na pravedne i na nepravedne“ (Matej 5,45) „Jer je on blag i prema nezahvalnima i zlima“ (Luka 6,35 – Sinod SPC). Isus je sa Judom postupao blago, zato što je osećao³ blagost prema njemu. U Njegovom srcu nije bilo ni traga gorčine, nikakvog nadiranja besa, nikakve osvete ili onoga što ljudi uživaju da nazivaju „pravednom ogorčenošću“. Ipak, Isus je bio „u svačemu iskušan kao i mi“ (Jevrejima 4,15 – Bakotić). Imao je našu prirodu, kako bi nepravda mogla da Ga izazove isto koli-

---

2 Nije na izdavaču da menja smisao onoga što je autor rekao, ali jeste da skrene pažnju na nešto što smatra netačnim, a što može uneti zabunu i dovesti do pogrešnog shvatanja i loše prakse i pritom je u suprotnosti sa ostalim delima i shvatanjima ovog autora. Poznajući životno delo i stavove autora, smatramo da je ovde u pitanju neprecizno izražavanje i da je ispravno reći: „On nije pravio razliku u svom postupanju prema učenicima, *zato što razlike nije ni bilo*“. Sam Waggoner je stalno naglašavao da princip i osećanja nemaju ništa zajedničko i da su u međusobnoj suprotnosti. Ovakvo se, zbog nepažnje i nepreciznosti autora, stiče pogrešan utisak da treba da se rukovodimo osećanjima, a ne principom koji ne pravi razliku – *prim. izdavača*

3 Videti prethodnu fusnotu. Smatramo da je ispravno reći: „Isus je sa Judom postupao blago, zato što je *imao* blagost prema njemu“ – *prim. izdavača*

ko i nas. Savršena ljubav koju je On pokazao prema svima jeste dokaz sile Božanske prirode da proguta ljudsku. Bog je Njemu dao „vlast nad svakim telom“ (Jovan 17,2 – Karadžić), kako bi ista nesebična ljubav mogla da se pokaže i u nama.

Ljubav koju je Isus pokazao pranjem Judinih nogu bila je ona ista koja je podstakla molitvu za one koji su Ga razapeli: „Oče, oprostí im, jer ne znaju šta čine“ (Luka 23,34 – Čarnić). On, koji je oprao Judine noge, isto tako spremno bi oprao i noge Pilata ili svešteničkih starešina. I ne samo da bi oprao noge tim ljudima, da je prilika to zahtevala, već bi obavio bilo koju drugu službu za njih; jer pranje nogu je ostalo kao primer svih vrsta službi za druge. Nijedan čovek nikada nije učinio podlije delo, nego Juda; i činjenica da je Isus učinio za njega najponizniju službu, znajući da je on u to vreme bio pod neposrednim uticajem đavola, planirajući najbezdušniju podmuklost protiv svog najvećeg Dobrotvora, jeste dokaz za nas da bi Hristos rado i s ljubavlju služio svojim najgorim neprijateljima. Ovo je čvrst temelj utehe za nas, koji nam omogućava da Mu dođemo sa poverenjem, uprkos svojim gresima protiv Njega; ali je i više od toga; to nam je lekcija kako bi trebalo da postupamo prema onima koji se mogu smatrati našim neprijateljima.

PRIMER

Veoma je malo deklariranih Hristovih sledbenika koji Ga slede u činu pranja nogu, pa ipak, zapovest da to činimo je tako izričita, kao i svaka zapovest koja se nalazi u Bibliji. Slušajte: „Pa ako sam ja, Gospod i Učitelj, oprao noge vama, onda treba i vi da perete noge jedan drugom. Dao sam vam primer da i vi činite onako kako sam ja učinio vama“. Vi treba da perete noge jedni drugima; odnosno, to je dužnost; vi ste dužni da to činite jedni drugima. Pretpostavimo da neko u Bibliji nađe sličan govor što se tiče nedelje, kako bi se samo uhvatili za to. Šta bi zagovornici držanja nedelje dali za jednu takvu izjavu o tom danu. I kada bi postojala jedna takva izjava, ona bi bila presudna. Kada Isus kaže da treba da učinimo bilo šta, to bi trebalo da važi za sve Njegove

učenike; mi treba to da učinimo bez ikakvog preispitivanja. Stvari koje možda ne razumemo, biće nam pojašnjene kroz izvršavanje. U držanju Gospodnjih zapovesti je velika plata (Psalam 19,11). „Ako ovo znate, blagosloveni ste ako to činite“ (Jovan 13,17 – KJV).

Ako znate – šta to? – Ako znamo da „sluga nije veći od svoga gospodara, ni poslanik od onoga koji ga je poslao“. Ako čovek to zna (a to je tako jednostavno, da svako treba da zna), biće njegovo veliko zadovoljstvo, i smatraće čašću, da mu bude dozvoljeno da čini ono što čini i njegov Gospod. Neki kažu da „misle previsoko o sebi“ da bi učestvovali u nekom takvom činu kao što je pranje nogu. To je tužno stanje da bi se bilo u njemu. To znači misliti o sebi više, nego što neko treba da misli. To znači misliti da smo veći, nego Onaj koji nas je poslao. Niko ne može naći bilo koji izgovor za to što ne sledi Isusov primer, a da to ne bude osuda Gospoda slave.

Međutim, iako nam Isusove reči ne dozvoljavaju da izbegnemo doslovno praćenje Njegovog primera, sam doslovni čin pranja nogu ne znači pratiti taj primer. Mi ne možemo činiti kao što je On činio, osim u istom Duhu. Ako nemamo um koji je bio u Hristu, ne možemo činiti dela koja je On činio. Onaj koji pere noge brata, a istovremeno gaji i najslabiju senku neprijateljstva prema njemu, ili ne gaji bratoljubiva osećanja, ne sledi Hristov primer. I više od toga, ako u njegovom srcu postoji neki osećaj gorčine prema bilo kojoj duši na Zemlji, on ne sledi Hristov primer, bez obzira koliko često pere noge braći. Ako se u njegovom srcu nalazi neka skrivena ljutnja (kivnost, zlovolja – *prim. izdavača*), ako se oseća povređenim ili žalosnim, zato što je neko loše postupao prema njemu, onda on ne sledi primer Gospodara; jer Hristos nije imao takva osećanja i to je stanje srca koje određuje vrednost bilo kog postupka. Očigledno je da niko ne može činiti onako kako je Hristos činio, ukoliko nije pravedan, kao što je Hristos bio. Zato svi ma mora biti veoma jasno da je ovaj obred pranja nogu sračunat da dovede sve vernike u potpuno savršeno jedinstvo i sklad sa Hristom; a to bi značilo potpuni sklad jednih sa drugima i savršenu ljubav za sve ljude, čak takvu ljubav koja je vodila Isusa da dâ svoj život za svoje neprijatelje. Kako je to čudesan obred, koji je Hristos ostavio crkvi, da

često dovodi članove do toga da se suoče sa pitanjem da li su prožeti Njegovim Duhom i da li hodaju Njegovim koracima ili su se nesvesno udaljili od Njega!

Još jednu stvar bi trebalo zapaziti: Isus je bio pomazan Svetim Duhom i silom i „išao je čineći dobro i isceljujući sve koje je đavo mučio“ (Dela 10,38 – KJV). Onaj koji sledi Hristov primer mora takođe da ide čineći dobro i pomažući isceljenje zbog svih zala koje đavo dovodi na ljude. On mora biti spreman da svakoj osobi pruži bilo koju pomoć koja je potrebna. On mora biti spreman da pruži hrišćansku pomoć svima kojima je pomoć potrebna, bez obzira da li su to braća po veri ili oni koji preziru i mrze veru. „Zato, dakle, dok imamo vremena (priliku – SSP), činimo dobro svakome, a osobito onima koji su s nama u veri!“ (Galatima 6,10 – D. Stefanović). Obred pranja nogu koji je sam Hristos uspostavio u crkvi, jeste naše ispovedanje vere i praksa – uzajamna objava da dajemo sebe Hristu, da činimo onako kako je On činio – objava da ono što činimo jedan za drugog, spremni smo da učinimo za bilo koga. Ako to ne znači ovo, onda je to samo prazna forma. Ali Gospod nema nikakve puke ceremonije u crkvi. Crkva je Njegovo telo i zato mora biti ispunjena Njegovim životom. Kakav je ovo blagosloveni dar koji je On obezbedio za sve svoje sledbenike, da bi mogli znati da su jedno sa Njim. Ovde možemo znati, kao što posetilac starog Jerusalima ne može, da hodamo Hristovim stopama i da je On s nama dok hodamo.

16. april 1899.

17. REČI UTEHE

JOVAN 14,1-14

„DOĆI ĆU PONOVO.“

„Neka se ne uznemirava vaše srce; verujte u Boga, i verujte u mene. Mnogi su stanovi u domu Oca moga. A da nije tako, kazao bih vam. Idem da vam pripremim mesto. I kad odem i pripremim vam mesto, doći ću opet i uzeću vas k sebi, da i vi budete gde sam ja“ (Jovan 14,1-3 – kombinacija prevođa Čarnić-Bakotić).

Isus je lično bio prisutan među svojim učenicima kada je izgovorio ove reči. On je bio sa njima nekoliko godina u telesnom obličju i oni su Ga gledali, mogli da Ga dodirnu, hodali i razgovarali sa Njim u prijateljskom odnosu punom ljubavi. Njegovo prisustvo je bilo isto tako stvarno kao i njihovo sopstveno i oni su uživali u njemu. Ali sada im je On jasno rekao da će otići i da oni neće moći da Ga prate. To je njihova srca ispunilo tugom, jer su se oni predali Hristovoj privlačnoj sili i, otkad im je prvi put rekao: „Hajde za mnom (sledite me – KJV)“ (Jovan 1,43 – Čarnić), njihova radost je bila da budu sa Njim. Sada su se osećali kao deca kada im se oduzme voljena majka puna ljubavi. Njihova srca su bila veoma utučena i zato je Hristos govorio utešne reči koje smo upravo pročitali.

„Slavno pojavljivanje našeg velikog Boga i Spasitelja Isusa Hrista“ je „blagoslovena nada“ svih Njegovih pravih učenika (Titu 2,13 – KJV). To je uteha za sve koji žale voljene koji su umrli. Reči apostola, direktno od samog Gospoda, jesu: „Nećemo pak, braćo, da vam bude nepoznato šta je sa onima koji su usnuli (zaspali – D. Stefanović), da ne biste tugovali kao oni koji nemaju nade. Jer ako verujemo da Isus umre i vaskrse, tako će i Bog one koji su usnuli u Isusu dovesti s Njim. Jer vam ovo kazujemo rečju Gospodnjom da mi koji budemo živi o dolasku Gospodnjem, nećemo preteći one [ići pre onih] koji su usnuli.

Jer će sam Gospod na zapovest, na glas arhandela i na trubu Božiju sići sa neba, te će mrtvi u Hristu vaskrsnuti prvo. Zatim ćemo mi živi, mi koji preostajemo, biti zajedno sa njima odneti na oblacima u vazduh - u susret Gospodu; i tako ćemo svagda biti sa Gospodom. Stoga tešite jedan drugoga ovim rečima“ (1. Solunjanima 4,13-18 – kombinacija prevoda Sinod SPC-Čarnić).

Još jedan tekst će biti dovoljan za obećanje Njegovog dolaska. Četrdeset dana nakon Njegovog vaskrsenja, Isus je poveo svoje učenike van Jerusalima, „sve do Vitanije“ (Luka 24,50 – SSP), govoreći im o sili kojom će biti svedoci za Njega. „I kad je to rekao, bi vaznet na nebo pred njihovim očima, a oblak ga sakri od njihovih pogleda. A dok su oni netremice gledali ka nebu kako on odlazi, dva čoveka u beloj odeći stadoše kraj njih. ‘Galilejci’, rekoše im, ‘zašto stojite i gledate ka nebu? Ovaj Isus, koji je od vas vaznet na nebo, vratiće se isto ovako (na isti način – Čarnić) kako ste ga videli da odlazi na nebo“ (Dela 1,9-11 – SSP)

Gledajući ove izjave, jasno vidimo da će Isus ponovo doći i da će Njegov povratak biti isto tako doslovan, kao što je bio i Njegov prvi dolazak. „Taj isti Isus“ (stih 11 – KJV) će se ponovo vratiti. To neće biti tajni dolazak, neće Ga Njegov narod krišom ugrabiti. Ne, „glas arhangela i Božja truba“ (1. Solunjanima 4,16 – KJV) će otkriti Hristov drugi dolazak i svako oko Ga mora videti, bez obzira da li to želi ili ne (Otkrivenje 1,7), „Jer kao što munja izlazi od istoka i seva do zapada, tako će biti i dolazak Sina čovečijeg“ (Matej 24,27 – Čarnić).

CILJ HRISTOVOG DOLASKA

Ovo je suštinska stvar. Zašto će doći? Kakva je potreba za tim? Da je Njegov dolazak neophodan, očigledno je, pošto Gospod ništa ne radi uzalud. On neće doći u raskoši i veličanstvenosti neba, sa svim svojim anđelima i glasnim zvucima trube koji pomeraju Zemlju, bez razloga. Cilj se jasno navodi u našem tekstu: „Idem da vam pripremim mesto. I kad odem i pripremim vam mesto, doći ću opet u uzeću vas k sebi, da i vi budete gde sam ja“. Povežite ovu izjavu sa onom upućenom učenici-ma, zapisanoj u prethodnom poglavlju (stih 36): „Kuda ja idem, ti me

ne možeš slediti [ili ići sa mnom] sada; ali ćeš kasnije poći za mnom“ (KJV). Vidimo da nikakve reči ne bi mogle da učine jasnijim to, da samo Hristovim drugim dolaskom u slavi, Njegovi učenici mogu ponovo biti s Njim. On ne uzima k sebi samo one koji će se zadesiti živima kada On bude došao, već i jedanaestoricu kojoj se obraćao. Oni nikada ne mogu ponovo biti sa svojim Učiteljem, osim Njegovim ponovnim dolaskom, kada će ih primiti. Dok On ne dođe, oni su daleko od Njega.

Ovde dolazi uteha. Kada se zna da niko ne može biti sa Hristom, osim Njegovim drugim dolaskom, onda će se svi koji vole Gospoda, takođe radovati i Njegovom pojavljivanju. Da niko ne može biti sa Hristom ni na koji drugi način, očigledno je iz cele Biblije. Mrtvi nisu sa Hristom, jer „Neće Te mrtvi hvaliti, Gospode, niti oni koji siđu onamo gde se ćuti“ (Psalam 115,17 – Daničić). „Jer mrtvi ne spominju Tebe; u grobu ko će Te slaviti“ (Psalam 6,5). „Živi znaju da će umreti, a mrtvi ne znaju ništa niti im ima plate, jer im se spomen zaboravio. I ljubavi njihove i mržnje njihove i zavisti njihove nestalo je“ (Knjiga propovednika 9,5.6). Stara pesma kaže: „Smrt – to su vrata za beskrajnu radost“, ali Biblija nam govori da je smrt neprijatelj (1. Korinćanima 15,26). Pošto je ona neprijatelj, možemo znati da nas ona ne pušta da uđemo na nebo, tako da je pesma netačna.

Osim toga, „smrt dolazi posredstvom greha“ (Rimljanima 5,12 – parafraza). Kada bi bila istina da smrt predstavlja ulaz u beskrajnu radost, onda bi usledilo, pošto smrt dolazi posredstvom greha, da greh pušta ljude da uđu na nebo; ali to je tako očigledno pogrešno i protivno Pismu, da niko sa iole poštovanja prema Bibliji ne može u to da veruje. I još dalje: đavo je onaj koji ima vlast nad smrću (Jevrejima 2,14). Kada bi smrt bila put ka tome da budemo sa Hristom, kada bi to bila vrata neba, onda bismo imali đavola kao nebeskog vratara! Međutim, bilo bi suviše čudovišno to verovati. Dakle, moramo prihvatiti zdravorazumsku činjenicu Pisma da je smrt neprijatelj ljudskog roda i da je Hristos došao da nas oslobodi od nje. On je došao da uništi smrt i onog koji ima vlast nad smrću. Kroz Isusovo raspeće i vaskrsenje, sila smrti, pa i sama smrt je uništena, a Hristov drugi dolazak je jednostavno dovršenje Golgote. On dolazi zbog spasenja svog naroda (Isaija 35,4).

Vidimo prijatelje kako se razboljevaju i umiru. Vidimo kako ih nose do grobnice, hladne i neme, i svaka suza koja se prolije i svaka pogrebna pratnja i povorka ožalošćenih opovrgava izjavu da je smrt prijatelj. Neko može reći da je to teološko pitanje, ali kada se sretne sa smrću licem u lice, on daje nevoljno svedočanstvo o činjenici da je ona žestok, surov neprijatelj. U takvim trenucima neznabošci mogu samo da padnu u neobuzdani vapaj, jer smrt nema nade u sebi. Ali hrišćanin, iako mora da tuguje zbog gubitka voljenog bližnjeg, ne može tugovati kao oni koji nemaju nadu, jer obećanje o Hristovom dolasku daje nadu i u smrti. On će doći. Ovo je uteha onih koji su u žalosti. Tako će se voljeni, koji su bili razdvojeni smrću, ujediniti; jer, na zvuk trube, mrtvi će ustati neraspadljivi, a onda će živi, takođe učinjeni besmrtnima, biti uzeti zajedno sa njima u susret Gospodu na nebu; i tako ćemo zauvek biti sa Gospodom. To je jedini način i to je ono što obećanje o Hristovom dolasku čini tako blagoslovenom utehom.

Zauvek sa Gospodom! Da, to jeste uteha. Prijatelji će se ujediniti prilikom Gospodnjeg dolaska, ali jedino prisustvo Gospoda će taj susret činiti radosnim. Mi čeznemo za Njegovim dolaskom, da bismo bili sa Njim. On dolazi da nas primi k sebi. Nemojte to izgubiti iz vida. Jedino Hristos može da posveti sva zemaljska prijateljstva. „Ljubav je od Boga“ (1. Jovanova 4,7 – SSP). Stoga, samo činjenica da ćemo zauvek biti sa Gospodom, jeste ono što će susret sa prijateljima učiniti nebom. Njegovo prisustvo nadmašuje sve ostalo. Bez Njega, prijatelji bi bili neprijatelji.

PRIPREMANJE MESTA

„Idem da vam priprelim mesto. I kad odem i priprelim vam mesto, doći ću opet u uzeću vas k sebi, da i vi budete gde sam ja.“ On zna kada je mesto pripremljeno za Njegov narod; mi ne znamo. Rekao je da će doći po nas kada mesto bude pripremljeno; moramo verovati da će održati svoju reč. Pretpostavimo na trenutak da imamo moć da činimo ono što želimo i da odemo na nebo pre Hristovog drugog dolaska; tamo ne bismo našli mesto spremno za nas. Bili bismo u neprijatnom položaju gostiju koji dođu pre zakazanog vremena. Ali

nema opasnosti da će bilo ko biti u tom položaju, jer imamo sigurnost Hristovih reči da jedini način na koji možemo da odemo i budemo sa Njim, jeste da On ponovo dođe i odvede nas. Znajući to, svi Njegovi pravi učenici će se pridružiti molitvi voljenog učenika: „Dođi, Gospode Isuse!“ (Otkrivenje 22,20 – SSP).

PUT

Ipak smo u opasnosti da tu molbu pogrešno shvatimo. U opasnosti smo da zaboravimo da je Hristos put do nebeskih stanova; da niko ne može dostići vaskrsenje pravednih, osim onih koji se „nađu u Njemu“ (Filibljanima 3,9) prilikom Njegovog dolaska, nemajući svoju sopstvenu pravednost, „već onu koja je kroz Hristovu veru, pravednost koja je verom od Boga“ (Filibljanima 3,9 – KJV). Niko ne dolazi k Ocu, na mesto gde Bog sedi „u svetlosti kojoj nijedan čovek ne može pristupiti“ (1. Timotiju 6,16 – KJV), osim posredstvom Hrista, koji je jednom „stradao zbog greha, pravednik za nepravednike, da bi mogao da nas dovede Bogu“ (1. Petrova 3,18 – KJV). Međutim, da bismo, u poslednji dan, i nadalje, kroz večnost, mogli da stojimo pred Bogom i gledamo Njegovo lice, moramo se sada približiti. Još sada moramo prebivati u tajnom mestu Svevišnjeg i za to su preduzete sve mere, jer sada, još „sad u Hristu Isusu, vi koji ste nekada bili daleko, blizu postadoste krvlju Hristovom“ (Efescima 2,13 – Karadžić). „Kroz njega i jedni i drugi, u jednom (istom – KJV) Duhu, imamo pristup Ocu“ (stih 18 – SSP). Moramo doći k Ocu i upoznati se s Njim pre nego što Ga možemo videti; a Hristos je put.

O, kakva dubina i širina utehe se nalazi u tim Isusovim rečima: „Ja sam put“! Mi smo svi zgrešili, „svi smo zastranili“ (Rimljanima 3,12) i ne znamo kako da nađemo Boga. Rado bismo se vratili u Očev dom, ali ne znamo put. Isus kaže: „Ja sam put“. Njegovo ime je Emanuilo, Bog s nama i On jeste sa nama u sve dane, sve do kraja sveta, tako da, iako smo možda odlutali daleko od Boga, gle, put povratka k Njemu je blizu nas. Iako smo se udaljili od puta, on (put) ide s nama, tako da, čak i dok bežimo s puta, put nas traži; jer „Sin čovečji dođe da traži i spase što je

izgubljeno“ (Luka 19,10 – D. Stefanović). Kakav je to predivan put, koji sam traži zalutale! Kako je lako naći naš put nazad k Bogu!

„Ja sam put.“ Ne znate kako da učinite ono što biste želeli? Isus je put. „Ja imam užasnu narav i ne znam kako da je savladam.“ „Ja sam put.“ Da li ste preopterećeni brigama i ne znate kako da izvršite zadatke koji moraju biti obavljani? I dalje Isus govori: „Ja sam put“. Da li biste da naučite najbolji način za obavljanje dela¹ na koje ste pozvani, kako biste mogli da budete „radnik koji nema čega da se stidi“? (2. Timotiju 2,15 – SSP). Isus je put. On zna kako da učini ono o čemu vi ne znate ništa; a i ono što znate dobro da uradite, On zna kako da uradi bolje. I ne samo da On zna kako to da uradi, tako da može da vas poučiči, već je On i put kojim se to radi, jer je On život.

ŽIVOT

Hristos je život, kao i put, stoga je On živi put. Mi ne možemo dobiti korist od Hrista kao puta, ukoliko Ga ne znamo kao život. On je Reč života, svetlost ljudi. „I Reč je postala telo i nastanila se među nama“ (Jovan 1,14 – SSP). Drugim rečima, „život se pojavio (pokazao/ ispoljio – KJV), i mi smo ga videli“ (1. Jovanova 1,2 – SSP). Nema stvarnog života bez Hristovog života – bez samog Hrista. Njegov život – On sâm – jeste pravo svetlo koje obasjava svakog čoveka koji dolazi na svet. On se zauvek poistovetio sa čovečanstvom, da bi ljudi zauvek mogli da budu jedno sa Božanstvom. On je uzeo na sebe celo čovečanstvo i On nosi sav teret ljudskog roda. Njegov život, koji je besplatno dat svakoj duši, jeste put od greha do pravednosti. To je pobjeda.

Sve u svemu, ljudi previše drže Hrista na distanci. On je blizu, ali ljudi istrajavaju u podizanju prepreka koje je Bog srušio. Srednji zid razdvajanja između čoveka i Boga je srušen i uklonjen u Hristovom telu, tako da svaki čovek može, ako želi, da bude ono što je Hristos. „Reč je postala telo“ i Hristos je „u svom telu ukinuo neprijateljstvo“ (Efescima 2,15 – KJV), čak i telesni um. Sada je postao naše telo. „Nije

---

1 I ne samo dela (posla) verskog karaktera – već i bilo kog drugog posla koji nije isključivo verskog karaktera – *prim. izdavača*

svako telo isto; nego, drugo je ljudsko, a drugo životinjsko telo, drugo je ptičje telo, a drugo riblje“ (1. Korinćanima 15,39 – SSP). Hristos je uzeo telo ljudi. To telo koje je uzeo bilo je takođe telo grešnih ljudi, jer je On bio „po telu rođen od semena (potomstva – Čarnić) Davidovog“ (Rimljanima 1,3 – Karadžić). Ipak, On „nije znao (učinio – SSP) greha“ (2. Korinćanima 5,21 – Čarnić). „A vi znate da se on pojavio da ukloni (odnese – KJV) grehe i da u njemu nema greha“ (1. Jovanova 3,5 – SSP). Ako, stoga, budemo verovali i priznali i držali se istine da je Hristos naš život, u stvarnosti ćemo naći da „kakav je on, takvi smo i mi na ovom svetu“ (1. Jovanova 4,17 – Čarnić).

„Svaki duh koji priznaje da je Isus Hristos došao u telu, jeste od Boga“ (1. Jovanova 4,2 – SSP). „Ako, dakle, priznaješ ustima svojim da je Isus Gospod i veruješ u srcu svome da ga je Bog podigao iz mrtvih, bićeš spasen“ (Rimljanima 10,9 – D. Stefanović). Kako ćemo priznati Gospoda Isusa? Šta ćemo priznati u vezi s Njim? – Priznajte istinu, naime, da je došao u telu, i to u našem, grešnom telu. Računajmo da smo mi mrtvi, a da je samo On živ – da je On život. Tada će sve stvari biti od Boga, koji nas je pomirio sa sobom posredstvom Isusa Hrista. Tada više nećemo biti mi koji tvrdimo da živimo i nevešto pokušavamo da upravljamo svojim sopstvenim poslovima, već Hristos, koji zapravo živi i koji uspešno u nama vrši Božju volju. Veza između nas i Hrista mora biti životna, ako mislimo da idemo tim putem. To ne sme biti samo spajanje ruku, da bi nas On vodio putem, već jedinstvo srca i života. Mi se moramo izgubiti u Njemu. Imajte na umu da je On put; stoga, da bismo hodali pravim putem, moramo živeti u Njemu. Poistovećivanje između nas i Njega mora biti potpuno. Kako se čudesno slavne mogućnosti za nas nalaze u činjenici da je Hristos put i život – živi put. Dozvolite Mu da bude to, i sve će biti dobro.

ISTINA

Isus je istina. On kaže: „Ako vi ostanete u mojoj nauci (riječi – Stvarnost & Duda-Fučak), onda ste zaista moji učenici, i saznate istinu, i istina će vas osloboditi“. „Ako vas, dakle, Sin oslobodi, bićete

stvarno slobodni“ (Jovan 8,31.32.36 – Čarnić). Tako vidimo da je Sin istina koja oslobađa. Samo On može dati slobodu, jer ništa osim istine ne može ljude učiniti slobodnima. Bez istine, postoji samo ropstvo.

„Gnev Božiji pak otkriva se sa neba na svaku bezbožnost i nepravednost ljudi, koji nepravednošću zadržavaju istinu (drže istinu u nepravdi – Karadžić)“ (Rimljanima 1,18 – Čarnić). To znači da se Božji gnev pokazuje protiv bezbožnosti onih koji potiskuju Hrista i odbijaju da Mu dozvole da u njima živi svoj savršeni život. To potvrđuje izjavu da je Hristos u svakom grešnom čoveku, spreman i željan da njegov život učini savršenim. Činjenica da čovek živi i diše, što može da iskoristi da porekne Božje postojanje, jeste dokaz prisustva Boga u telu. A On je tu, ne da osudi ili uništi, nego da spase. Činjenica da On ostaje tu i podnosti svaku uvredu i sramotu koje svaljuju na Njega, dokazuje Njegovu trpeljivost, strpljenje i ljubav. Ako će se, onda, neko jednostavno „predati“, odreći sebe, istina – Hristov život – isto tako sigurno će se pokazati u njemu i biće njegov život, kao što će žitarica rasti kada se u zemlju poseje dobro seme. Bog je put istine učinio tako lakim i jednostavnim, da nema izgovora za one koji ne idu njime.

Hristos je istina. Nema druge. Nema nikakve istine u svemiru koja nije istinita, jednostavno zato što je to neki deo ispoljavanja Hrista. I nema ničega što je istinito, a da nije u Njemu. Očigledno je da ono što nije istinito, zapravo ne postoji. Mi ovo priznajemo kada kažemo: „Nije tako“. Kada je Bog načinio sve ove stvari, On ih je stvorio svojom Rečju. On je rekao: „Neka bude“ i „bilo je tako“ (1. Mojsijeva 1,3 – KJV), odnosno, nastalo je. Ono što nije tako, ima samo fiktivno postojanje. Izgleda kao da jeste, ali kraj će pokazati da nije. Ako se traži, ne može se naći. U sanskritu, iz kojeg potiče naš jezik, reč „istina“ jednostavno znači „ono što jeste“. Hristos jeste; Njegovo ime je „JA SAM“, tako da je On „istina“.

Postoje ljudi koji poriču Hrista, istinu. Koliko takvi ljudi zaista znaju? – Ništa. To je dovoljno jasno, ako se držimo teksta. Istina je to što jeste. Ali niko ne može znati to što nije. Niko ne može znati da je nešto tako, kada nije tako. Pretpostavimo sada, kao što se često dešava, da čovek provede mnogo vremena marljivo proučavajući, i misli da je došao do dubokog zaključka, a ispostavi se da nema ni reči istine

u svemu tome što je proučavao. Njegove navodne činjenice su samo iluzija. Šta je on dobio? Koliko on zna kao rezultat svojih proučavanja? – Jednostavno ništa. Tako vidimo da samo u Hristu treba da se nađu „sva blaga mudrosti i znanja“ (Kološanima 2,3 – SSP). On je tvorac i usavršilac vere, a jedino verom možemo da razumemo. To što jeste, jeste ono što je bilo i što će biti. Hristos je Onaj „koji je bio, koji jeste i koji će doći“ (Otkrivenje 4,8 – KJV). Istina ostaje zauvek, jednostavno zato što jeste, i stoga, ko god tvori istinu ili ostaje u istini – ostaje zauvek. Ljudi možda misle da mogu steći ogromne zalihe mudrosti, a ipak poricati Hrista, to jest, poricati Ga u svom životu, poricati Njegovo pravo da bude njihov život; ali sve njihovo navodno znanje će na kraju propasti sa njima, pokazujući da su i oni i to znanje, u stvarnosti, ništa. Tada će se pokazati da jedino u Hristu, u poznavanju Njega, ljudi mogu znati bilo šta. Stoga se upoznajte s Hristom.

REČ I DELO

„Zar ne veruješ da sam ja u Ocu i Otac u meni? Reči koje vam ja govorim, ne govorim od sebe, nego Otac koji prebiva u meni, on dela čini“ (Jovan 14,10 – Bakotić). Zapazite promenu u izrazu, koja pokazuje da je Reč delo. Prirodno bi trebalo da očekujemo rečenicu koja ide ovako: „Reči koje vam ja govorim, ne govorim od sebe, već Otac koji prebiva u meni, On ih govori“. I to je ono što je Hristos zaista rekao, jer kad god Bog govori, nešto se učini. „Rečju Gospoda načinjena su nebesa“ (Psalam 33,6 – KJV).

Sada čitajte Jovana 8,28 i nađite suprotnost stihu iz naše pouke: „Kad podignete Sina čovečijeg, onda ćete doznati da sam ja (On), i da ništa sam od sebe ne činim; nego kako me nauči Otac moj onako govorim“ (Karadžić). U prvom citiranom tekstu čitamo da Isus ne govori svoje sopstvene reči, već da Otac čini dela; u ovom čitamo da Isus ne čini dela sam, već Otac govori u Njemu. Tako vidimo da su Božja Reč i Božje delo jedna ista stvar. Ako Božja reč prebiva/ostaje u nama, onda će se pokazati Božja dela. „Ovo je Božije delo: da verujete u onoga koga je on poslao“ (Jovan 6,29 – SSP).

VELIKA DELA I VEĆA DELA

Evo jednog od Isusovih izričitih uveravanja, koje Jovan posebno ističe: „Zaista, zaista, kažem vam, ko veruje u mene činiće dela koja ja činim, činiće i veća od ovih, jer ja idem k Ocu“ (Jovan 14,12 – Čarnić). Kako to može biti? Ne pitajte; jer, kao što nijedan čovek ne može, tražeći, naći Boga, tako nijedan čovek ne može očekivati da razume kako On deluje i tako se, naravno, niko ne može nadati da sazna kako se Božja dela obavljaju u njemu. Činjenica nam je dovoljna. „Bog je taj što čini u vama da hoćete i učinite kao što Mu je ugodno“ (Filipljanima 2,13 – kombinacija prevoda Čarnić-Karadžić). Hristos nije bio neobično biće, čudak prirode, jedinstveni primerak čovečanstva sa kojim nikada niko neće moći da se poredi. Ne; On je bio „Čovek“. Bio je poslat na svet, da bi svi pred sobom mogli da imaju primer savršenog Čoveka i kao dokaz da Bog može da načini takve ljude. Samo kada stignemo do „pune mere Hristovoga rasta“, dolazimo do „savršenog čoveka“ (Efescima 4,13 – Čarnić). Bog je u nas stavio istu reč pomirenja koja je bila i u Hristu (2. Korinćanima 5,19); a pošto je to reč koja deluje, iz toga sledi da će ista dela biti činjena od strane onih u kojima Reč prebiva, kao što su bila činjena od strane Hrista. Hristova služba pomirenja je poverena nama. Mi sada treba da se pojavimo pred svetom „umesto Hrista“ (2. Korinćanima 5,20 – Sinod SPC), kao svedoci za Njega, da bi, kroz nas, svet verovao u postojanje Hrista. U tom slučaju, sledi da se moraju činiti ista dela koja je On činio.

„Ali ne vidimo da se sada čine.“ To ne pravi nikakvu razliku kada je u pitanju istinitost Hristovih reči. To samo pokazuje kako malo vere ima čak i u crkvi. Ljudi su suviše spori da razumeju čudesne mogućnosti sadržane u Isusovoj veri. Kada primimo „Duha mudrosti i otkrivenja u poznavanju Njega“, onda ćemo znati „koja je nada Njegovog poziva“ i „kakva je izobilna veličina Njegove sile na nama, koji verujemo po delovanju Njegove moćne sile, koju je učinio u Hristu, kada Ga je podigao iz mrtvih“ (Efescima 1,17-20 – KJV). Zašto ne primiti Duha sada?

A šta je sa „većim delima“ od onih koja je Hristos činio? Koja su to dela? I kako je moguće da ih mi činimo? Na oba ova pitanja možemo

samo reći da ne znamo. Štaviše, verovatno nećemo nikada ni znati. Svakako nećemo nikada znati kako se čine dela, jer se čine samo Božjim svemoćnim umećem. Ako ne možemo znati kako se čine najmanja dela, svakako ne možemo znati ni kako se čine najveća. Znamo da će pravednici doći do dana suda potpuno nesvesni mnogih dobrih dela koja su učinili (Matej 25,37.38). Koji smrtnik bi mogao da podnese spoznaju da je činio veća dela nego što je Hristos učinio? Ako bi pomislio tako nešto, sama pomisao bi ga podigla iznad Gospoda i Učitelja i osigurala njegov pad. Dakle, moramo biti zadovoljni i, čak, radosni što ne znamo kako ili šta Bog čini u nama. Koren, zakopan u zemlji, ne može da vidi slavan plod koji se rađa njegovom vernom službom, već postojano radi na mestu na koje je postavljen, zadovoljan jednostavno da bude ono što mu je Bog namenio; tako bi trebalo da bude i u našem slučaju. Na nama je da imamo poverenja, a Bog je onda odgovoran za rezultate.

„I što god zamolite (zatražite – KJV; zaištete – Čarnić) u moje ime, učiniću, da se Otac proslavi u Sinu. Ako me nešto zamolite u moje ime, učiniću“ (Jovan 14,13.14 – SSP). Najčudesnije obećanje, a ipak najprirodnije, kada pomislimo šta znači moliti u Isusovo ime.

Pre svega, to ne znači jednostavno ponavljanje Isusovih reči. To bi bilo samo ismevanje. U Delima 19,13-16 imamo primer beskorisnosti toga. Isusovo ime ne treba da se koristi kao neka čarolija. U njemu ima sile, ali to nije sila magije.

Mi treba da se molimo u Njegovo ime; odnosno, mi treba da budemo u imenu, a ime je On sam. Mi treba da dođemo, ne u svoje sopstveno ime i u svojoj ličnosti, već u ime i u ličnosti Isusa iz Nazareta. Ipak, ne treba da se predstavljamo kao da smo On. Takva prevara bi se brzo primetila. Ne; mi treba da budemo potpuno izostavljeni. Mi nismo dostojni da pridemo Božjem prestolu. Ljudi kažu: „Ja sam tako nedostojan; nisam podoban da dođem u Božje prisustvo“. Dobro, preduzeta je mera za sve takve slučajeve. Znamo da je Hristos dostojan. „Za vreme svog života u telu“ On je „glasnim jaucima (velikom vikom – D. Stefanović) i suzama prineo molitve i molbe Onome koji je mogao da ga spase smrti i bio je uslušen“ (Jevrejima 5,7 – SSP). Bog nikada

nije odbio molitvu svog jedinorodnog Sina, čak ni „za vreme Njegovog života u telu“, kada je bio obučen u naše grešno telo. Sve što je On zatražio, bilo je uslišeno/odobreno. Hajde, zato, da priznamo da je Isus Hristos došao u telu – našem telu. Hajde da se odrekemo sebe – da se odrekemo svog sopstvenog postojanja – i priznamo Njega kao jedinog koji živi. Onda je to „ne ja, nego Hristos“ (Galatima 2,20 – KJV), koji pristupa Božjem prestolu. Tada je odgovor na naše molitve unapred osiguran, jer se On molio za oslobođenje od naših greha. Na taj način, dolazeći u Njegovo ime, isto smo tako sigurni da ćemo primiti ono što tražimo, kao što je bio i On.

Naši gresi su bili na Njemu, i još uvek su na Njemu, zato što je On još uvek u telu i još se moli za nas. Teret greha sveta je bio na Njemu i On se molio da bude oslobođen toga. Dakle, možemo izostaviti sebe i izgubiti se u saosećanju za Hrista, dok Ga gledamo kako se bori pod teretom greha. Onda nas saosećanje pokreće da uputimo nesebičnu molitvu „u Isusovo ime“. O, neka bude oslobođen okrutnog tereta i neka primi želju svog srca! Mi se usaglašavamo sa Njim. Molitva je uslišena. On je oslobođen. Ali, eto, to je bio naš greh koji je On nosio i, dok smo se molili za oslobođenje „u Isusovo ime“, da On može biti slobodan, naš greh je uklonjen i oslobođenje je došlo na nas. Tako je Njegova pobjeda naša radost. Mi smo se molili u Njegovo ime i Otac je mogao samo da usliši molbu. Međutim, očigledno je da nijedna molitva „u ime Isusa“ nikada ne može biti sebična.

Božje ime je u Hristu (2. Mojsijeva 23,21). Dakle, kada se molimo u Isusovo ime, mi iznosimo Božje sopstveno ime kao Jemca. Sa kakvim užitkom onda čitamo uverenje: „Ti nećeš uzimati ime Gospoda Boga svog uzalud“ (2. Mojsijeva 20,7 – KJV). To je zapovest, kažete? Tačno; ali morate znati da su u Hristu sve Božje zapovesti blagoslovena obećanja. Zaista, „Njegove zapovesti nisu teške“ (1. Jovanova 5,3 – Čarnić). „Ko ih drži ima veliku platu (nagradu – KJV)“ (Psalam 19,11 – Daničić).

13. april 1899.

18. UTEŠITELJ

JOVAN 14,15-27

„Ako me volite, držite (čuvajte) moje zapovesti.“

Ko je taj koji u ovom zahtevu vidi nešto strogo ili hirovito? Ako takav postoji, to je zato što ne poznaje karakter Gospoda. Pretpostavimo da imate dragog prijatelja, koji odlazi u neku daleku zemlju, gde će ostati nekoliko godina. Vi ste tužni na pomisao o rastanku, ali vas on teši uveravanjem da će ponovo doći i da će tada ostati sa vama; i onda, stavljajući svoju sliku u vaše ruke, on kaže: „Ako me voliš, čuvaj ovo“. Da li biste žalili svoju tešku sudbinu? Da li biste rekli da traži previše od vas? Naravno da ne biste. Naprotiv, radovali biste se takvom znaku ljubavi i poverenja svog prijatelja. Isto tako bi trebalo da gledamo na ovu uspomenu od našeg Gospoda.

Zapovesti Isusa su zapovesti Boga Oca; jer je Bog rekao Mojsiju o Njemu: „Proroka ću im podignuti između braće njihove, kao što si ti, i metnuću reči svoje u usta njegovu, i kazivaće im sve što mu zapovedim. A ko god ne bi poslušao reči moje, koje će govoriti u moje ime, od toga ću ja tražiti“ (5. Mojsijeva 18,18.19 – Daničić). Isus je rekao: „Jer ja nisam od sebe govorio, nego Otac koji me je poslao, on mi je dao zapovest šta ću reći i šta ću govoriti... Što, dakle, ja govorim, govorim tako kako mi je rekao Otac“ (Jovan 12,49.50 – D. Stefanović). On je jednostavno bio otkrivanje Boga ljudima, pokazivanje/ispoljavanje Boga u telu, tako da je Bog bio taj koji je govorio u Njemu. Božji zakon je bio u Njegovom srcu (Psalam 40,8), tako da je On bio taj zakon koji je oličen (personifikovan).

Isus je Onaj koji daje slobodu (Jovan 8,34-36). Zakon Duha života u Hristu Isusu daje slobodu od greha i smrti (Rimljanima 8,2). Zato je On „savršeni zakon slobode“ (Jakov 1,25 – SSP) u koji treba da gledamo kao u ogledalo, posmatrajući, ne grešne sebe, već „sliku nevidljivoga Boga“ (Kološanima 1,15 – Čarnić), u čiju sliku se preobražavamo dok gledamo (2. Korinćanima 3,18). Stoga, zahtevajući da

držimo Njegove zapovesti, On jednostavno traži da čuvamo uspomenu na Njega samog. Ljubav će rado to učiniti. „Jer je ovo ljubav Božija da zapovesti Njegove držimo; i zapovesti Njegove nisu teške“ (1. Jovanova 5,3 – Karadžić).

„Ko ima zapovesti moje i drži ih, to je onaj koji me ljubi (voli – SSP)“ (Jovan 14,21 – Bakotić).

Kada je Bog načinio čoveka, krunu i gospodara tvorevine, On je posadio vrt na istoku, u Edemu; „I uzevši Gospod Bog čoveka namesti ga u vrtu edemskom, da ga radi (ukrašava – KJV) i da ga čuva“ (1. Mojsijeva 2,8.15 – Daničić). Čovek nije morao da načini vrt; od njega se nije tražilo da ga sadi; samo je trebalo da ga ukrašava i da ga čuva. Bog ga je napravio savršenim; čovekova dužnost je bila samo da čuva ono što mu je Bog poverio. Dakle, Bog nam daje svoje zapovesti, svoju sopstvenu savršenu pravednost, i traži da to čuvamo. Verom u Boga mi čuvamo zapovesti; tako da, čovek treba samo da čuva veru, da bi čuvao Božje zapovesti. Svima nama, isto kao Timotiju, dolazi poziv: „Čuvaj (sačuvaj – Šarić) to što ti je povereno“ (1. Timotiju 6,20 – SSP). Ne bi trebalo smatrati teškoćom da čuvamo ono što nam je dato, kada je ta stvar najveće dobro.

Zapazite da ovaj govor o držanju zapovesti sledi odmah posle obećanja da, ako bilo šta tražimo u Njegovo ime, On će to učiniti. „I šta god zatražimo, primi ćemo od Njega, jer se držimo njegovih zapovesti i činimo ono što je njemu ugodno. A ovo je njegova zapovest: da verujemo u ime njegovog Sina Isusa Hrista i da volimo jedan drugoga“ (1. Jovanova 3,22.23 – kombinacija prevoda KJV-SSP). „Ljubav je, dakle, ispunjenje Zakona“ (Rimljanima 13,10 – SSP) i ljubav se slobodno izliva u naša srca posredstvom Svetog Duha. On čini da uslovi da na molitvu bude odgovoreno budu jednostavni, a onda i ispunjava te uslove.¹

---

¹ *He makes the conditions of answered prayer very easy, and then supplies the conditions* – pretpostavljamo da je autor možda mislio da se On prvo pobrine da ti uslovi ne budu teški, a onda, takve uslove, koji su zapravo laki, On sam – svojim Svetim duhom u nama – i ispunjava. Dakle, i tako lake uslove ne moramo mi da ispunimo, nego ih On, koji prebiva u nama, ispunjava. Možda u prilog navedenoj pretpostavci ide činjenica da je autor odmah u nastavku citirao baš stih o Duhu koji će uvek biti u nama – *prim. izdavača*

„I ja ću umoliti Oca, i on će vam dati drugog utešitelja, da bude uvek s vama: Duha istine, koga svet ne može primiti, jer ga ne vidi, i ne poznaje ga; a vi ga poznajete, jer u vama prebiva i u vama će biti. Neću vas ostaviti sirotne (neutešne – KJV). Doći ću k vama“ (Jovan 14,16-18 – Bakotić).

Sam Isus je Utešitelj. Njegovo pristustvo je uteha. Zbog Njegovog odlaska, srca učenika bila su uznemirena; i Isus ih je tešio uveravanjem da On ide k Ocu, da pripremi mesto za njih. Stoga možemo znati da „ako neko i zgreši, imamo Zastupnika kod Oca - Isusa Hrista, pravednika“ (1. Jovanova 2,1 – SSP). Reč koja je u ovom tekstu prevedena kao „Zastupnik“, identična je onoj koja se prevodi kao „Utešitelj“ u Jovanu 14,16. Mi imamo Utešitelja kod Oca i „drugog Utešitelja“ na Zemlji, sa nama. Svakako nam ne nedostaje utehe.

Ovaj Utešitelj, Duh istine, jeste Hristov sopstveni predstavnik, Hristovo sopstveno lično prisustvo među nama, pošto On nije mogao biti u telu. To znamo iz našeg teksta na dva načina. Prvo, Isus kaže: „Poslaću vam drugog Utešitelja“ i dodaje: „...neću vas ostaviti sirote; doći ću k vama“ (KJV). Tako je, kroz Duha, Hristos lično prisutan, čak i kada je odsutan. Ako je On, kada je pričao sa Nikodimom, mogao da govori o sebi kao o „Sinu čovečijem koji je na nebu“ (Jovan 3,13 – Karadžić), sada, kada je s desne strane Boga na nebesima, sa istom istinitošću može govoriti o sebi kao da je s nama.

Drugo, znamo da je Duh zapravo samo Hristovo prisustvo u većoj meri, da tako kažemo, zato što je Utešitelj „Duh istine“ (Jovan 14,17). A Isus Hristos je „istina“ (Jovan 14,6). Duh istine je, stoga, sama Hristova suština. Imajući Duha, imamo Hrista i sve što On poseduje.

„Neću ih ostaviti sirote.“ Hristos je „Večni Otac“ (Isaija 9,6) i živa slika Oca, sjaj Njegove slave. Zato Sveti Duh, Hristov predstavnik, koji donosi Hristovo sopstveno prisustvo, donosi takođe i prisustvo Oca, tako da, sa Njim, mi nismo siročad. Kroz Duha, mi postajemo Božji sinovi, članovi Njegovog domaćinstva, a sam Otac je sa nama sve vreme. Više nismo zabludele lualice iz kuće našeg Oca, već oni koji imaju udela u svem Njegovom blagu.

Svet ne može primiti Duha, zato što Ga ne može videti. Parola sveta je: „Videti znači verovati“; a istina je da „verovati znači videti“. Svet ne veruje pa zapravo i ne vidi; on samo zamišlja. On nije zadovoljan Bogom koga ne može da vidi i zato sam (za sebe) stvara bogove. Iz svoje sopstvene mašte on stvara slike i obožava ih. Duh, međutim, može biti primljen samo verom i ko god veruje, istrajava kao da vidi nevidljivo. Svi koji veruju, mogu poznati prisustvo i glas Svetog Duha, isto tako sigurno, kao što mogu znati svoje najbliže prijatelje, pa čak i više, s obzirom da ne mogu imati nijednog drugog prijatelja tako bliskog. „Vi ga poznajete, jer sa vama prebiva, i u vama će biti“ (stih 17 – Sinod SPC). Postavljate li pitanje kako ćete Ga poznavati? Verujte i znaćete za sebe, pošto niko ne može da vam kaže.

„Još malo, i svet me više neće videti, ali vi ćete me videti jer ja živim pa ćete i vi živeti“ (stih 19 – SSP). Hristos je naš život i činjenica da živimo jeste dokaz Njegovog prisustva. „Ali i zli žive!“ uzvikujete. Da, i to dokazuje blagodat i milost Boga; to pokazuje Njegovo prisustvo, da bi spasio. Duh života i pravednosti se trudi oko svih, tražeći da bude primljen kao dobrodošao gost. Hristos kaže svojim pravim učenicima: „Vi me vidite“. To je tačno čak i sada, kada je odsutan, tako da Ga svet ne može videti. Ali On je sada prisutan samo Svetim Duhom, što dokazuje da vernici imaju vizuelni prikaz prisustva Duha. Da, vera omogućava ljudima da vide duhovne stvari.

„On će vas naučiti svemu“ (stih 26 – Čarnić). Nema nijednog učitelja kao što je Bog (Jov 36,22), jer „iz Njegovih usta dolazi znanje i razum (razumevanje – KJV)“ (Priče 2,6 – Daničić). Sveti Duh je „Duh mudrosti i razuma (razumevanja), duh saveta i sile, duh znanja i straha Gospodnjeg“ (Isaija 11,2 – Daničić). On je „Duh mudrosti i otkrivenja u poznavanju Boga“ (Efescima 1,17 – KJV). Samo Njegovo prisustvo daje mudrost. Kroz Duha čovek zna stvari koje, bez Njega, nikakvim učenjem nikada ne bi mogle da se spoznaju.

Bez Duha čovek zaista ne zna ništa. To je činjenica. Pogledajte: Duh se daruje, da bismo znali/spoznali stvari koje nam Bog besplatno daje (1. Korinćanima 2,12). Pošto Bog ništa ne čini nepotrebno, očigledno je da, bez Duha, mi ne bismo mogli da znamo ono što nam

Bog besplatno daje. A šta nam On to daje? – Sa svojim Sinom, On nam besplatno daje sve (Rimljanima 8,32). Nema ničega što nam Bog ne daje i ništa od toga što nam daje, ne može se znati bez Duha; stoga, bez Duha, zaista ne možemo znati ništa. Hristova škola – škola krotkosti i poniznosti – jeste škola u kojoj se dobija istinsko znanje, čak o najopštijim stvarima, a primanje Duha obezbeđuje nam najviše obrazovanje.

Razmislite na trenutak i videćete da je to doslovno tačno. Uzмите dva čoveka, jednog koji ima sve prednosti najboljih škola u zemlji, a drugi je prisiljen da provede ceo svoj život u teškom, fizičkom poslu. Jedan će imati svu uglađenost koju svet može pružiti, dok će drugi možda pokazati grublju spoljašnjost i možda neće moći da položi čak ni prijemni ispit u školama u kojima je onaj prvi diplomirao sa najboljim ocenama. Jedan je skeptik, dok drugi poznaje i plaši se Gospoda i dobio je mudrost koja dolazi odozgo (Jakov 3,17). Koji od njih ima prednost u obrazovanju? Možda ćete na brzinu reći – prvi. Ne žurite. Imajte u vidu da je čitav ovaj život, iako traje osamdeset godina, samo prag večnosti, a nikada ne smete izostaviti večnost iz svoje računice. Dolazi Sud i onaj prvi ide u propast i sva njegova dostignuća nestaju s njim, dok drugi pred sobom ima beskonačno vreme druženja sa Bogom i anđelima, sa kojima se upoznao na Zemlji. Zar ne kažete da, čak i samog prvog dana tog kasnijeg života, siromašan čovek zna više nego onaj drugi? Kada ste prvi put sudili, bili ste kao onaj koji bi trebalo da donese odluku o dvojici ljudi na osnovu njihovog prijema u školu. Kraj je vreme da se sudi (procenjuje). Ništa od ovoga što je rečeno ni na koji način ne obezvređuje učenje ili praksu; daleko od toga; jer, onaj koji poznaje Gospoda, samim tim druženjem će biti podstaknut da dopre do svega dostižnog i biće mu omogućeno da više napreduje u pouzdanom znanju, nego što može nevernik.

„On će vas naučiti svemu.“ Duh je jedini učitelj. Šta god neko nauči od bilo koje druge osobe, on to zapravo ne zna. „A vi imate pomazanje od Svetoga pa sve znate“ (1. Jovanova 2,20 – SSP). „A vi - u vama ostaje pomazanje što ste ga primili od njega, i ne trebate da vas ko uči. Ali, kao što vas njegovo pomazanje uči u svemu, tako je i istinito i nije laž, i kako vas je ono naučilo, tako ostanite (prebivaćete/

ostaćete – KJV) u njemu“ (stih 27 – SSP). Niko ne treba da uči čoveka. Tačno je da Bog postavlja učitelje u crkvi i koristi ljude kao posrednike za prenošenje pouke; ali onaj koji prima pouku koja dolazi od čoveka, umesto direktno od Boga, ne poznaje istinu. Bez obzira na to čijim posredstvom pouka dolazi, ako je učenik ne prima tako direktno od Duha, da je poznaje kao lično otkrivenje od Boga, on je u stvari nema, kao što bi trebalo da je ima.

„Utešitelj, koji je Sveti Duh.... podsetiće vas na sve što sam vam rekao“ (stih 26 – KJV). Pošto sve što je vredno pamćenja dolazi samo od Hrista, a Duh nas na sve to podseća kada Ga primimo, iz toga sledi da je Duh nama dat da bi nas podsećao. Pazite, Duh nije zamena za učenje i praksu i ne daje se da ohrabri lenjost, već je naš Učitelj koji nas podstiče da napredujemo, pomaže nam i toliko postaje jedno sa nama, da potpuno preuzima kontrolu, tako da mi nemamo drugi um, osim uma Duha. Tada je Duh razumevanje, kao i podsećanje, omogućavajući nam da u pravom trenutku razmišljamo o pravoj stvari.

OBJAVA MIRA

„Mir vam ostavljam, svoj mir vam dajem. Ali, ne dajem ga onako kako svet daje. Neka se ne uznemirava vaše srce i neka se ne plaši“ (Jovan 14,27 – SSP).

Tako se poglavlje završava tamo gde je i počelo. „Neka se ne uznemirava vaše srce.“ Mir je naš, kako onda možemo da budemo uznemireni? Nemojte okretati stvari. Mi ne treba da verujemo da imamo mir, zato što nemamo brige, nego, pošto nam je Hristos dao svoj mir, ne treba da budemo uznemireni, bez obzira koliko je mnogo briga.

„Svoj mir vam dajem.“ Mir, savršeni mir, znači pobedu. Time što nam Hristos daje svoj mir, On nam daje svoju pobedu. On je pobedio i nagnao neprijatelja u bekstvo, nakon što je uzeo od njega sve njegovo oružje u koje se uzdao, i daje nam mir. I ne samo to, već nam daje svoj mir – mir koji je bio neuzdrman, čak i u najžešćoj borbi. On je bio

ugnjetavan i proganjan, kao što nijedan čovek nije nikada bio; uhode su Mu stalno bile za petama, izvručí Njegove reči, nastojeći da Ga razdraže, šireći glasine o Njemu, iznoseći lažna svedočenja, klevećući Njegovu ličnost, budeći sumnju, protivrečeći Mu i vređajući Ga; ipak, On nijednom nije bio netrpeljiv. Kakav savršeni mir! I taj mir je On dao nama. Mi nismo u stanju da sačuvamo strpljenje pod iskušenjima, ali Isusov mir može da nas čuva. „Ne brinite se ni za što, nego u svemu molitvom i moljenjem sa zahvaljivanjem neka se vaše molbe Bogu očituju. I mir Božiji, koji prevazilazi svaki um, sačuvaće vaše srca i vaše misli (umove – KJV) u Hristu Isusu“ (Filibljanima 4,6.7 – Čarnić).

20. april 1899.

19. ČOKOT I LOZE

JOVAN 15,1-14

„Ja sam pravi čokot, a moj Otac je vinogradar. On odseca svaku lozu na meni koja ne donosi rod, i svaku koja donosi rod, obrezuje (čisti – Čarnić) da više roda donese. Vi ste već čisti zbog Reči koju sam vam govorio. Ostanite u meni, i ja ću u vama. Kao što loza ne može da donese rod sama od sebe ako ne ostane na čokotu, ne možete ni vi ako ne ostanete u meni. Ja sam čokot, a vi loze. Ko ostaje u meni, i ja u njemu, mnogo roda donosi“ (Jovan 15,1-5 – SSP).

Pashalna večera je bila pojedena. Isus je obavio poslednji čin ljubavi – čin ponizne službe za svoje učenike, završna pesma je bila otpevana i oni su sada bili na svom putu ka vrtu, koji će biti poprište Spasiteljeve najveće borbe sa silama tame. Ništa nije više uobičajeno, nego vinova loza koja formira senicu; i Isus, koji je uvek bio spreman da lekciju učini upečatljivom, uz pomoć stvari koje su bile pred Njim, iskoristio je prednost prizora vinove loze koju su prolazili, da bi svoje učenike naučio važnoj lekciji o stvarnom stanju stvari. On će ih upoznati sa tim da su stvari koje se vide – privremene, a stvari koje su nevidljive – stvarne i večne (2. Korinćanima 4,18), tako da bi se mogli držati „Onoga koji se ne vidi, kao da se vidi“ (Jevrejima 11,27 – kombinacija prevoda D. Stefanović-KJV).

Isus je pravi čokot. Sve loze koje vidimo da rastu iz zemlje i daju rod su samo vidljivi dokazi prisustva nevidljivog čokota – stvarnosti. Seme svega što raste je Božja reč (Luka 8,11). U početku, kada je najpre Zemlja stvorena, i nije bilo ničega na njoj, Bog je rekao: „Neka pusti zemlja iz sebe travu, bilje, što nosi seme, i drvo rodno, koje rađa rod po svojim vrstama“ (1. Mojsijeva 1,11 – Daničić). „I bi tako.“ Božja reč je bila seme iz kojeg je nikla biljka svake vrste. Baš kao što je poslao svoju reč u tamu i svetlost je zasijala, tako je poslao svoju reč na pustu Zemlju i pojavio se biljni svet. Ali Isus je „Božija reč“ (Jevrejima 4,12 – SSP). „U početku

je bila Reč, i Reč je bila kod Boga (sa Bogom – KJV), i Reč je bila Bog... Sve je kroz nju postalo“ (Jovan 1,1.3 – SSP). Otuda je Hristos Seme. To je tačno u najširem smislu. Naše poverenje u Njega, kao pravedno seme, koje će začeti pravednost u nama, usavršava se dok gledamo efikasno delovanje tog semena u celoj tvorevini. „I Reč je postala telo“, boraveći među nama „puna blagodati i istine“ (stih 14); a mogućnost ovoga nam se pokazuje čak i pre nego što to iskusimo, činjenicom koja se vidi svuda, da je reč postala trava, bilje i drveće. Život koji je u stanju da vegetativnu tvorevinu dovede do savršenstva, takođe je u stanju da naš put učini savršenim, kada mu se daju odrešene ruke da slobodno deluje.

Dokaz o istinitosti tvrdnje da je Hristos pravi čokot, bio je dat na samom početku Njegove službe. Na svadbi u Kani Isus je pretvorio vodu u vino. Voda je bila stavljena u posude i izvađeno je vino. Isto čudo se čini svake godine. Voda pada sa neba na zemlju, skuplja se u čokot i izlazi vino. Čudo učinjeno u Kani je bilo u svrhu toga da nam pokaže da svaka čestica vode koja se pretvara u vino na svim čokotima na Zemlji, menja se samo prisustvom i silom Hrista, pravog čokota.

Voda koja čini zemlju plodnom jeste voda života iz Božje reke (Psalam 65,9-11). Voda dolazi od zaklanog Jagnjeta nasred prestola (Otkrivenje 5,6; 7,17), baš kao što je voda koju su Izraelci pili u pustinji došla od Hrista (1. Korinćanima 10,4). Božji Duh je voda života (Jovan 7,37-39), a Duh, voda i krv su jedno. To se pokazuje vodom i krvlju koje su potekle iz Hristove probodene slabine, dok je visio na krstu (Jovan 19,34.35). Krv je život. Tako vidimo da, kada je Isus dao „rod čokota (vinove loze – SSP)“ (Matej 26,29 – Čarnić) svojim učenicima na poslednjoj večeri, On je izjavio doslovnu istinu, kada je rekao: „Ovo je moja krv“ (stih 28). Rod čokota, koji okrepljuje čoveka, dajući mu život, jeste krv Hrista, pravog čokota!

Međutim, to nije sve. Nikada ne možemo iscrpeti to čudo da je Hristos stvarno vino; ali još čudsnija za naše shvatanje je činjenica da smo mi loze i, kao takvi, treba da donosimo rod. Loze donose rod. To nije razlog za hvalisanje, jer čokot je taj koji nosi loze, a loze ne proizvode ništa, već su potpuno zavisne od matičnog stabla; ali kada se životnom vezom udruže sa čokotom, one donose rod. „Niste vi izabrali

mene, nego sam ja izabrao vas i odredio vas da idete i donosite rod, i da vaš rod ostane“ (Jovan 15,16 – SSP).

Iz ovoga vidimo da Hristos očekuje da mi obavljamo delo koje se obavlja na ovoj Zemlji ili, tačnije, On očekuje da se to delo obavi kroz nas. On sam kaže: „Ja ne mogu ništa činiti sam od sebe“ (Jovan 5,30 – Bakotić). „Otac koji prebiva u meni, on dela čini“ (Jovan 14,10). Dakle, „sile, čuda i znaci“ su bili ono što je „Bog učinio preko Njega“ (Dela 2,22 – KJV). Znači da mi ne možemo činiti ništa odvojeno od Njega. On je pokretačka sila, a mi smo oni u kojima treba da se vide rezultati i rod koji se vidi, uračunava nam se kao naš. Bog nas je postavio ovde, na ovom svetu, umesto Hrista, koji je sa Ocem. Otac je čuvar vinograda, čiji koren i stablo su na nebu, a loze na Zemlji.

„Ovim se proslavlja moj Otac: da mnogo roda donesete (rodite – KJV) i da budete moji učenici“. Rod koji je rodio jeste „rod svetlosti“ (Efescima 5,9 – D. Stefanović). Stoga smo podstaknuti: „Neka tako vaša svetlost svetli pred ljudima, da vide vaša dobra dela i da slave vašeg Oca, koji je na nebesima“ (Matej 5,16 – SSP). Poslednja poruka koja izlazi – poslednja objava jevanđelja, koja proglašava da je čas Božjeg suda već došao – jeste poruka podsticanja na donošenje roda ovim rečima: „Bojte se Boga i podajte mu slavu, jer dođe čas suda njegova, i poklonite se onome koji je stvorio nebo i zemlju, more i izvore vodene!“ (Otkrivenje 14,7 – D. Stefanović). Bog se proslavlja preko nas jedino kada rađamo rod; a to treba da činimo Njegovom silom, koja se pokazuje u čitavoj tvorevini.

Dakle, poslednja poruka čovečanstvu skreće posebnu pažnju na Boga kao Stvoritelja. Kada Gospod bude došao, Njegova slava treba da prekrije nebesa, ujedinjujući se sa slavom koja ispunjava Zemlju. Slava Gospoda treba da se otkrije, tako da svako telo može da je vidi pre nego što Gospod dođe (Isaija 40,3-5). Uzvik: „Evo Boga vašeg!“ (stih 9) odzvanjaće u ušima svih i oni će biti upućeni na stvari koje je On stvorio, da bi to uvideli (Rimljanima 1,18-20). Kada Ga budu videli kako radi na ostatku tvorevine, oni koji žele da donose rod na slavu Boga biće uvereni da On može isto tako moćno da deluje i u njima, da učini da oni donesu rod za koji ih je i stvorio.

Međutim, uprkos činjenici da se ono što se može znati o Bogu pokazuje u svim ljudima i da su nevidljive stvari o Njemu, čak Njegova večna sila i Božanstvo, tako jasno otkrivene u stvarima koje je stvorio, ljudi su skloni da budu tako zaokupljeni sobom, da će hodati usred otkrivenja Božjeg života i sile, kao da su slepi. Stoga nam je Bog dao spomen na sebe, da bi Njegova čudesna dela, kao i On sam, bili zapamćeni (Psalam 111,2-4). On kaže: „I subote svoje dadoh im da su znak između mene i njih da bi znali da sam ja Gospod koji ih posvećujem“ (Jezekilj 20,12 – Daničić). Ovaj spomen ostaje za sve generacije. Sedmicu za sedmicom subota iznova skreće našu pažnju na činjenicu da je Bog Stvoritelj svega i da On sve stvara veoma dobro. Tako se stalno podsećamo da na Njega položimo svoje poverenje za spasenje. On je vinogradar i On čuva svoj vinograd danju i noću, zalivajući ga svakog trenutka (Isaija 27,2.3).

PRIJATELJI GOSPODA

„Vi ste moji prijatelji ako činite ono što vam zapovedam“ (Jovan 15, 14 – SSP). A šta nam On zapoveda? – Da donosimo rod. Čudno je da odmah nakon čitanja prvog dela ovog poglavlja, u kojem su tako jasno postavljeni uslovi za donošenje roda i u kojem je pokazano da mi sami ne možemo od sebe činiti ništa, već samo donositi rod koji u nama začinje život matičnog stabla, ljudi će čitati ovaj četrnaesti stih i umisliti da moraju, svojom sopstvenom silom, učiniti nešto da bi se preporučili Gospodu i zadobili Njegovo prijateljstvo! „Ovo je Božije delo: da verujete u onoga koga je on poslao“ (Jovan 6,29 – SSP). Njegova zapovest nama ispunjava se našim poverenjem u Njega; „tako je i Avram poverovao Bogu i to mu je bilo uračunato za pravednost“ (Galatima 3,6 – KJV).

Bez vere je nemoguće ugoditi Bogu. Avram, naš otac, bio je opravdan delima, kada je prineo Isaka, svog sina, na oltar, zato što je „vera delovala sa njegovim delima i delima je vera bila učinjena savršenom. I ispunilo se Pismo, koje kaže: Avram je verovao Bogu i to mu je pripisano za pravednost; i nazvan je Božjim prijateljem“ (Jakov 2,21-23 –

KJV). Bog je bio Avramov prijatelj pre ovoga, ali Avram je na taj način postao Božji prijatelj. Bog je prijatelj svih ljudi, prijatelj je i grešnika; ali tužna je činjenica da će malo ko pristati da bude prijatelj sa Bogom. Oni nemaju poverenja u Njega.

„Prijateljstvo Gospodnje je među onima koji Ga se boje; i On će im pokazati svoj savez“ (Psalam 25,14 – KJV). Kao što stoji u drugim prevodima – zajedništvo poverenja u Boga nalazi se među onima koji Ga se boje. Takvima On otkriva tajne o sebi, koje mogu znati samo oni koji Mu se dovoljno približe da im šapne na uvo.

Prijateljstvo mora biti uzajamno. Prijatelji razmenjuju poverenje. Isus kaže: „Nazvao sam vas prijateljima jer sam vam obznanio sve što sam čuo od svoga Oca“ (Jovan 15,15 – SSP). Ko god ima prijatelje, mora i sam da se pokaže kao prijatelj. Ako želimo da zadržimo prijateljstvo Boga i da imamo udela u Njegovim tajnama, ne smemo sakriti od Njega ništa o sebi. Ništa ne smemo tajiti od Njega. Moramo Mu reći sve, priznajući sve svoje grehe. Ne da ih On već ne zna, nego je to dokaz našeg prijateljstva. Onda nam On otkriva svoju tajnu spasenja. „Ako priznajemo grehe svoje, veran je i pravedan da nam oprosti grehe naše, i očisti nas od svake nepravde“ (1. Jovanova 1,9 – Karadžić). On neće izneveriti naše poverenje. Ne; ne samo da će u poslednji dan sakriti naše grehe od očiju javnosti, bacajući ih u morske dubine, tako da, iako će ih naš protivnik, đavo, tužilac, potraživati, oni se neće moći naći (Jeremija 50,20), već će ih čak i On sam zaboraviti (Jevrejima 8,12). Kakav divan podsticaj da se sprijateljimo s Bogom! Ne odlažite to; jer sada je pogodno vreme; sada je dan spasenja.

27. april 1899.

20. ČUDESNO IME

JOVAN 18,1-14

ISUS IZDAN I UHAPŠEN

Dva teksta iz Pisma se mogu uzeti kao ključ za odlomak koji ćemo proučavati ove sedmice. To su Jovan 14,30: „Dolazi knez ovoga sveta, i u meni nema ništa“ (Sinod SPC) i Jovan 13,1: „Voleći svoje koji su bili na svetu, On ih je voleo do kraja“ ili „do krajnjih granica (u potpunosti)“ (KJV).

Isus je završio svoj poslednji poverljivi razgovor sa učenicima. On zaista jeste bio poverljiv, kao što nijedan drugi nikada nije mogao biti, jer nije bilo prisustva izdajnika. Isus se prema Judi odnosio isto kao i prema drugim učenicima, tako da niko od njih nije ništa znao o njegovom pravom karakteru; ipak, bilo je nemoguće da je postojala tako bliska zajednica između njega i Učitelja, kao što je postojala sa ostalima. Juda je stalno odbijao Učitelja i Njegove pouke, dok su ostali, nesavršeni kakvi su bili, ipak bili prijemčivi.

Isusove reči su bile veoma nežne. On im se obratio sa „dečice“ (Jovan 13,33) i dao im najutešnija obećanja. Sada ih je odveo do poznatog mesta, gde se tako često sastajao sa njima.

„A za to mesto je znao i Juda, njegov izdajnik“ (Jovan 18,2 – Čarnić). Isus nije ni pokušao da se sakrije. On se nikada ne bi skrivao. On nije učinio ništa da se izloži izdaji i progonstvu, već je postupio baš kao što je činio mnogo puta ranije. Nadomak krsta, Njegovi postupci su bili isto tako smireni i dostojanstveni, kao i uvek. Veličina, čast, i da, carsko dostojanstvo ovog Čoveka, te noći su se isticali jasnije nego ikada pre.

„Tada Juda uze četvrticu i slugu od prvosveštenika i od farijeja, pa dođe onamo sa buktinjama, svetiljkama i oružjem. A Isus, znajući šta će se sve dogoditi s njim, istupi i reče im: koga tražite?“ (stihovi 3 i 4 – Čarnić).

Razmislite o tome! Grupa vojnika sa oružjem, kreće da uhvati jednog nenaoružanog čoveka, koji nikada nije audio nekom živom biću i koji se ne bi borio, čak ni u samoodbrani. Mora da su svi imali nečistu savest, koja ih je učinila kukavicama. Međutim, kolika god je bila njihova ljudska sila, ipak je bila suviše mala i slaba da ostvari njihovu nameru; kao da je to bilo takmičenje u snazi. Isus je bio vođen kao jagnje na klanje. On je bio Božje Jagnje, koje je nosilo grehe sveta; ali svet to nije znao. A ljudi se ne naoružavaju da bi uhvatili jedno jagnje.

I sada vidimo Isusa kako stoji pred naoružanom ruljom. „Koga tražite?“ Umesno pitanje, zaista. Koga bi tražili na tom mestu, na takav način? To pitanje je trebalo da postidi svakoga od njih, ali oni nisu bili postidjeni. Odvažno su odgovorili: „Isusa Nazarećanina“ (stih 5). Ko je On, koga naoružana gomila traži, kao da je neki okrutni razbojnik? To je Isus iz Nazareta, nežno biće koje je čitav svoj život provelo čineći dobro, isceljujući bolesne, olakšavajući ugnjetavanima i tešeći ožalošćene. Njegov nežni dodir nije u sebi imao ništa osim lekovitosti, jer je On došao da sačuva život, a ne da ga oduzme. I sada oni dolaze po Njega, kao da je u pitanju medved koga gone. U ovoj nepromišljenoj i nepotrebnoj predostrožnosti i u Isusovoj smirenoj smelosti vidimo ispunjenje Pisma: „Zli beže kada ih niko ne goni, a pravedni su odvažni (srčani – Bakotić) kao lav“ (Priče 28,1 – KJV).

„JA SAM“

Na pitanje: „Koga tražite?“ predvodnici rulje su odgovorili: „Isusa Nazarećanina“, na šta je Isus rekao: „Ja sam *On*“ (KJV). Čim im je rekao „Ja sam *On*“, oni su ustuknuli i pali na zemlju.

Kakva čudesna sila se nalazila u tih nekoliko reči! Možda će misterija biti jasnija ako bliže razmotrimo šta je to Isus zaista rekao. Zapazite da je reč „*On*“ u kurzivu, što ukazuje na to da je dodatak tekstu (u engleskom prevodu KJV koji pisac koristi – *prim. izdavača*). Hristove sopstvene reči, kako je zabeleženo na grčkom, jednostavno su: „Ja sam“. Gospod je Mojsiju u pustinji o svom imenu rekao: „Ovo je zauvek moje ime i to je moj spomen za sve naraštaje“ (2. Mojsijeva 3,14.15 –

KJV). Ovim imenom Isus je objavio sebe neverujućim Jevrejima (Jovan 8,24.28.58). Sada je došlo vreme za koje je On rekao: „Kad podignete Sina čovečijega, tada ćete saznati da Ja jesam“ (stih 28 – SSP). U samom času izdaje, On se i svojim progoniteljima otkrio tim slavnim imenom kojim je oslobodio decu Izraela iz ropstva i kojim oslobađa sve koji u njega veruju. Svojim odgovorom njima, pokazujući se kao Onaj koga su tražili da ubiju, Isus im se otkrio kao njihov Spasitelj. Ali oni su tada bili suviše zaslepljeni da prime otkrivenje. Nikakav dokaz tada nije mogao da utiče na njih, ali kasnije su neki od onih koji su bili Njegovi izdajnici i ubice našli mir verujući u – JA (JE)SAM – Tvorca života.

SILA IMENA

Postoji čudesna sila u ovom blagoslovenom imenu. Kada je Isus došao svojim učenicima one olujne noći na moru (jezeru), kada su bili umorni od veslanja protiv užasnih teškoća i bez nade da će preživeti, On im je doneo ohrabrenje i spasenje rečima: „Samo hrabro (budite hrabri – KJV)! Ja sam! Ne bojte se!“ (Matej 14,27 – SSP). To isto ime je u ovom teškom času bilo zaštita za Njegove voljene učenike. Čim ga je izgovorio, naoružana gomila je ustuknula i pala na zemlju, kao da ih je pogodilo nevidljivo oružje. Tu je bio dokaz Hristovog Božanstva, koji je uzrokovao da ti ljudi odustanu od svoje namere. Hristova sila se tom prilikom pokazala/ispoljila, ništa manje za spasenje Njegovih neprijatelja, nego za Njegove učenike.

Hristovo sopstveno ime je bilo kao štit oko Njega. Ono je bilo neprobojan zid, uspešno Ga štiteći od svih neprijatelja. „Knez ovog sveta“ nije mogao da pronađe pristup Njemu. On nije imao ništa u Njemu i stoga nije bilo nikakvog izgovora pod kojim bi mogao da uđe. Izgovaranjem tog imena, Isus je pokazao da nijedan čovek niti ljudi nisu mogli da Ga liše života, već da ga je On sam dao, svojevolljno.

Baš to ime, sa istom zaštitnom silom, naše je – da ga uzmemo sa sobom. Taj mali događaj u vrtu zabeležen je da bismo znali da je JA SAM, koji je sa nama u svim danima, sve do kraja sveta, naš štit protiv

svih napada neprijatelja naših duša. On stavlja svoje sopstveno ime na nas. U tom imenu se krštavamo. Dok priznajemo to ime, znajući da je Hristos došao u našem telu i da više nismo mi oni koji žive i koji moraju da se suoče sa napadima sotone, već Hristos koji živi u nama, možemo isto tako sigurno zadržati na odstojanju lava koji riče, kao što je Isus razularenu rulju. Kakva blagoslovena pouka nam je preneti ovom jednostavnom pričom!

„Nosite Isusovo ime uvek,
od svake zamke štitite se njime;
Kada vas iskušenja snađu,
U molitvi recite to sveto ime.“

SPASENJE U POTPUNOSTI

„Od onih koje si mi dao, nisam izgubio nijednog“ (Jovan 17,12 – KJV). Pokazivanjem svoje moći kroz izgovaranje reči „Ja sam“, Isus je obezbedio sigurnost svojih učenika. „On ih je voleo do kraja.“ Ovde vidimo dokaz da je Isusovo ime zaštita. Međutim nije, kada se koristi samo kao neka čarolija. „Tvrda je kula ime Gospodnje; pravednik će pobeći u nju i biće bezbedan“ (Priče 18,10 – kombinacija prevoda Daničić-KJV). Ono se mora poznavati, kao stvarna stvar, u kojoj živi duša, kako bi bilo zaštita. Neki ljudi, koji nisu znali Gospoda, jednom su pokušali da upotrebe Njegovo ime za svoje sebične interese i rezultat je bio porazan za njih (pogledajte Dela 19,13-16).

U čitavom svom iskušenju, Isus nikada nije izgubio iz vida svoje učenike. On se brinuo za njih, a ne za sebe. Znao je sve što će Mu se desiti pa ipak, nije se uplašio ni na trenutak. Došao je da spase druge, žrtvujući sebe, i nijednom nije zaboravio svoju misiju. Duša manje čvrsta od „Večne stene“ (Isaija 26,4) bila bi uznemirena i izbačena iz ravnoteže. Ali Isus je bio isto tako smiren, kao i kada je sedeo u Lazarevoj kući. U času najvećeg iskušenja On je pokazao svoju moć da sačuva sve one koji su bežali k Njemu, tražeći utočište.

PROTEST PROTIV RATA

„A Simon Petar je imao mač pa ga poteže, udari prvo-sveštenikovog slugu i odseče mu desno uho. Sluga se zvao Malh. Isus reče Petru: ‘Vrati mač u korice. Zar da ne ispijem čašu koju mi je Otac dao?’“ (Jovan 18,10.11 – SSP).

Isus je rekao svojim učenicima, a isto tako i nama: „Ja vam kažem: Ne opirite se¹ zlu“ (Matej 5,39 – Šarić) i ovde je pokazao da Njegove reči treba da se uzmu u svom najjednostavnijem/osnovnom značenju. Ako je ikada na Zemlji postojalo mesto kada je pravo bilo potlačeno od strane sile, to je bilo ovde. Ako je ikada na ovom svetu mač bio potegnut sa pravednim ciljem, to je bilo u ovom trenutku; ipak, Isus je to ukorio. Ništa drugo se ne može naučiti iz ovog događaja, nego da nema takvih okolnosti pod kojima je opravdano upotrebiti oružje za ratovanje. Nalazimo da se takvim osećajima, daje redovno i istaknuto mesto u verskim časopisima, kao što sledi:

„U krajnjem slučaju – kada se uvreda promišljeno nanese, kada se obaveze časti namerno odbace i kada se iscrpi svaki izvor mirnih pregovora – nijedan narod koji ima samopoštovanja, neće se naći nesprenim da održi svoje dostojanstvo i sprovede svoja prava pozivom na oružje.“

Neka to posluži za nauk onim zemljama i narodima koji nemaju drugi način održavanja svoje časti i dostojanstva, nego kao što je onaj koji je uobičajen za svirepe zveri. Isus je pokazao da postoji bolji način da se održi nečije dostojanstvo. On je bio vređan i maltretiran, a ipak, nikad se urođeno dostojanstvo Njegovog karaktera nije tako istaklo i zasijalo tako upadljivo i pobedonosno, nego kada je ukorio Petra za upotrebu mača. Nenaoružan, On je stajao pred gomilom naoružanih ljudi i pokazao da je On njihov Gospodar. Svaki hrišćanin, koji je zaista

---

1 Ne protivite se zlu – D. Stefanović; Ne suprotstavljajte se zlu – SSP; Ne branite se od zla – Karadžić.

takav, ima isto oružje koje je i On imao. Čitajte Efescima 6,13. I stoga za one koji se izjašnjavaju kao hrišćani, uzeti mač u samoodbrani ili u neku drugu svrhu, znači priznati da ne znaju ništa o „sili Isusovog imena“.

VOLITE SVOJE NEPRIJATELJE

U svom uputstvu učenicima, Isus je takođe rekao: „Ljubite (volite – SSP) neprijatelje svoje, blagosiljajte one koji vas kunu, činite dobro onima koji na vas mrze i molite se Bogu za one koji vas gone“ (Matej 5,44 – Karadžić). Ovde je On dao i praktičnu ilustraciju tog učenja. Ne samo da je ukorio Petra za njegov čin nasilja prema sluzi prvosveštenika, već je iznova pokazao da je On došao da spase, a ne da uništi. Već je bio u rukama rulje (Marko 14,46.47), kada je revnosni Petar naneo tu ranu, ali On je lagano oslobodio jednu ruku, istovremeno učtivo govoreći, kao da se izvinjava pošto je izgledalo kao da im se suprotstavlja, da bi im učinio dobro delo: „Ostavite se toga (dosta s tim – Čarnić“ (Luka 22,51 – Sinod SPC); dotakao je uvo sluge i iscelio ga. Da li bi Božanska dobrota mogla upadljivije da se pokaže? Zaista, ovaj čovek je bio Spasitelj sveta.

Ovde možemo da počnemo i dobro razmislimo. U pitanju je samo kratka pripovest koju smo proučavali, ali ona sija Božanskom svetlošću. Još samo jednu stvar treba reći, a to je: „Razmišljajte o Onome koji je protiv sebe trpeo takvo protivljenje grešnika, da ne biste, premoreni, klonuli u svojim umovima“ (Jevrejima 12,3 – kombinacija prevoda KJV-Stvarnost & Duda-Fučak).

4. maj 1899.

21. ODRICANJE OD GOSPODA

JOVAN 18,15-27

Isus je sam dopustio da bude uhvaćen od strane naoružane rulje, koju je Juda doveo; oni su Ga vezali i odveli na lažno suđenje. Učenici su insistirali da ništa neće moći da ih navede da Ga napuste; ali to je bilo zato što nisu znali šta se sprema. Bili su sigurni da neće zaboraviti Onoga koji se tako nežno brinuo za njih, a ipak se pokazao tako moćnim da oslobađa. Nisu mogli da Ga zamisle ni u jednom drugom izdanju, nego kao što su Ga videli da prolazi, šireći svuda blagoslove, osim kada su razmišljali kako će On, proterujući Rimljane, a ispravljajući izopačenosti koje su se uvukle među jevrejsko sveštenstvo, preuzeti carstvo za sebe i vladati u raskoši i veličanstvu. Ali sada su Ga videli vezanog i odvedenog bez otpora; i iako su bili svedoci sile jednostavnih reči „JA SAM“, koje je On izgovorio, nisu mogli da se odupru ogromnom šoku zbog Njegovog hvatanja, i „tad ga svi napustiše i pobegeše“ (Marko 14,50 – Bakotić).

Čak i Petar, koji je bio najrevnosniji u svom insistiranju na odučnosti Učitelju i koji je bio dovoljno hrabar sa mačem, suočen sa Učiteljevim očiglednim porazom, nije mogao da zadrži svoju hrabrost, te je pobegeo sa ostalima. Međutim, kada je utvrdio da se rulja zadovoljila Isusom, da su ovi samo Pastira tražili, a ne i ovce, on se okrenuo i „išao za njim izdaleka“ (Luka 22,54 – Čarnić).

Možemo biti sigurni da nije puka radoznalost bila ono što je navelo Petra da ih sledi. On je imao snažnu ljubav prema Isusu, kao što su imali i drugi učenici. Istina, još nisu dostigli tu savršenu ljubav koja isteruje sav strah, ali ipak su Ga voleli, iako su pobešli u strahu.

Jovan je bio poznanik prvosveštenika i tako je našao pogodan pristup palati. Petar je bio zaustavljen na vratima, ali je zbog Jovanovog uticaja ipak pušten. Dok je prolazio, devojka koja je čuvala vrata ga je prepoznala, ili je mislila da ga je prepoznala, i rekla je: „Da nisi i ti jedan od učenika ovoga čoveka?“ Petar je rekao: „Nisam“ (Jovan 18,17 – SSP).

Petrova ljubav prema Učitelju uzrokovala je da je on želeo da Mu bude što je bliže moguće, jer se brinuo kakav će biti ishod. Ipak, bila je to opasna situacija, i on nije želeo sebe da ugrozi time što će delovati kao da je veoma zainteresovan za taj slučaj. Tako se pridružio grupi sluga i pomoćnika koji su stajali oko vatre, grejući se, „i Petar je stajao sa njima i grejao se“ (stih 18 – Čarnić).

Nije teško da zamislimo stanje Petrovog uma. Veoma uplašen za svoju sopstvenu bezbednost, a ipak zabrinut zbog Isusa, strah Ga je prisilio da izgleda kao da je jedan od nezainteresovanih ljudi oko vatre. Slušajući njihove grube šale i nepristojno brbljanje, u koje ne bi mogao da se uključi čak ni da mu um nije bio rastrojen teskobnim mislima o Učitelju, i prisiljen da izgleda kao da je deo razgovora koji ga uopšte nije zanimao i u kome nije učestvovao, u isto vreme se naprezao da čuje šta se dešava između Isusa i Njegovih nemilosrdnih progonitelja. Nije bio prijatan položaj u kome se našao. Nikada nije lako igrati dvostruku ulogu, a okolnosti u ovom slučaju činile su to dvostruko težim. Osim toga, Petar po prirodi nije bio dvoličan, već iskren i otvoren. Njegov strah ga je sada pokolebao.

Ali, Petar nije uspeo da prikrije svoj identitet. U stvari, najverovatnije je da su baš njegovi napori da to uradi, učinili to težim. On nije bio samo jedan od neosetljivih ljudi iz te gomile i nije mogao da natera sebe da tako izgleda. Osećao se nelagodno. Nije mogao da prikrije duboko osećanje koje je imao i njegova nelagodnost mogla je samo da privuče pažnju drugih na njega, dok je „stajao i grejao se“. „Uto (onda) mu rekoše: da nisi i ti jedan od njegovih učenika? On odreče i reče: nisam“ (stih 25 – Čarnić). Ovo je bilo drugo izričito odricanje Hrista te večeri.

To, međutim, nije bio kraj. Same reči kojima se Petar odrekao Gospoda poslužile su da ga označe kao jednog od Njegovih učenika. Isus je bio poznat kao prorok iz Galileje, a Njegovi učenici su takođe bili Galilejci, koji su govorili naglaskom znatno drugačijim od naglasak stanovnika Judeje i Jerusalima. Tako su „oni što su stajali ponovo rekli Petru: Sigurno si ti jedan od njih, jer si Galilejac i govor ti je takav“ (Marko 14,70 – KJV). Ali što je on više poricao, to je više pažnje

bilo usmereno na njega. I „jedan od prvosveštenikovih slugu - rođak onoga kome je Petar odsekao uho - reče: ‘Zar te nisam video s njim u vrtu?’“ (Jovan 18,26 – SSP).

Ovo je dovelo Petra u škripac. On nije bio u opasnosti samo zbog povezanosti sa Isusom, već će verovatno stradati zbog svoje brzoplete revnosti u vrtu. Rođak ranjenog čoveka bi možda bio spreman da se osveti, ako bi to delo bilo pripisano Petru. I tako je dvostruko uplašeni Petar počeo da na sebe priziva prokletstva i da se zaklinje, govoreći: „Ne poznajem čoveka o kome govorite!“ (Marko 14,71 – SSP). Avaj, kakva je to bila promena u odnosu na odanog Petra u gornjoj sobi, koji je nekoliko sati ranije bio u razgovoru punom ljubavi sa Isusom.

Sve je to zabeleženo nama za nauk; ali, nažalost, mi prečesto propuštamo lekcije. Lakše je osuditi Petrov kukavičluk, nego ga izbeći. Petar nije jedini učenik koji se odrekao svog Gospoda. U stvari, bekstvo jedanaestorice, kada je Isus bio vezan, samo po sebi bilo je prećutno odricanje Njega. Petrovo odricanje je bilo izraženije (upadljivije), nego odricanje ostalih, ali to je bilo samo prirodno odstupanje od njegovog hvalisanja sopstvenom vernošću: „I ako bi svi ljudi bili navedeni da se spotaknu (sablazne – Čarnić) zbog Tebe, mene nikada neće navesti da se spotaknem“ (Matej 26,33 – KJV, vidi marginu prevoda).

Štaviše, Petrova upotreba mača dovela je do njegove zbunjenosti. Da nije koristio nasilje, ne bi imao nikakav poseban razlog za strah. Ljudima često aplaudiraju zbog hrabrosti koju ratnim oružjem pokažu u odbrani onoga što je ispravno, ili onoga što misle da je ispravno. Ali ta vrsta odbrane, koliko god revnosno vođena, u stvarnosti može biti samo ispoljavanje kukavičluka. Potrebno je mnogo više hrabrosti da se pretrpi u tišini, nego da se žestoko odbije napad. Tiho podnošenje povrede je daleko bolji izraz stvarne revnosti za Hrista, nego što su glasna deklarisanja i snažni udarci.

Tu postoji istina koju u ovom trenutku treba posebno naglasiti. Na svakom hrišćanskom okupljanju ova pouka bi mogla snažno da se iznosi pred njih. Gotovo da nema skupa bez odluka koje osuđuju ovo ili ono zlo. Verske vođe postaju skoro frenetične u svom strastvenom osuđivanju ljudi i merila za koje misle, i koji bi zaista mogli biti suprot-

stavljeni Hristu i hrišćanstvu. Oni se međusobno takmiče u snažnom prikazivanju odanosti hrišćanstvu i mržnji prema činjenju zla; ipak, kada njima lično dođe test, da sami i neznani trpe u ime istine, prečesto su spremni na kompromis. Dobro je govoriti smelo za istinu, ali je bolje držati se istine i ne reći ništa, nego koristiti snažan jezik za nju, a ne živeti je.

U Titu 1,16 čitamo o nekima koji „govore da poznaju Boga, a delima ga [se] odriču“ (Bakotić). Ovo se čini svaki put kada deklarirani Hristov sledbenik čini ono što nije u skladu sa Hristovim karakterom. „Jer, svi vi koji ste se u Hrista krstili, u Hrista ste se obukli“ (Galatima 3,27 – SSP). Bez obzira da li je neko imao stvarnost tog iskustva ili ne, čin krštenja ukazuje na to da čovek predaje sebe Hristu; da, i više od toga – da on polaže svoj sopstveni život i uzima Hristov život, tako da nije više on, već je Hristos onaj koji živi i hoda među ljudima. Stari čovek se proglašava mrtvim, a novi čovek, koji uzima njegovo mesto, jeste Čovek Hristos Isus. Tako se on naziva Hristovim imenom – hrišćanin. I dokle god se izjašnjava da je hrišćanin, on, svime što čini, govori: „Ovo je način na koji Hristos čini; ovo je Hristov karakter.“ Ali ako čini one stvari koje nisu u skladu sa karakterom Isusa iz Nazareta, onda se on odriče Njega, isto tako sigurno kao što je i Petar to učinio, a njegova krivica može biti čak i veća nego što je bila Petrova.

Čovek se može odreći Hrista svojim druženjem sa drugima, čak i ako ne izgovori ni reč. Petrovo mešanje sa nepristojnim, neosetljivim ljudima iz gomile u sudnici, bilo je samo po sebi odricanje Hrista. Nije da je bilo pogrešno družiti se sa grešnicima – to je činio i sam Isus. Ulazio je sa carinicima i grešnicima i jeo sa njima. Ali mora se imati u vidu da, kada se Isus družio sa grešnicima, On nije pokušavao da izgleda kao da je jedan od njih. On se družio sa njima da bi ih pridobio svojom dobrotom i svojim primerom za bolji život. I iako je Njegovo ponašanje bilo takvo da su mogli prisno da se povežu sa Njim, ipak, kada je najviše izgledalo da je On jedan od njih, uvek je bila očigledna činjenica da je bio daleko drugačiji. Stajati u gomili ili sedeti na skupu, gde nepristojna šala, prost govor i eventualno vređanje onoga što je dobro i čisto, pokazuju da su oni neprijatelji Hrista, znači odricati se

Njega, čak i da čovek ne kaže ni reč. Ukoliko nečije prisustvo nije ukor greha, ono je njegova podrška – a to je odricanje Hrista. „Blago čoveku koji ne ide na veće bezbožničko, i na putu grešničkom ne stoji, i u društvu nevaljalih ljudi ne sedi (niti sedi sa onima koji su podrugljivi – KJV), nego mu je omileo zakon Gospodnji i o zakonu Njegovom misli (razmišlja – KJV) dan i noć!“ (Psalam 1,1 – Daničić).

Sablazan krsta je bila ono što je dovelo do toga da učenici pobegnu i da se Petar odrekne svog Gospoda. To nije značilo da su oni išta manje voleli Hrista, nego su neočekivano bili dovedeni licem u lice sa situacijom na koju nisu računali. Oni sramotu krsta nisu uzeli u razmatranje kada su krenuli za Hristom. Isus im je o tome pričao u više navrata, kako bi bili pripremljeni za to vreme, ali oni nisu shvatili Njegove reči. Nisu računali na cenu. Bili su spremni da prihvate Isusa kao Cara, iako je bio siromašan, omražen i odbačen od strane sveštenika i starešina, zato što se Njegova sila vidljivo pokazala pred njima. Ali nisu naučili da Bog bira ono što nije, da postidi ono što jeste. Dakle, kada je izgledalo da Isus, u rukama rulje, kao i na krstu, uopšte nema nikakvu silu, oni su poklekli.

Da ne bismo učinili isti propust, moramo se postarati za krst u svom životu. Ne smemo očekivati da, pošto biti hrišćanin znači imati ime veće od imena zemaljskih careva, zato ćemo uvek biti visoko uvažavani zbog našeg ispovedanja vere. Moramo imati u vidu da je svet u smrtnoj suprotnosti Hristu i da svet nikada ne postaje preobraćen. „Ko, dakle hoće da bude prijatelj svetu, postaje neprijatelj Božiji“ (Jakov 4,4 – Čarnić). Dakle, ne može biti izričitijeg odricanja Hrista, nego biti poput sveta ili izgledati kao da smo poput sveta. „Ne prilagođavajte se¹ ovom svetu, nego budite promenjeni obnavljanjem svog uma“ (Rimljanima 12,2 – KJV). Znajte da, ono što je visoko uvažavano od strane sveta, to je gadost Gospodu; i da ono „što je neplemenito pred svijetom i prezreno, izabra Bog“ (1. Korinćanima 1,28 – Šarić). Hristov krst, na koji svet gleda sa prezirom, Božja je sila. Stoga, „ne čudite se vatri koja je nastala među vama - da vas kuša, kao da vam se događa

---

1 Ne saobražavajte se – Sinod SPC; ne upodobljavajte se – Čarnić; ne vladajte se – Karadžić.

nešto neobično, nego se radujte što učestvujete u stradanjima Hristovim“ (1. Petrova 4,12 – kombinacija prevoda Čarnić-Sinod SPC). Priznavanje Hrista znači neusaglašenost sa svetom; a one koji priznaju Njega u Njegovom poniženju, On će priznati kada bude došao u svojoj slavi. Neka, onda, naša iskrena molitva bude: „A ja Bože sačuvaj da se čim drugim hvalim (ponosim – Stvarnost; dičim – grčki) osim krstom Gospoda našeg Isusa Hrista, kojim se meni razape svet i ja svetu“ (Galatima 6,14 – D. Stefanović).

11. maj 1899.

22. CAR PRED SUDOM

JOVAN 18,28-40

Pažljivo proučavanje svih pouka prikazanih u ovom delu Pisma, zahtevalo bi mnogo izlaganja. Stoga, moramo zamoliti čitaoca da pažljivo prouči navedeni tekst, a zadovoljićemo se sa nekoliko vodećih misli. Tokom čitavog svog zemaljskog poziva, Isus je obavljao carsku vlast i pokazao sebe kao cara. U nekoliko navrata bio je pozdravljen kao Car, kao, na primer, od strane Natanaila (Jovan 1,49) i od strane mnoštva, kada je ujahao u Jerusolim (Jovan 12,13). Ali, ova prilika bio je jedini put kada se On sam jasno proglasio Carem. Kada Ga je Pilat upitao: „Da li si ti, dakle, Car“, Isus je odgovorio: „Ti to kažeš, zato što sam Car“ (Jovan 18,37 – margina Revidirane verzije [RV]). I, onda, govoreći: „Moje carstvo nije od ovoga sveta“ (stih 36 – Čarnić), On je jasno objavio svoje carstvo.

Isus je bio optužen kod Pilata kao zaverenik protiv rimske vlasti i opasan po njen mir. Kada je Pilat nastojao da Ga oslobodi, „Jevreji su vikali, govoreći: Ako pustiš ovog čoveka, nisi prijatelj cezara; svako ko se izdaje za cara, govori protiv samog cezara“ (Jovan 19,12 – KJV). Međutim, Isus je uništio silu ove optužbe, objavljujući da Njegovo carstvo nije od ovoga sveta i izjavljujući da, pošto nije od ovoga sveta, Njegove sluge se neće suprotstavljati.

Predajući Isusa Pilatu, Jevrejske starešine su učinile veoma očiglednim to da nisu imali stvarnu optužbu protiv Njega. Kada je Pilat rekao: „Kakvu optužbu iznosite protiv ovoga čoveka“, oni su odgovorili i rekli mu: „Kad on ne bi bio zločinac, ne bismo ga predali tebi“ (Jovan 18,29.30 – Sinod SPC). Ovo je isto kao kada bi neki čovek bio izveden pred sud i, kada sudija pita koje su optužbe protiv njega, njegovi tužioci se zadovolje govoreći: „On je loš čovek“. Rekavši to, Jevreji su praktično priznali da nemaju ništa konkretno da iznesu protiv Njega i da Pilat mora sam da otkrije Isusov karakter ispitujući Ga. Međutim, Pilat je, na osnovu ispitivanja Isusa, rekao: „ja ne nalazim na njemu krivice“ (Jovan 19,6 – Čarnić). A Isus je izričito porekao da ima bilo kakvu nameru protiv sile rimske vlasti.

Stihovi 36 i 37 definišu karakter Hristovog carstva i Njegovih podanika. On je Car, ali Njegovo carstvo nije od ovog sveta. Objavljujući Pilatu da je On Car, rekao je: „Ja sam se za to rodio i za to sam došao na svet, da svedočim za istinu“ (D. Stefanović). On je Car istine, zato što je On istina i stoga je istinski car. Jer, pošto je car onaj koji je iznad svega, ko god je istina, mora biti car, zato što je istina ono što je najviše i što se uzdiže iznad svega, bez obzira koliko je ugnjetavana.

„Istina srušena na zemlju, ponovo će se uzdići,
Večne godine Božje uskoro će stići.“

Istina je ono što jeste; ono što ostaje zauvek. Bog je istina. Istina se ne može uništiti. „I svijet prolazi i požuda njegova; a tko čini volju Božju, ostaje dovijeka“ (1. Jovanova 2,17 – Šarić). Ove činjenice, uzete zajedno sa Hristovom izjavom, dokazuju da su ovaj svet i istina u suprotnosti; a to se pokazuje u samoj činjenici da je Hristos bio na sudu – bio je to svet protiv istine. Ali, svet prolazi, dok istina ne može proći. Stoga, nalazimo da je svet uvek u suprotnosti sa istinom i tako uvek u suprotnosti sa Hristom. Svet danas razapinje Hrista, isto kao što je On bio razapet od nastanka sveta. A posredstvom Hristovog krsta se mi razapinjemo svetu, i svet nama (Galatima 6,14).

Hristos je Knez Mira (Isaija 9,6). On sâm je Mir (Efescima 2,14). On je došao i propovedao mir (stih 17). On je vladao mirom (Kološanima 3,15.16). I „Božiji[m] mir[om], koji prevazilazi svako razumevanje“ Hristos čuva svoje podanike (Filibljanima 4,7 – SSP). Kada je svojim učenicima govorio te noći kada je bio izdan, On je rekao: „Ovo sam vam kazao, da bi u meni mir imali. U svetu imate nevolju; ali se ne bojte, jer sam ja nadvladao svet“ (Jovan 16,33 – D. Stefanović). Svi Hristovi sledbenici, stoga, imaju mir i održavaju mir, bez obzira koliko rata i nevolje može biti u svetu. Isus je pobedio svet, ne ratom, već mirom; i samo oni koji potpuno odbiju da se bore, mogu pobediti svet. Kada oni koji se izjašnjavaju da su Hristovi sledbenici uzmu telesno oružje, oni se mogu nagnati u bekstvo; zaista, samo uzimanje oružja je njihov poraz. Međutim, apsolutno je nemoguće pobediti čoveka koji

čvrsto, dosledno i u ime Hrista odbija da se bori. Sve dok on zadržava svoju postojanost, on je pobednik.

Hristos kaže da, kada bi Njegovo carstvo bilo od ovog sveta, Njegove sluge bi se borile; ali On sam je samo nekoliko sati ranije oštro ukorio Petra za potezanje mača i iselio je ranu nanetu njime. Dakle, gde god neko koristi oružje za ratovanje, on pokazuje ili da ne razume prirodu Hristovog carstva ili da se ne svrstava među Hristove sledbenike. Ko god se bori, pokazuje se da je sluga nekog drugog gospodara, a ne Hrista, a nijedan čovek ne može služiti dva gospodara.

Hristovo carstvo nije od ovog sveta. Ono je potpuno drugačije prirode u odnosu na svet i svet se njemu suprotstavlja, kao i Hristu i Njegovim sledbenicima. Isus je rekao: „Ako svet mrzi na vas, znajte da je na mene omrznuo pre vas. Kad biste bili od sveta, svet bi svoje ljubio. A kako niste od sveta, nego vas ja izabrah od sveta, zato mrzi na vas svet“ (Jovan 15,18.19 – D. Stefanović). Ovo jasno pokazuje da je svet suprotstavljen Hristovom carstvu i da ga mrzi, zato što ono nije od sveta. Stoga, sledi da je ljudima nemoguće da budu podanici svetskih carstava, a u isto vreme i podanici Hristovog carstva. Hristovi sledbenici, i podanici Njegovog carstva, nemaju ništa više sa vlašću ovog sveta, nego što podanici ruskog cara imaju sa vlašću Velike Britanije.

Neko bi, bez razmišljanja, mogao ovo da proglasi anarhijom; ali to bi bilo samo zato što ne razmatra prirodu Hristovog carstva. Sam Hristos je bio osuđen kao anarhista, zato što kneževi ovog sveta nisu razumeli; da jesu, ne bi razapeli Gospoda slave (1. Korinćanima 2,8). Hristovi sledbenici nikada ne mogu biti anarhisti, zato što je Božji zakon u njihovim srcima. Oni su predstavljali najviši model poslušnosti zakonu. Oni su savršeni poštovaoci (čuvari¹ – *prim. izdavača*) savršenog zakona. Štaviše, iako ne smatraju sebe podanicima ovog sveta, oni su zaista najbolji podanici, pošto ne stvaraju nikakve probleme i ne izazivaju nikakve nemire. Oni su poštovaoci (čuvari) mira, toliko da, umesto da se odupru nepravednom zakonu, oni će se čak pokoriti najnepravednijim zakonima, bez suprotstavljanja. Pravednici se osuđuju i ubijaju, ali se ne opiru (Jakov 5,6). Stoga su najbolji podanici koje bilo

---

1 Keepers (eng.) – čuvari, čuvaoci, oni koji čuvaju.

koji zemaljski car može imati, upravo oni koji se deklariraju da će biti i da jesu samo Hristovi podanici, a ne podanici sveta. Zemaljske vlasti, međutim, ovo generalno ne znaju, pa su ljudi čije prisustvo zapravo doprinosi snazi i stabilnosti vlasti, diskriminirani i proganjeni.

Isusovo carstvo nije od ovog sveta, već nadživljava ovaj svet. Pošto je od istine, to je večna vladavina. Hristos je postavljen s desne strane Boga na nebesima, daleko iznad svih poglavarstava, sile, moći i vlasti (Efescima 1,20.21). Ali ovo mesto je, po pravu, bilo Njegovo čak i dok je bio ovde, na Zemlji. Jer, kada je govorio sa Nikodimom, On je izjavio za sebe da je „na nebu“ (Jovan 3,13 – Karadžić). Car svemira je bio na suđenju pred zemaljskim sudom i zemaljskim sudijom – na suđenju o svom pravu da vlada. On je pokazao svoje pravo da vlada tamo, kao i svuda, noseći svedočanstvo o istini.

Međutim, isto kao što je Isus postavljen s desne strane Boga na nebesima, daleko iznad svih poglavarstava, sile, moći i vlasti, tako je Bog podigao sve one koji veruju u Njega i stavio ih da sede zajedno sa Hristom na nebesima (Efescima 2,1-6). On nas je „voleo i oprao nas je od naših greha u svojoj sopstvenoj krvi i učinio nas carevima i sveštenicima u Bogu i svom Ocu“ (Otkrivenje 1,5.6 – KJV). Zato su svi Hristovi podanici carevi, daleko viši po rangu od bilo kojih, ili od svih, zemaljskih careva. Njima se daje vlast nad narodima, ista kao i samom Hristu (pogledajte Psalam 2,8.9; Otkrivenje 2,26.27). Svi su pozvani da budu svedoci zajedno sa Hristom. Bog kaže: „Vi ste moji svedoci... i sluga moj koga izabrah...“ (Isaija 43,10 – Daničić). „A vi ste izabrani rod, carsko sveštenstvo, sveti narod, stečeni narod, da objavite slavna dela onoga koji vas je iz tame prizvao u svoju čudesnu svetlost“ (1. Petrova 2,9 – Čarnić).

Baš kao što je Hristos Car bio izveden pred sud, tako su i svi Njegovi sledbenici na suđenju na ovom svetu. Sud se neprestano saziva, slučaj se stalno iznosi, a svedoci su uvek pod zakletvom. Ako su verni i istiniti svedoci, kao što je Učitelj (pogledajte Otkrivenje 3,14), onda su oni zaista carevi i nikada nisu nadvladani, iako su osuđeni. Mirnom silom jednostavne postojanosti u istini, Hristovim sledbenicima će ipak biti priznato, čak od strane sveta, da imaju silu veću od sile čitavog sveta.

Ipak će i oni, poput Hrista, biti uračunati među prestupnike, jer je tužna činjenica da je „sud odstupi[o] natrag, i pravda stoji daleko; jer istina pade na ulici i pravda ne može da prođe. I istine je nestalo, i ko se uklanja od zla, postaje plen“ (Isaija 59,14.15 – Daničić). Uprkos tome, mada se možda istini rugaju da je nepraktična, a njene pristalice se ismevaju, progone čak i pogubljuju, i deluje kao da će zabluda trijumfovati, ipak će se istina izdići iznad svega, baš kao što se i Hristos, iako ismevan, pogubljen kao zločinac i smatran ništavnim, uzdigao i zauzeo svoje mesto na Božjem prestolu. I nikada nije bio veći, nego što je bio onda kada je Njegov život bio zamenjen za život ubice. Njegovo poniženje i sramota bili su Njegova slava. Njegova slabost bila je Njegova snaga; a prokletstvo krsta bilo je sredstvo kojim je On podignut na nebo da blagoslovi svemir.

18. maj 1899.

23. DOVRŠENO DELO

JOVAN 19,17-30

Isusu je bilo suđeno, proglašen je nevinim i osuđen na smrt. On je bio osuđen zato što je bio Božji Sin, Jevreji su vikali: „Mi imamo zakon, i po tom zakonu mora umreti, jer je načinio sebe Sinom Božjim“ (Jovan 19,7 – D. Stefanović); a ipak, sam zakon je bio pun izjava o Božjoj brizi za njih kao za sinove, i objava da bi On želeo da bude njihov Otac i da se oni prema Njemu ponašaju kao sinovi. Isus je bio osuđen zato što je bio ono što je trebalo svi oni da budu, a nisu bili.

Svet nije poznao Isusa kao Božjeg Sina. On je bio rođen od Davidovog semena, po telu, ali proglašen je Božjim Sinom sa silom, po Duhu svetosti, vaskrsenjem iz mrtvih (pogledajte Rimljanima 1,3.4). On nije postao Božji Sin vaskrsenjem iz mrtvih, već je vaskrsenje bilo dokaz, pokazivanje da je On to bio. On je bio isto toliko Božji Sin tokom čitavog svog života pre raspeća, koliko je i sada, ali vaskrsenje je dokaz toga. Isto je i sa svima koji su Njegovi pravi sledbenici. „Vidite koliku ljubav nam je Otac darovao: da se zovemo Božija deca! A to i jesmo. Svet nas ne poznaje zato što nije upoznao njega. Ljubazni, sad smo deca Božja, i još se ne pokaza šta ćemo biti. Znamo da ćemo, kad se pokaže, biti kao i on, jer ćemo ga videti kao što jeste“ (1. Jovanova 3,1.2 – kombinacija prevoda SSP-D. Stefanović). U tom slučaju, ne treba da nas iznenadi ako svet prema nama bude postupao onako kako je postupao prema Njemu.

NOŠENJE KRSTA

„I noseći krst svoj iziđe na mesto koje se zove Kosturnica a jevrejski Golgota. Onda Ga razapeše, i s Njim drugu dvojicu s jedne i s druge strane, a Isusa u sredi“ (Jovan 19,17 – Karadžić). On je mogao da odbije da nosi krst, da je želeo, i niko ne bi mogao da Ga prisili. On je „pretpreo krst, ne mareći za sramotu (prezrevši sramotu – Čarnić)“ (Jevrejima 12,2 – D. Stefanović). Ako smo mi Njegovi pravi sledbenici, i mi ćemo krotko podneti ono što se stavi na nas. Koliko često, naprotiv, ne

samo da odbijamo da nosimo bilo šta što eventualno možemo da izbegnemo, nego se mučimo i žalimo na opterećenja i iskušenja od kojih ne možemo da pobegnemo. Time ne samo da pokazujemo da nismo Njegovi učenici, već da izričito ne želimo da budemo Njegovi sledbenici.

Isus je mogao da izbegne krst, ali jedino odricanjem od svoje misije. Tako i mi možemo da odbijemo krst, ali samo ako se odrekne Isusa. Ako smo zaista odlučni da budemo Isusovi sledbenici, ima hiljade načina na koje će nas svet razapeti; podsmesi, blago sažaljevanje tako nerazumnih fanatika ili iznenađenje zbog toga što bi trebalo da budemo zadovoljni time da se odrekne svojih talenata te laskavi pozivi da „poboljšamo svoje stanje“ – neki su od njih. Biće mnogo, naizgled, ubedljivih iskušenja da se upustimo u nešto, za šta bi svet pokušao da nas uveri kako je to savršeno u skladu sa ispovedanjem naše vere, ali za šta mi, u svom srcu, znamo da nije tako. Mi odbijamo Hristov krst i odričemo Ga se, ili odbacivanjem istine, ili delovanjem koje je u suprotnosti sa njenom čistotom i jednostavnošću.

JEVREJSKI CAR

„A Pilat napisa i natpis i postavi ga na krst; beše, naime, napisano: 'Isus Nazarećanin, car judejski'. Ovaj natpis pročitашe mnogi Judeji jer je blizu grada bilo mesto gde je Isus raspet; a bilo je napisano jevrejski, latinski i grčki. Tada judejski prvosveštenici rekoše Pilatu: nemoj pisati: car judejski, nego da je on rekao: ja sam car judejski. Pilat odgovori: što sam napisao - napisao sam“ (stihovi 19-22 – Čarnić). To je bio ozbiljan udar na ponos sveštenika, ali i slabo zadovoljenje, koje je Pilat iz toga izvukao.

Da li je to bio prikladan natpis da se stavi na krst ili je to bila kleveta koju je Pilat bio spreman da počini, da bi prkosio Jevrejima? Malo razmišljanja će uveriti bilo koga da je to jednostavna istina. Isus je bio i jeste jevrejski Car. Kada Ga je Natanilo pozdravio rečima: „Ravi, ti si Sin Božiji, ti si car Izrailjev“ (Jovan 1,49 – Čarnić), Isus je to prihvatio bez prekora ili primedbe. Nije bilo ničeg nedoslednog u toj dvostukoj tituli. Kao Božji Sin, On je bio i Car Izraela, zato što se Bog Otac po-

kazuje čak i nama, u ovom vremenu, kao Bog Avrama, Isaka i Jakova; i samo u njihovom semenu je trebalo da svi ljudi na Zemlji budu blagosloveni. On se uvek izjašnjavao da je Davidov Sin; a anđeo koji je Mariji objavio Njegovo rođenje, rekao je: „Biće velik i zvaće se Sin Svevišnjega. Gospod Bog će mu dati presto njegovog oca Davida i on će doveka vladati nad Jakovljevim domom i njegovom carstvu neće biti kraja“ (Luka 1,32.33 – SSP).

Stoga, sledi da svi podanici Hristovog carstva moraju biti Jevreji. Svi pravi hrišćani su Jevreji. Nigde se Hristos ne naziva Carem nezna-božaca. Svi koji su nezna-bošci su „bili bez Hrista, otuđeni od izraelske zajednice i stranci u odnosu na saveze obećanja, bez nade i bez Boga u svetu“ (Efescima 2,11.12 – SSP). Svi hrišćani moraju prestati biti nezna-bošci i postati Jevreji. Tada je Hristos zaista njihov Car. „Spasenje je od Jevreja“ (Jovan 4,22 – KJV). Neka, stoga, niko ne prezre onaj deo Pisma koji je posvećen naročito Jevrejima. U njemu nalazimo spasenje i večni život.

PODELA PLENA

„A vojnici, kad raspeše Isusa, uzeše njegove haljine i načiniše četiri dela, svakom vojniku po deo, i donju haljinu. A donja haljina (košulja – SSP; dolama – Karadžić, ogrtač – KJV) nije bila šivena, nego sva izatkana odozgo do dole. Tada rekoše među sobom: da je ne cepamo, nego da bacimo kocku za nju, kome će pripasti; da se ispuni Pismo (koje kaže): ‘Razdeliš me moje haljine među sobom i baciš kocku za moje odelo.’“ (Jovan 19,23.24 – Čarnić).

Isto tako mora biti učinjeno i sa Hristovim sledbenicima, kada postanu Njegovi savršeni predstavnici. Razlog zašto se to ne čini sada je taj što, iako ima pravih Isusovih sledbenika, u kojima se Njegov život savršeno reprodukuje, njih ima tako malo, da ne privlače nikakvu pažnju. U crkvi, kao celini, Isusov život se ne pokazuje. Među velikom većinom onih koji se izjašnjavaju da su Hristovi sledbenici, svako ko

bi bio upravo ono što je Hristos bio na svetu, smatrao bi se budalom i fanatikom, a tako je i sam Isus osuđen. Ljudi misle da su Hristovi sledbenici, iako znaju da ne čine ono što je On činio; ali oni objašnjavaju nepodudaranje i zadovoljavaju svoju savest govoreći da su sada drugačija vremena u odnosu na to kakva su bila tada; okolnosti su toliko različite, da je hrišćanstvo dužno da im se prilagodi; međutim, princip je isti. Ovo je samo đavolja obmana. Svet je upravo isti sada, kakav je bio i tada, i Isus Hristos je potpuno isti. Dakle, kada se Isusov život savršeno reprodukuje u Njegovim sledbenicima, oni će deliti Njegova stradanja i poniženje. „Nijedan učenik nije iznad svog učitelja, ni sluga iznad svog gospodara. Dovoljno je učeniku da bude kao njegov učitelj, a služi da bude kao njegov gospodar. Ako su domaćina nazvali Veelzevulom, koliko će više tako zvati njegove ukućane?“ (Matej 10,24.25 – SSP).

Zato, pošto živimo u poslednjim danima, kada se može očekivati da se vrati Sin čovečiji, i zato, kada delo jevanđelja mora da se dovrši, svi oni koji predaju sebe Gospodu da Mu služe i da drže Njegove zapovesti, moraju to činiti sa razumevanjem da će ih to koštati sve njihove svetske imovine. Bilo je onih koji su s radošću prihvatili da se razgrabe (otuđe) njihova dobra (Jevrejima 10,34) i tako mora biti ponovo. U tome možemo videti da Hristovi sledbenici ne treba da skupljaju bogatstvo za sebe. Svako ko stvarno i zaista postane Hristov učenik, shvatajući da mora postati tako siromašan u svetskim dobrima, kao što je bio i Učitelj, nikada neće dozvoliti da razmišljanja o imovini stanu na put njegove poslušnosti bilo kojoj Božjoj istini.

SVAKO JE DELILAC SVOG SOPSTVENOG

Uvek je mnogo lakše i prijatnije da čovek raspolaže svojom sopstvenom imovinom, nego da neko drugi to čini za njega. Stoga lekcija koja bi trebalo da se nauči iz deljenja Hristove odeće jeste da je za hrišćane najbolje da sami obavljaju „otuđivanje“ svojih dobara, nego da ostave da to bude učinjeno silom. Kada su došli da zaplene Hristova dobra, nisu našli ništa osim odeće koju je imao na sebi, a ona je bila obična. Srećni će biti oni koji budu bili u sličnoj prilici kada izađe uredba da niko ne

može kupovati niti prodavati, osim onog koji ima znak ili ime zveri ili broj njenog imena (Otkrivenje 13,17). Hrišćani bi trebalo da nauče da obavljaju svoju sopstvenu raspodelu. Na isti način, oni ne bi trebalo da odlažu da daruju svoju imovinu za Božju stvar, dok ne umru. Nema vrline u davanju onoga od čega čovek više nema nikakve koristi i što nužno mora ostaviti. To je kao da se Gospodu daje stara, iznošena odeća.

STVARANJE DOVRŠENO NA KRSTU

Kada je bilo izvršeno sve što je Pismo reklo da će biti učinjeno Isusu, „Isus... reče: Svrši se! i priklonivši glavu, ispusti duh“ (Jovan 19,30 – Bakotić). U tim rečima: „Svrši se!“, postoji bogatstvo značenja. To nije jednostavno značilo da su Njegove muke bile završene; nije značilo da je On sada bio na slobodi; ne, u tome nije bilo nikakve pomisli o sebi. U Njemu je bilo završeno Božje delo za otkupljenje sveta. Novo stvaranje je bilo pripremljeno za sve i ništa nije moglo da im to uskrati. Hristov krst je Božja sila (1. Korinćanima 1,18), a ta sila je stvaralačka sila (Rimljanima 1,20). Krst stvara. U Hristu sve stvari treba da budu obnovljene kakve su bile u početku, kada je sve što je Bog načinio bilo „veoma dobro“ (1. Mojsijeva 1,31) i čovek – savršeni čovek – imao vlast nad svim. Božje delo je bilo završeno od početka stvaranja (Jevrejima 4,3) i stoga je počinak/odmor bio spreman. Dokaz toga se vidi u činjenici da se „I počinu Bog u sedmi dan od svih svojih dela“ (stih 4 – Čarnić). Završen posao nužno donosi odmor. U Hristu se stvaranje obnavlja, tako da On nudi počinak/odmor svima koji će doći k Njemu (Matej 11,28). On daje isti odmor koji je Bog dao čoveku u početku, a i znak toga je isti. Subota Gospodnja je znak i pečat Hristovog krsta.

UTVRĐEN ZAKON

Hristos je došao da izvrši Božji zakon (Psalam 40,7.8). Rekao je Ocu: „Svrših delo koje si mi dao da učinim“ (Jovan 17,4 – Čarnić). Dakle, reči „Svrši se!“ ukazuju na to da je u Njemu zakon našao svoje savršeno ispunjenje. Međutim, ovo pokazuje apsolutnu neprolaznost i

nepromenljivost Božjeg zakona. Bog nije manje mudar nego čovek, a nijedan čovek ne troši vreme i snagu niti trpi bol, da završi delo, kako bi ga odmah uništio. Što više rada delo košta, očekuje se da duže traje. Božjeg Sina je koštalo života da obavi savršena dela zakona; taj život je bio beskonačna vrednost; stoga će zakon trajati do večnosti.

PRIHVATANJE ZAKONA U HRISTU

Pošto ostaje gotovo i savršeno delo, sledi da svi oni koji prihvate Hrista, moraju prihvatiti da Božji zakon bude pokazan u njihovim životima. Neka niko ne kaže da, s obzirom da je Hristos savršeno ispunio zakon, zato nema potrebe da ga mi držimo. On je završio delo, da bismo mi mogli da ga držimo. U Njemu zakon postoji u svom savršenstvu i stoga, svako ko prima Njega, mora takođe primiti i savršeno držanje zakona. „Da li mi, prema tome, ukidamo zakon verom (kroz veru – KJV)? Daleko od toga, nego pre podržavamo zakon“ (Rimljanima 3,31 – Čarnić). Zakon je savršenstvo Hristovog karaktera. Svako ko držanje zakona smatra teskobom, time objavljuje svoje nezadovoljstvo Hristom; i svako ko vređa i odbacuje zakon, u isto vreme vređa i odbacuje Hrista. Zašto bi neko želeo to da čini? Ako je od nas samih bilo traženo da u svojim životima prikažemo sve vrline zakona, onda bismo s pravom mogli da se žalimo, jer one, ne samo da su u suprotnosti sa željama grešnog čoveka, nego ih je i nemoguće ostvariti (Rimljanima 8,7). Ali „Bog je onaj koji deluje u vama, da hoćete i činite ono što je Njemu ugodno“ (Filipljanima 2,13 – KJV). Po blagoslovenoj sili Hristove volje, mi možemo biti učinjeni i onima koji žele da izvrše zakon i onima koji su njegovi izvršiooci. On, ne samo da nas čini sposobnima da izvršavamo Božju volju, već čini i da volimo tu volju. Te reči: „Svrši se!“, sadrže za nas sav blagoslov, radost i silu nove tvorevine.

HRISTOVA PORODICA

Ne bi trebalo da završimo ovu lekciju, a da se ne dotaknemo onoga što ona uči o Hristovoj rodbini i našem odnosu prema njima. Dok

je visio na krstu, ugledao je svoju majku kako stoji, a takođe i svog voljenog učenika Jovana i rekao je svojoj majci: „Ženo, eto ti sina. Zatim reče učeniku: eto ti majke“ (Jovan 19,26.27 – Čarnić). Jovan je odmah prihvatio taj odnos, odvođeci je u svoj sopstveni dom. Ovo je nešto više od puke stavke iz istorije. To je zabeleženo da nas poduča da se mi nalazimo u najbližem odnosu sa svima koji su povezani sa Hristom. Isus je rekao: „Ko god izvršava volju moga Oca, koji je na nebesima, taj je moj brat, i sestra, i majka“ (Matej 12,49 – SSP). Stoga mi treba da prihvatimo sve takve kao svoj sopstveni rod, podjednako kao one koji su naš rod krvnim vezama, čak Hristovom krvlju. Ova veza nas takođe povezuje sa svima za koje je Hristos umro; ali, naravno, oni koji su prihvatili Hristovu žrtvu, time su učinjeni bližim. „Stoga, dakle, dok imamo priliku, činimo dobro svima, a najviše onima koji pripadaju našoj verskoj porodici“ (Galatima 6,10 – kombinacija prevoda SSP-Čarnić).

25. maj 1899.

24. VASKRSLI HRISTOS

JOVAN 20,11-20

Da su Marija i učenici samo verovali ono što im je Isus rekao, oni se ne bi iznenadili što su tog jutra pronašli praznu grobnicu i ne bi bilo prolivenih suza. On im je rekao „kako mora ići u Jerusolim i mnogo postradati od starešina i sveštenečkih poglavara i književnika i da će biti ubijen i da će ustati treći dan“ (Luka 9,22 – parafraza), ali su njihove umove toliko zaokupili drugi planovi za Njega i njih same, da je to isključilo Njegove reči. A tako je i danas. Proliva se mnogo nepotrebnih suza, zato što se ne veruje Gospodnjim rečima. Ali Božja ljubav prema nama je toliko nežna, da On ima saosećanja prema onima koji plaču, iako to nepotrebno čine, i šalje reči utehe i pomoći. I tako su se dva anđela, koji su čak i tada bili pored Marije, i koji stalno paze i na nas, njoj pokazali, i upitali je: „Ženo, što plačeš?“ (Jovan 20,15 – Čarnić). Njen odgovor pokazuje iskrenu želju da zna gde je njen Gospod i tako odmah saznaje da On nije daleko od nje. „Osvrnu se i ugleda Isusa kako stoji, ali nije znala da je to on“ (stih 14 – SSP).

Kakva šteta – videti Isusa i ne znati Ga! Čuti zvuk Njegovog glasa, a ipak Ga ne prepoznati! Isus Mariji postavlja isto pitanje, a ona je i dalje rešena da nađe telo svog Gospoda, ne pomišljajući da je anđeo uklonio kamen i da je On zauvek živ. Bila je potrebna samo jedna reč da joj otkrije istinu, jedna reč izgovorena poznatim glasom ljubavi, a ta reč je bila njeno ime, „Marija“. Bila je potrebna samo jedna njena reč da pokaže da je njeno srce još uvek bilo odano Onome koji joj je oprostio i očistio je, a ta reč je bila „Učitelju“ (stih 16). A onda, otkrivši joj se, On joj daje poruku za učenike, i to takođe rečima koje pokazuju da se On i dalje poistovećuje sa njima. Iako su Ga „svi oni napustili i pobešli“ (Marko 14,50), On ipak govori o njima kao o svojoj braći, a Njegov Otac je i njihov Otac i Njegov Bog je i njihov Bog. Iz Markovog izveštaja shvatamo da nije bilo dovoljno spomenuti učenike kao zajednicu, već je Petar izdvojen i spomenut po imenu. A zašto? Zato što se odrekao Gospoda sa prizivanjem prokletstva na sebe i zaklinjanjem i

bilo mu je potrebno neko posebno uverenje da je Gospod o njemu i dalje mislio kao o jednom od učenika.

Može biti samo jedna svrha Njegovog uznesenja k Ocu odmah nakon Njegovog vaskrsenja. On će lično primiti uverenje da je Njegova žrtva prihvaćena i da je u Njemu, Čoveku Isusu Hristu, drugom Adamu, ljudska porodica ponovo dovedena u Očevo prisustvo. Put ka slavi vodio je preko krsta i groba, i putovanje je završeno. Tokom Njegovog zemaljskog hodočašća, On je bio zaklonjen od lica svog Oca, ne zbog svojih sopstvenih greha, već zbog greha te iste braće, ali sada je uklonio greh žrtvovanjem sebe i On, kao predstavnik svoje braće, oslobođene greha, uzneo se k Ocu.

Kakav je to susret bio! Kada je bludni sin „još bio daleko, ugleda ga njegov otac i sažali se, pa potrča, zagrli ga i poljubi ga“ (Luka 15,20 – Čarnić), a kakvu će dobrodošlicu dobiti onaj koji je, po cenu stradalničkog života i sramotne smrti, nosio poruku ljubavi i oproštenja od Oca u bludni svet. Ako „biva radost pred anđelima Božijima za jednog grešnika koji se kaje“ (stih 10 – Karadžić), ko može izmeriti radost zbog trijumfnog dovršetka tog dela, kroz kojeg svi grešnici mogu imati spasenje? Zbog radosti stavljene pred Njega, On je podneo krst, prezir i sramotu. Ali tu radost On deli sa svakim ko će sa Njim deliti patnju duše zbog izgubljenih. Onda je apostol Pavle imao dovoljan razlog da kaže: „Ali me ništa od ovoga ne brine niti mi je stalo do mog života, samo da bih mogao da s radošću završim svoj put, i službu koju sam primio od Gospoda Isusa, da posvedočim jevanđelje Božje blagodat“ (Dela 20,24 – KJV).

Marija je prenela poruku, ali „kad ovi čuše da je živ i da ga je ona videla, ne verovaše“ (Marko 16,11 – D. Stefanović). To je tipično iskustvo koje često doživljava glasnik dobrih vesti. I mi smo čuli Njegov glas i došli do spoznaje da je Isus živ, ali često oni koji čuju našu poruku od Njega za njih, ne veruju. O, da imamo svedočanstvo veće sile, koje će u mnoga srca doneti još veće ubeđenje!

Isus bi pružio najveću moguću priliku svim učenicima, da spoznaju da niko nije odneo Njegovo telo, već da je On zaista ustao iz mrtvih, upravo po svojoj sopstvenoj reči. Baš te noći, kada su se učenici skupili,

iako su vrata bila zatvorena, zbog straha od Jevreja, ipak je Isus došao „te stade na sredinu i reče im: mir vam“ (Jovan 20,19 – Čarnić). A onda, „pokaza im svoje ruke i rebra“ (stih 20 – SSP). Niko drugi ne nosi ove dokaze da je razapeti Gospod. A te rane su svedočile tada, kao što će i u celoj večnosti svedočiti, o ljubavi koja je sve svoje dala na Golgoti. „Onda se učenici obradovaše videvši Gospoda“ (stih 21 – Karadžić).

Glas o Gospodnjem vaskrsenju Marija Magdalena je odnela učenicima „dok su oni tugovali i plakali“ (Marko 16,10 – KJV), ali oni nisu poverovali njenoj vesti; posle toga, dvojica učenika kojima se Gospod javio u Emausu, „vratiše se u Jerusalem, te nađoše okupljenu Jedanaestoricu i njihove drugove, koji su govorili: Gospod je stvarno vaskrsao i javio se Simonu“ (Luka24,33 – Čarnić), „ali oni ni njima ne poverovaše“ (Marko 16,13 – SSP). Stoga je savršeno jasno da učenici nisu bili okupljeni kako bi slavili Njegovo vaskrsenje, već su uporno odbijali da poveruju da je On ustao; sam Isus „ukori ih zbog njihove nevere i okorelih srca jer nisu poverovali onima koji su ga videli vaskrslog iz mrtvih“ (stih 14). Sam Gospod nikada nije dodelio nikakvu posebnu čast danu u koji je vaskrsao. Činjenica o Njegovom vaskrsenju je temelj nade svakog hrišćanina i obezbeđen je spomen koji je odgovarajuć tom iskustvu. „Tako smo mi krštenjem u smrt zajedno s njim sahranjeni, da bismo, kao što je Hristos vaskrsnut iz mrtvih očevom slavom, i mi na isti način živeli novim životom“ (Rimljanima 6,4 – Čarnić). Kada se krštenje pravilno obavlja, na odgovarajući način simbolizuje smrt i vaskrsenje Gospoda i naše sjedinjavanje s Njim u tom iskustvu, ali nikada nismo dobili uputstvo da stavimo neki znak razlikovanja na dan u koji je On vaskrsao iz mrtvih.

Radost je ponovo ispunila srca učenika, kada su bili uvereni da gledaju lice svog Gospoda. Uvek je tako sa onima koji se upoznaju sa Gospodom. „Gledaće njegovo lice, i njegovo ime biće na njihovim čelima“ (Otkrivenje 22,4 – Čarnić). „U tvom prisustvu je punina radosti; u tvojoj desnici je milina zauvek“ (Psalam 16,11 – KJV). „I reći će se u ono vreme (taj dan – KJV): Gle, ovo je Bog naš, Njega čekasmo, i spašće nas; ovo je Gospod, Njega čekasmo; radovaćemo se i veselićemo se za spasenje Njegovo“ (Isaija 25,9 – Daničić).

Međutim, nije neophodno čekati dok se Gospod ne otkrije na nebeskim oblacima, pre nego što Ga vidimo i obradujemo se. „Blago onima koji su čista srca, jer će oni Boga gledati!“ (Matej 5,8 – D. Stefanović). „Svagda vidim pred sobom Gospoda: On mi je s desne strane da ne posrnem. Toga radi raduje se srce moje, i veseli se jezik moj“ (Psalam 16,8.9 – Daničić). Ovo je sadašnje iskustvo. I to je ono što nas priprema za vreme kada će On doći u sili i velikoj slavi. Oni čija srca nisu očišćena i koji nisu prepoznali Gospoda u Njegovom postupanju sa njima, jesu oni koji će se plašiti: „muke i bolovi spopašće ih“ (Isaija 13,8 – Daničić). Iskustvo takvih, u taj veliki dan, opisuje se u sledećem tekstu: „I carevi zemaljski, i velikaši, i vojvode, i bogataši, i silni, i svaki rob i svaki slobodnjak, posakrivaše se po pećinama i po gorskim stenama, i govorahu gorama i stenama: padnite na nas i sakrite nas od lica onoga što sedi na prestolu i od gneva Jagnjetova“ (Otkrivenje 6,15.16 – Čarnić). Ne upoznavši i ne naviknuvši se na „svetlost pozn[va]nja slave Božije u licu Isusa Hrista“ (2. Korinćanima 4,6 – Karadžić), On je za njih vatra koja proždire. Za njih je poželjnije da ih pokriju planine, nego da se nepomračeni pogled tih očiju, koje su „kao plamen ognjeni“ (Otkrivenje 19,12 – D. Stefanović), usmeri na njih. Sada je vreme da se pazi na reči: „Pogledajte u mene, i spašćete se svi krajevi zemaljski“ (Isaija 45,22 – Daničić).

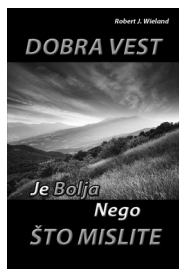
„Onda se učenici obradovaše videvši Gospoda“ (Jovan 20,20 – Karadžić). Da li mi čeznemo za vremenom kada će se On otkriti usred nas i da li ćemo se obradovati tog dana? Mi smo već u svanuću tog dana. „Pogledajte i podignite svoje glave, jer se približava vaše otkupljenje (izbavljenje – Čarnić)“ (Luka 21,28 – KJV).

1. jun 1899.

U PONUDI SU I SLEDEĆE KNJIGE I BROŠURE

Pored knjige koju upravo čitate u ponudi su i sledeće knjige i brošure koje sadrže samu suštinu ove jedinstvene poruke o opravdanju verom.

DOBRA VEST JE BOLJA NEGO ŠTO MISLITE, Robert J. Wieland

Milioni ljudi veruju lošim vestima. Evanđeoska poruka je tako dobra vest, da je to ponekad teško i poverovati. „Božja milost je...beskrajno bolja nego što ste mislili.“ Prvi put odštampana 1985, ova knjiga nastavlja da izaziva pažnju.

ZLATO PREČIŠĆENO U OGNJU, Robert J. Wieland

Knjiga koja je imperativ za svakog ko želi bolje da razume značenje Isusove vere i Hristove prirode.

MOĆNA DOBRA VEST, Robert J. Wieland

Knjiga sadrži pregled modernih koncepcija jednostavne poruke koje bi trebalo da budu „sila Božja na spasenje“ (Rimljanima 1,16), a koje su postale žalostan izvor zbuđenosti. Nasuprot tome, ovo delo baca sasvim novo svetlo na svu tu frustraciju, bezvoljnost, opadanje i mlakost koji se ogledaju na duhovnom planu. Da li smo propustili da sagledamo koliko je Dobra vest zaista dobra, ili nismo poverovali u to? Ideje koje su ovde izložene utemeljene su na Bibliji i predstavljaju svež dah koji je već pokrenuo srca desetina hiljada ljudi širom sveta. Ova knjiga posebno se obraća onima koji traže čvrsto tlo kao temelj svoje nade, usred ovog sveta punog beznađa i pometnje.

Svaka od sledećih brošura štampana je u formatu 95x140 mm. Njihov sadržaj predstavlja poruku opravdanja verom, slobodnu od svakog legalizma.

BLIZINA VAŠEG SPASITELJA

Jeste li umorni od osećaja krivice? Osećate li se odbačenim i nepotrebnim? Evo jedne izuzetno DOBRE VESTI. Hristos je preuzeo inicijativu da vas povede putem ka sreći ovde i sada, a dalje – ka nebu i večnom životu.

OBRNUTA MOLITVA

Voda ne teče uzbrdo, a i ljudi obično ne izgovaraju molitve poput one zapanjujuće u Jevanđelju po Jovanu 4, koja je obrnutog smera.

Jesmo li spremni za tektonsku promenu u svom pristupanju Božjem prestolu?

REČ KOJA JE PREOKRENULA SVET

Kako je jedna jedina reč mogla da milione preobrazi u ljude spremne da umru za svoja ubeđenja, a ostale milione u njihove progonitelje žedne krvi?

Kakva se sila krije u toj novoj i čudnoj reči?

DOBRA VEST U MALO REČI

Brošura nam otkriva kako ljudi i žene mogu da kroz Jevanđelje pronađu zadovoljavajuće odgovore na svoje probleme. Mera vere – čežnja za Bogom – usađena je u svakom ljudskom srcu. Bog svakako zna kako će odgovoriti na ovu čežnju.

ŽENA KOJA JE REKLA „DA“ BOGU

Tokom mnogih vekova, razvilo se mnoštvo mitova o Mariji, majci Isusovoj. Nastala od materijala namenjenog hrišćanima evangeliističkog usmerenja, ova brošura predstavlja pokušaj odvajanja neistine od fascinantnih istina koje nam Pismo otkriva o ovoj divnoj ženi.

Bolje razumevanje Marije može nam pomoći da bolje razumemo i njenog Sina.

KAKO SPASITI BRAK

Kako živeti s lošim bračnim partnerom. Bog ima lekovite Dobre vesti koje će doneti blagosloveno olakšanje u svaki nesrećan dom, i dodatno ohrabrenje za sve one koji su srećni u svom braku. Lek je u onom što verujemo, a ne u onom što činimo!

PREPORUČUJEMO I SLEDEĆE KNJIGE:

MARIJA MAGDALENA:

Biblijska priča, Robert J. Wieland

Marija Magdalena pleni pažnju i inspiriše maštu gotovo svake osobe koja je slušala o njenom tajanstvenom i raskošnom činu pomazanja skupocenim mirom koje je izlila na Isusova stopala, opravši ih zatim svojim suzama. Robert J. Wieland istražuje životnu priču ove čudesne žene koja zauzima visoko mesto među ličnostima o kojima govori Sveto pismo.

U POTRAZI ZA KRSTOM, Robert J. Wieland

Autor istražuje „putovanja“ onih osoba koje su se uputile prema krstu, među kojima su, pored njega samog, Isus, Marija Magdalena i Pavle. On nam otkriva kako možemo steći svoje lično iskustvo na tom istom „putovanju“, i naglašava da krst nesumnjivo ima snagu da protera svaki strah iz ljudskog srca. Radi se o dirljivo i ubedljivo napisanom štivu, namenjenom čitaocu modernog doba.

Radosne Vesti: OD ISUSA SA LJUBAVLJU

Komplet od 34 lekcije iz Svetog pisma koje će obradovati Vaše srce. Podeljene na tri odseka: Dobra Vest koja uzdiže um (srce), Dobra Vest o budućnosti i Pronalazjenje Božjeg mesta sigurnosti.

BEKSTVO KA BOGU, Jim Hohneberger

Bekstvo ka Bogu je knjiga koja govori o očajničkoj potrebi i traganju za Božjim prisustvom.

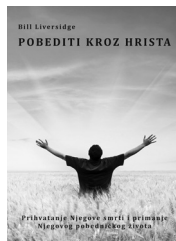
Autor Džim Honberger, u želji da pronade autentično hrišćanstvo, seli se sa svojom porodicom u divljinu, nadomak Nacionalnog parka Glejšer, na granici SAD i Kanade. Tu, u netaknutoj prirodi, oni dobijaju jasniju spoznaju Božje ljubavi i navikavaju se da osluškuju Njegov glas u svakodnevnim situacijama u kojima se svako od nas nalazi.

POBEDITI KROZ HRISTA, Bill Liversidge

Da li se borite sa iskušenjem i grehom? Pitajte li se hoćete li ikada doživeti pobjedu? Da li se odajete obeshrabrenju, misleći da ste izgubljen slučaj? Da li vam je vera na niskom nivou? Da li čak pomišljate da ćete biti zadovoljniji životom ako se prepustite grehu? Osećate li da je Hrištov karakter za vas previsok i nedostižan standard? Ljubav, radost, mir, strpljenje, ljubaznost, dobrota, vernost, samokontrola – ne otkrivaju se dosledno u vašem životu.

Ako je bilo šta od ovog istina, ne očajavajte! Jevanđelje nudi rešenje – ono je zaista dobra vest za vas! Autor ove knjige propoveda i poučava o Jevanđelju s jasnoćom i silom, pojednostavljujući ono što nam izgleda složeno. Kad pročitate ovaj praktični vodič do pobjede, zaključite sami u kojoj meri je u tome uspeo.

JEVANĐELJE U KNJIZI PROROKA DANILA,

Robert J. Wieland

U ovoj knjizi je objašnjen lik iz Navuhodonosorovog sna, sa svim „zverima“ i simbolima, „dani“ koji označavaju godine, i tako dalje.

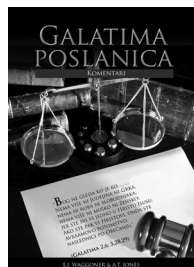
Ali to nije pravi cilj ove knjige. I drugi to lako mogu.

Ono što ovde želimo da shvatimo jeste čime to Dani-lova knjiga danas osvaja ljudsko srce i podstiče ljude da se potpuno posvete Danilovom Spasitelju – našem Gospodu Isusu Hristu koji je preuzeo našu drugu smrt i umro umesto nas.

GALATIMA POSLANICA – KOMENTARI,

E. J. Waggoner

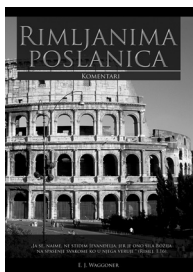
Proučavanje Galatima poslanice, stih po stih. Vaggonerova vizija čudesne stvarnosti Hristovog krsta, zapravo je istina za sadašnje vreme. Prvobitno je objavljena 1900. a ovo je revidirana verzija koja se prvi put pojavila 1972. godine. Posle svih ovih godina njene poruke su još uvek sveže i ništa manje moćne po svom uticaju.

RIMLJANIMA POSLANICA – KOMENTARI,

E. J. Waggoner

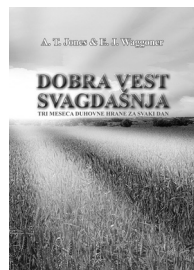
Stih po stih kroz Rimljanima poslanicu. Komentari koji su ovde izloženi nikad ranije nisu bili objedinjeni u formi knjige. Ova detaljna studija Rimljanima poslanice bila je u delovima objavljivana u časopisu Znaci vremena (Signs of the Times), u periodu od oktobra 1895, do septembra 1896.

DOBRA VEST SVAGDAŠNJA – 1. i 2. deo,

A. T. Jones & E. J. Waggoner

Autori A. T. Džons i E. Dž. Vaggoner iznose osvežavajuće, podsticajne, motivišuće ideje koje crpe iz Jevanđelja. Ova knjižica je zamišljena kao tromesečna duhovna hrana – po jedna stranica na dan, kao obrok koji siti dušu.

JEVREJIMA POSLANICA – KOMENTARI,

E. J. Waggoner

- Kako Božja pravednost postaje moja?
- Na koji način je Isus Hristos postao moja zamena?
- Šta ja da činim da bi spasenje Božje donelo vidljive i stvarne plodove u mom životu?

Na ova i mnoga druga pitanja, tako poznata svakom hrišćanskom verniku, autor daje veoma neobične i gotovo sasvim neočekivane odgovore čak i za mnoge dugogodišnje istraživače Biblije.

UPOZNAJMO BOGA II – 95 TEZA O OPRAVDANJU VEROM, Morris Venden

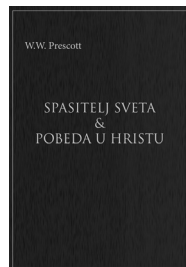
Nijedna druga poruka nije danas bitnija niti potreb-
nija i crkvi i svetu, nego što je to dobra vest o Hristovoj
pravednosti.

Pisac ove knjige takođe to zna. Uz izvinjenje Luteru, a ipak sa strašću da podstakne novu refomaciju blagodat, Venden predstavlja svojih sopstvenih 95 teza o pravednosti verom, da bi nam pomogao da ponovo otkrijemo osnove poznavanja Isusa i poverenja u Njega.

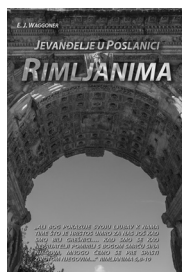
SPASITELJ SVETA & POBEDA U HRISTU,

W. W. Prescott

Ova knjiga je rezultat piščevih proučavanja i fasciniranosti Hristom. Ono što se iz nje može videti jeste da se Preskotovo shvatanje Hrista ne zasniva samo na činjeničnom objašnjavanju ko je Hristos i koji je Njegov značaj kao jedne teorije, nego na ličnom poznavanju osobe Isusa Hrista, prvo kao svog Spasitelja, a zatim kao centralne osobe i predmeta naše vere. Poznavanje Hrista nije stvar poznavanja činjenica o Njemu, nego prihvatanje Hrista kao centra naše vere i svih naših istina. Hristocentričnost svega što verujemo i što propovedamo je suština hrišćanstva. Hristova pravednost koja je data čoveku je izraz najveće Božje ljubavi prema čoveku.

JEVANĐELJE U POSLANICI RIMLJANIMA,

E. J. Waggoner

Nastojeći da pronikne u logiku i suštinu Poslanice Rimljanima, autor ove knjige pronalazi jednostavne i praktične odgovore na teška i životno važna pitanja:

- Da li Bog vidi vrednost u nama uprkos našoj grešnosti?

- Da li Božja ljubav prema nama zavisi od onoga što jesmo i što činimo?

- Da li naš položaj pred Bogom zavisi od naše poslušnosti i dobrote?

- Da li je spasenje od greha pitanje vere ili naših dela?

- Da li se naše opravdanje, pomirenje, spasenje i posvećenje zasnivaju na onome što mi radimo ili na onome što je Hristos za nas učinio?

- Da li nam Božja blagodät (nezasluziva milost i naklonost) dolazi isključivo kao besplatan dar ili je moramo zaraditi, zaslužiti, učiniti sebe dovoljno dobrim za nju? Da li je primimo kao platu za svoju poslušnost, ispravno postupanje, dobrotu?

- Da li Bog čezne da sa nama ima najbliskiju vezu, zajednicu, odnos ljubavi uprkos našem palom stanju?

VEČNI SAVEZ,

E. J. Waggoner

- Koje je bilo „obecanje“ koje je Bog dao Avramu?

- Koga je to tačno uključivalo?

- Da li je to obećanje bilo samo za one koji su bili njegovi doslovni potomci?

- Ili je to obećanje uključivalo mnogo više ljudi?

- Da li je ratom iscepkana zemlja na Bliskom istoku Božja obećana zemlja?

- Ili to obećanje obuhvata daleko više?

- Da li je postojao Spasitelj u srcu ovog večnog obećanja? I kome je On dat?

Odgovori na ova i druga pitanja oduševiće vaša srca dok čitate neverovatno dobre vesti o Božjem večnom zavetu koji je sklopio sa Avramom i sa celim svetom.

LEKCIJE O VERI & ŽIVJETI VEROM, A. T. Jones & E. J. Waggoner

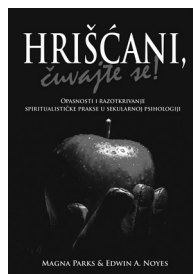
U Svetom pismu se ne govori mnogo o potrebi da imamo veru, ali se mnogo govori o tome da treba da je gajimo. Naučite kako da „gajite“ svoju veru, kroz najdragocnije spoznaje Džonsa i Waggonera.

Pred vama je zbirka članaka i propovedi Džonsa i Waggonera iz 1890-ih, a na temu opravdanja i življenja verom. Godinama najpopularniji bestseller, ovo je i jedna od najboljih knjiga o pobedonosnom hrišćanskom životu. Ona pruža uvid u to kako nadvladati prepreke i objašnjava mnoge teško razumljive delove Biblije. Saznajte iz prve ruke šta je zaista poruka iz 1888. godine!

HRIŠĆANI, ČUVAJTE SE, Magna Parks & Edwin A. Noyes

Pred vama je kompilacija dveju knjiga različitih autora. Namenjena je svim ljubiteljima popularne psihologije, kao i onima koji se interesuju za njene sadržaje, posebno hrišćanima. Ona pruža novi uvid u sekularnu psihologiju i otkriva korene te nauke.

Sve ono što ste mislili da znate o popularnoj psihologiji, posle čitanja ove knjige definitivno će biti dovedeno u pitanje.

OTVORENI PUT DO HRIŠĆANSKOG SAVRŠENSTVA, A. T. Jones

Džons predstavlja Hrista u sve tri Njegove službe – kao Proroka, Sveštenika i Cara. Knjiga smelo izlazi u susret mnogim izazovima koji se danas postavljaju pred hrišćanstvo.

Jedan od njih je: Da li je hrišćansko savršenstvo karakteristično, uprkos činjenici da smo smrtnici, rođeni u grehu?

INDIVIDUALNOST U RELIGIJI,

A. T. Jones

Iako nas od autorovog vremena deli više od jednog stoleća, on je u delu čije korice čitalac upravo gleda, gotovo proročki aktuelan u svom obraćanju nama ovde i sada:

„Dolazi dan, i nije daleko, kada će autokratija, nadmoćnost i krutost zakona vlasti, ujedinjena crkva i država, pa i same crkve, stajati svi ujedinjeni i pokretani istom mišlju, pa će zahtevati pokornost i uniformnost u religiji; i uništiti svaku naznaku individualnosti u religiji i svaku vrstu prava na nju.“

I upravo zato, imajući u vidu ono što uskoro treba da dođe, objavljene su ove studije.

KLJUČEVI ZA OPTIMALNO MENTALNO ZDRAVLJE, Magna Parks Porterfield

Bez obzira da li pokušavate da se izborite sa problemima svakodnevice ili savladate depresiju, odgovori za postizanje dobrog mentalnog zdravlja su vam na dohvat ruke. Autorka, Magna Parks-Portfield, pokazaće vam kako da to uradite, u svojoj knjizi Ključevi za optimalno mentalno zdravlje.

Saveti dr Parks – Porterfield, psihologa, prevazilaze tipičan pristup „voli sebe, potvrđuj sebe“, da bi pokazali kako da stignete do dobrog zdravlja koje priželjkujete. Ona knjigu deli na osam delova, od kojih svaki služi da vam pomogne da razvijete veštine potrebne za poboljšanje mentalnog zdravlja.

Otkrijte ključeve koji su vam potrebni da otvorite vrata mentalnog zdravlja.

HRISTOS I NJEGOVA PRAVEDNOST,

E. J. Waggoner

Elet Dž. Vagoner objašnjava šta je sila koja nas spasava. Jevanđelje otkriva da je sila koja je svetove dovela u postojanje, ista ona sila koja deluje u spasavanju čovečanstva. U knjizi se jasnim rečima objašnjava ono što moramo znati o Hristovoj prirodi.

Na sajtu www.najvaznijevesti.com, pored navedenih knjiga i brošura u elektronskom obliku, možete naći i mnoge druge koje ovde nisu navedene a od kojih će neke biti štampane u najskorije vreme.

CIP - Каталогизација у публикацији
Народна библиотека Србије, Београд

279.14-247.8-277

ВАГОНЕР, Елет Џозеф, 1855-1916

Jevandelje po Jovanu - komentari / E. Dž. Vagoner ; [prevod sa engleskog Suzana Stojanovski ; pesme prepevao Zvonimir Kostić Palanski]. - 1. izd. - Beograd : B. Đurić, 2018 (Beograd : Apollo Graphic Production). - 152 str. ; 21 cm

Prevod dela: Waggoner on the Gospel of John / by Ellet Joseph Waggoner. - Tiraž 50. - Napomene uz tekst.

ISBN 978-86-920741-9-6

а) Свето писмо. Нови завет. Јеванђеље по Јовану - Тумачења
COBISS.SR-ID 268741644

E. Dž. Vagoner

JEVANĐELJE PO JOVANU

KOMENTARI

Knjiga koja je pred vama predstavlja topao prikaz Jovanovog jevanđelja. Dok čitate ova neobična razmišljanja o četvrtom jevanđelju, neka vas Sveti duh blisko poveže sa „Isusovim voljenim učenikom“.

Napisana od strane autora koji je u svom srcu osetio šta znači biti „prezren i odbačen od ljudi“, ova knjiga, kroz uvid u Jovanovo jevanđelje, izražava zahvalnost Hristu, koji će biti životni blagoslov.

Stojeći nepročitana u arhivi čitav vek, knjiga sada deluje još svežije i privlačnije.